

Yerel seçimler ve sonrası

Bugünün Türkiye'sinde yerel seçimlerin temel işlevi, gerçekleştiği dönemin düzen içi siyasal güç dengelerine daha çok da seçmen desteği yönünden belirli bir açıklık

kazandırmasıdır. 31 Mart yerel seçimlerinde gerçekleşen de bu olmuştur. Seçim sonuçları, dinci-faşist iktidarın seçmen desteğinde belirgin bir azalma, tersinden ise düzen muhalefetine desteğinde

dikkate değer bir artış olduğunu ortaya koymuştur.

Burada muhalefetin etkin bir başkanı değil, fakat iktidarın belirgin bir güç kaybı söz konusudur. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 06
10 Nisan 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak82.net

3

“Hezimet Sarayı”ndan tehdit salvoları

Seçim sonrası süreçte demokratik hak ve özgürlükleri savunmak örgütlü mücadelenin geliştirilmesinin kritik bir önem taşıdığını vurgulamak gerekiyor.

7

Merkez Bankası: Sömürü ve sosyal yıkımı derinleştirin!

Merkez Bankası'nın hükümete gönderdiği enflasyon raporunun emekçiler için tek bir anlamı var: Saray rejimi saldırı dalgası başlatmaya hazırlanıyor.

17

Güney Kürdistan'a saldırılar ve Kürtleri bekleyen trajedi!

Kürt sorunu sadece “savaş ve barış” ikilemine hapsedilerek çözülebilecek bir sorun olmaktan çıkmıştır. Kürt tarihi bunun örnekleriyle doludur.

Seçim aldatmacası geride kaldı...

Sermayenin saldırıları aralıksız devam ediyor!

“IMF'siz IMF programı uygulanacak”- Fikri Tomurcuk

S.6

Irak zirvesi, Kürt düşmanlığı- A. Engin Yılmaz

S.6

Seçim aldatmacası geride kaldı...

Sermayenin saldırıları aralıksız devam ediyor!

2024 yerel seçimleri geride kaldı. Haftalardır gerek düzen siyasetinin gerek parlamenterist-reformist solun gerekse toplumun gündemini seçimler oluşturuyordu. Havada uçuşan temelsiz vaatlere sahte hayallerin eşlik ettiği, emekçilerin bu minvalde düzen siyaseti zemininde taraflaştırılmaya çalışıldığı seçim döneminde İstanbul ve Ankara gibi kentlerde iktidar ile düzen muhalefeti arasındaki kapışma siyasi bir güç gösterisine dönüşmüştü.

Tüm bu tabloya rağmen yerel seçimler toplum çapında 2023 seçimleri kadar "heyecan" yaratmadı. Elbette bunda, düzen siyasetindeki dengenin cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimleri üzerinden gerici-faşist iktidar lehine kurulmuş olmasının önemli bir payı var. Zira, hem düzen cephesi hem de toplumun önemli bir kesimi yerel seçimlerin bu dengede esasa ilişkin bir değişiklik yaratmayacağını farkında idi. Komünistler, yerel seçimlere ilişkin yaptığı değerlendirmede bu olguyu şu çerçevede ortaya koymuştu:

"Mayıs 2023 genel seçimleri düzen içi siyasal güç dengesinin dinci-faşist iktidar lehine korunmasıyla sonuçlanmıştı. Bu sonucun ardından gündemdeki yerel seçimler bunda esaslı bir değişiklik yaratmayacaktır. Kuşkusuz iktidarın muhtemel bir başarısı ona yeni bir güç verecektir ama bu olayların gidişini esaslı yönünden etkilemeyecektir.

Düzen muhalefatinin muhtemel bir başarısı ise yalnızca mevcut güç dengesinin bugünkü biçimiyle korunması anlamına gelecektir. Her iki durumda da siyasal sürecin mevcut seyrinde esaslı bir değişiklik olmayacaktır." (Yerel seçimler ve sol, www.tkip.org)

GERİCİ-FAŞİST İKTİDAR BLOĞUNUN SEÇİM HEZİMETİ

Ekseninde AKP'nin yer aldığı gerici-faşist blok yerel seçimlerde son yılların en büyük hezimetini yaşadı. Öyle ki, AKP ülke çapında ikinci parti konumuna geriledi. İktidar cephesinden yansıyan suskunluk ise halihazırda aldıkları yenilginin şokunu üzerinden atamadıklarını göstermektedir.

Gerici-faşist rejimin öngöremediği oranda ağır bir hezimete uğramasının gerisinde, toplum çapında yarattıkları iktisadi-sosyal yıkım tablosu yer almaktadır. Zira, iki seçim dönemi arasındaki kısa zaman diliminde enflasyon yükselmeye devam etmiş, emekçilerin alım gücü sürekli olarak aşağı çekilmiş, faizler yükseltilirken TL döviz karşısında değer kaybetmeye devam etmiştir. Bütünlüğü üzerinden tüm bu gelişmeler emekçilerin yaşamını iktisadi ve sosyal açıdan ciddi bir yıkıma sürüklemiştir. Bir yandan toplum yaşamının bir dizi alanında devreye sokulan gerici, baskıcı ve keyfi politikalar öte yandan kriz koşullarında emekçilere dayatılan bu sefalet koşulları, iktidarı yerel seçimlerde hezimete uğratan sürecin arka planını oluşturmaktadır. Buradan hareketle denebilir ki, seçim sonuçları çapsız düzen muhalefatinin başarısını değil, sosyal ve iktisadi açıdan çok yönlü yıkıma uğratılan emekçilerin büyüyen tepkisini ortaya koymaktadır. Seçimlerin en önemli toplumsal sonucu bu olmuştur.

Yerel seçimlerin düzen cephesindeki siyasal sonuçları ise süreç içerisinde kendisini ortaya koyacaktır. Şimdilik şu kadarı ifade edilebilir: Toplumsal desteği eriyen bir gücün iktidar koltuğunda oturmaya devam etmesi, tersinden dü-

zen muhalefatinin emekçilerin tepkisi ile yelkenlerini doldurarak yerel seçimlerde beklemedikleri bir kazanımla çıkması sermaye düzeni adına siyasal krizin ve istikrarsızlığın devamı anlamına gelmektedir. Bu denklemde gerici-faşist rejimin iktidar gücünü elinde tutmak için önümüzdeki dönem boyunca her türlü yol ve yöntemi kullanacağı (2015 Haziran seçimlerinde görüldüğü üzere) deneyimle sabittir. Düzen muhalefatinin ise "iktidarı devralmaya" hazırlık adı altında bilindik "sorumlu muhalefet" tutumunu sürdüreceği de öyle.

ASIL OLAN SINIFIN VE DEVRİMCİ MÜCADELENİN GÜNDEMİDİR

"Siyasal sonuçları üzerinden baktığımızda, seçimlerin kendisi değil fakat hemen sonrası önemlidir. Zira sonuç ne olursa olsun, ağırlaşan ekonomik ve mali krizin faturası, gündeme getirilecek daha kapsamlı saldırılarla işçi sınıfına ve emekçilere ödettiler. Kuşkusuz bu halen de yapılmaktadır. Fakat gündemdeki seçimler nedeniyle seçmen desteği kaygısı iktidarı bu konuda belli ölçülerde sınırlamaktadır. Seçimlerin ardından kendisi payına bu handicap ortadan kalkmış olacaktır." (Yerel seçimler ve sol, www.tkip.org)

Yukarıdaki değerlendirmede altı çizildiği gibi, yerel seçimler geride kaldı ve gerici-faşist rejim ajandasındaki saldırı programını kapsamlı bir şekilde uygulamaya hazırlanıyor. Seçimlerin hemen ardından sarayın Maliye Bakanı Mehmet Şimşek bunu ilk ağızdan duyurmuş da oldu. Şimşek sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımında şunları ifade etti:

"Eylül 2023'te açıkladığımız Orta Vadeli Programımızı (OVP) güçlendirerek

kararlılıkla uygulamaya devam edeceğiz."

Her ne kadar yaşadığı seçim yenilgisi, iktidarı bu kapsamlı saldırıları uygulamak konusunda basınç altına alsa da bundan geri durmayacaktır. Zira, sermaye adına krizin faturasını yeni ve kapsamlı bir boyutta emekçilere ödetmekten başkaca bir seçenekleri bulunmuyor.

Bunun kendisi, önümüzdeki süreçte iktisadi ve sosyal yıkımın derinleşeceği, buradan hareketle sınıf ve emekçi kitlelerin tepkisini büyüten gelişmelerin yaşanacağı anlamına gelmektedir. Seçim sandıklarına yansıyan tepkinin önümüzdeki dönemde hangi biçimlerde açığa çıkacağını şimdiden öngörmek güç. Fakat, toplumun önemli bir kesiminin direnme ve mücadele etme eğiliminin moral ve siyasal bakımdan seçim öncesine göre çok daha güçleneceğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Sorun ne yapıp edip emekçiler içerisinde krizin çok yönlü yıkımına karşı biriken öfkeyi eylemli bir tepkiye dönüştürmekte düğümlenmektedir. Dolayısıyla, iktidarın baskı ve zorbalığına, düzen muhalefatinin ise sokağa yönelik her eğilimi dizginleme çabasına rağmen kitlelerin öfkesini harekete geçirip toplumsal mücadeleyi ileriye taşımak önümüzdeki dönemin en kritik sorumluluğunu oluşturmaktadır. Bu sürecin ilk önemli halkası ise 2024 1 Mayıs'ıdır. Zira, işçi sınıfının ve emekçilerin alttan alta güçlenen tepkisini 1 Mayıs alanlarına taşımak, iktidarın masasında duran saldırı programına verilecek ilk güçlü yanıt olacaktır. Dahası, 1 Mayıs'ın ne denli güçlü örgütlediği, sermayeye 1 Mayıs alanlarından ne denli güçlü bir yanıt verildiği sonraki sürecin seyrini de etkileyecektir.

“Hezimet Sarayı”ndan tehdit salvoları

31 Mart seçimlerinde ağır bir hezimetle uğrayan saray rejimi, Van’da ‘kayyum darbesi’ girişiminde bulunarak ilk karşı hamleyi yaptı. Ancak iradesini çiğnetmeyen Kürt halkı, DEM Parti, ilerici-devrimci güçler ve düzenin ana muhalefet partisi CHP’nin gösterdiği tepkiler rejimi geri adım atmaya zorladı. Mazbata’yı, seçimde ağır bir yenilgiye uğrayan AKP adayından alınıp seçimleri %55.51 oyla kazanan DEM Parti adayı Abdullah Zeydan’a vermek zorunda kaldılar.

Ağır seçim hezimetinin ardından gerçekleştiği ilk saldırıda sokaklara çıkan kitleler tarafından püskürtülen AKP ile saray rejiminin çifte hezimetini sindirmekte zorlandıkları görülüyor. Bazı AKP’lilerin de ‘kayyum darbesi’ karşısında tutum almaları ise sarayın memurlarını ayrıca rahatsız etti. AKP şefi Tayyip Erdoğan’ın Başdanışmanı Cumhurbaşkanlığı Hukuk Politikaları Kurulu Başkanvekili koltuğunda oturan Mehmet Uçum adlı saray memuru, uzun bir Twitter mesajı yayınlarak hem sokağa çıkanları hem ‘kayyum darbesi’ karşısında tutum alan AKP’lileri tehdit etti.

HEZİMET AKP’DEKİ ÇATLAĞI DERİNLEŞTİRDİ

Saray memuru Uçum’un tehditleri bazı AKP’lileri korkuturken bazılarının karşı tepkisine neden oldu. ‘Kayyum darbesi’ konusunda AKP şeflerinden Hayati Yazıcı şu mesajı yayınladı: “Van ilimizdeki belediye başkanı seçimi ile ilgili 1 Nisan günü zuhur eden cinnet hali durumu, YSK verdiği isabetli kararlar sonlandırdı. Yüksek Kurulu ve sayın üyeleri içtenlikle kutluyorum.”

AKP Genel Başkan Yardımcısı, Siyasi ve Hukuki İşler Başkanı sıfatı taşıyan Hayati Yazıcı, Mehmet Uçum’un tehditleri savurmasından sonra mesajını sildi. Uçum’un sarayın ‘yüksek rütbeli’ memurlarından biri olması, Hayati Yazıcıyı korkutmuş görünüyor.

Uçum tehdit mesajında şu ifadeleri de kullandı: “Van süreci tamamen hukuki bir süreç olarak yaşandı. Ama bu hukuki süreci daha tamamlanmadan ‘ayaklanma’ çağrılarıyla istismar eden terör örgütünü ve legal görünümü uzantılarını meşrulaştırmaya çalışanların Devlet de Toplum da farkında. Muhalefetin tüm aktörlerinin ve daha çarpıcısı iktidar için-

de yer aldığı kabul edilen ve neo liberal zehirle zihin dünyalarını batıcılığa teslim etmişlerin Van olayında aldıkları tutumların kaydedildiğini de herkes fark eder.”

Uçum’un tehdidine iktidar içinden tepkiler gösterilmesi kokmuş gericilik yuvası AKP’de klikler arası çatışmanın şiddetlendiğini gösterdi. Sosyal medya hesabından paylaşım yapan AKP MKYK Üyesi Aziz Babuşçu, sarayın memuruna isim vermeden şu sözlerle tepki gösterdi: “Devlet farkında! Devlet okudu! Not edildi! Kaydedildi! Devlet haddini bildirir!”

Bu anlayış bize uymaz, bizi temsil edemez. Milletin Evi’nden millete parmak sallayamazsınız! Sizin üslubunuz ile söyleyeyim, haddinizi aşıyorsunuz.”

AKP eski Milletvekili Orhan Atalay’ın tepkisi ise daha sert oldu: “AK Parti’deki ruh ve mana kaybını önlemenin İlk Düğmesi, Milletin Evi’nden Millet’e sallanan parmağı kesip atmakla olur ancak. Üstelik hemen şimdi!”

AKP içinden tepki gösteren başka isimler de oldu. Vurgulamak gerekiyor ki bu tepkiler, sokağa çıkanları, DEM Parti ve CHP’yi hedef alan tehditlere yönelik değil. AKP’liler bu konuda Mehmet Uçum’la aynı pozisyonadılar. DEM Parti tehdit edildiğinde ‘Milletin Evi’ diye hamaset yapmıyorlar. Ancak tehditler AKP şeflerini de kapsayınca tepkiler peş peşe geldi. Dinci gericilik yuvası partide dışa vuran bu çatlak, seçimlerde yaşanan

hezimetin yarattığı kaygılardan da kaynaklanıyor. Zira hem yağma/talan pastası küçüldü hem nemalandıkları mafyatik saltanatın çöküş emareleri belirdi.

ASIL KORKULARI SOKAKTIR

Sarayın ‘üst rütbeli’ memurunun yayınladığı tehdit mesajının esas hedefinde sokağa çıkan kitleler ve DEM Parti vardır. Zira AKP-MHP rejiminin en büyük korkusu kitlelerin sömürü, zulüm ve zorbalığa karşı sokağa çıkmalarıdır. Kitleler sokaklara çıkmadığı sürece hem ekonomik-sosyal yıkım saldırılarını hem orta çağ artığı ideolojilerini topluma dayatma konusunda bir sıkıntı yaşamıyorlar.

‘Kemer sıkma’ politikalarını ‘boğaz sıkma’ boyutuna taşımak için geri sayımın başladığı günlerde kitlelerin sokaklara çıkıp saray rejimine geri adım attırması, AKP şefi Tayyip Erdoğan’ı da diken üstünde bırakmış görünüyor. Nitekim sarayda nutuk atan Erdoğan sokağa çıkanları histerik bir kinle hedef aldı. Her zaman yaptığı gibi ‘terör örgütü’ demagojisine sarılarak, hak aramak için sokağa çıkmayı düşünenleri küstahça tehdit etti.

Van halkının iradesini çiğneyen saldırıyı protesto etmek için sokağa çıkanlara saldıran Erdoğan, “şiddeti, kaosu körüklemek, eşkıyalığı, vandallığı yaymak, terör örgütünün vekilleri olmak” gibi ipe/sapa gelmez laflar ederek, kitlelerin sokağa çıkmasından duyduğu korkuyu dile getirdi. Hak arama mücadelesi için soka-

ğa çıkacak olanları kolluk kuvvetleriyle tehdit ederek faşizan zihniyetini birkez daha gözler önüne serdi.

HAK ARAMANIN YOLU FİİLİ-MEŞRU MÜCADELEDİR

Kendisi, partisi, rejimi hezimetle uğrayan Erdoğan’ın kitlelerin haklarını savunmak için özgüvenle sokağa çıkmalarından korkması şaşkıncı değil. Halk nezdinde meşruluğunu yitiren saray rejiminin başında oturan despotun işi eskisi kadar kolay olmayacak. Sosyal yıkımı derinleştiren icraatları şiddetlendirmek için 31 Mart’ın geçmesini dört gözle bekleyen rejimin en büyük korkusu ise işçi sınıfıyla emekçilerin bu saldırıya karşı biriken tepkilerinin sokaklara taşmasıdır.

Tarihsel deneyimler de güncel olaylar da ezilen/sömürülen kitlelerin haklarını ancak fiili-meşru mücadele ile koruyabileceklerini sayısız kez göstermiştir. Rejimin Van halkının iradesini çiğneyen pervasızlıktan geri adım atmaya zorlanması bunun somut örneklerinden biri olmuştur. Elbette rejim bu ya da buna benzer yeni saldırılara girişecektir. Bu bağlamda seçim sonrası süreçte hem demokratik hak ve özgürlükleri savunmak hem sosyal yıkım saldırılarını püskürtmek için örgütlü, kitlesel, fiili-meşru mücadelenin geliştirilmesinin kritik bir önem taşıdığı vurgulamak gerekiyor.

31 Mart yerel seçimleri üzerine!

A. Gül

Mayıs 2023 cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerinden on ay sonra gerçekleştirilen 31 Mart yerel seçimlerinde dinci-faşist AKP-MHP ittifakı büyük bir yenilgiye uğradı. Devletin kurumlarına, medyaya ve sermayeye hükmetmesine, hile/hurda konusunda ise onlarca yıllık deneyime sahip olmasına rağmen AKP, 22 yıl sonra ikinci parti durumuna düştü.

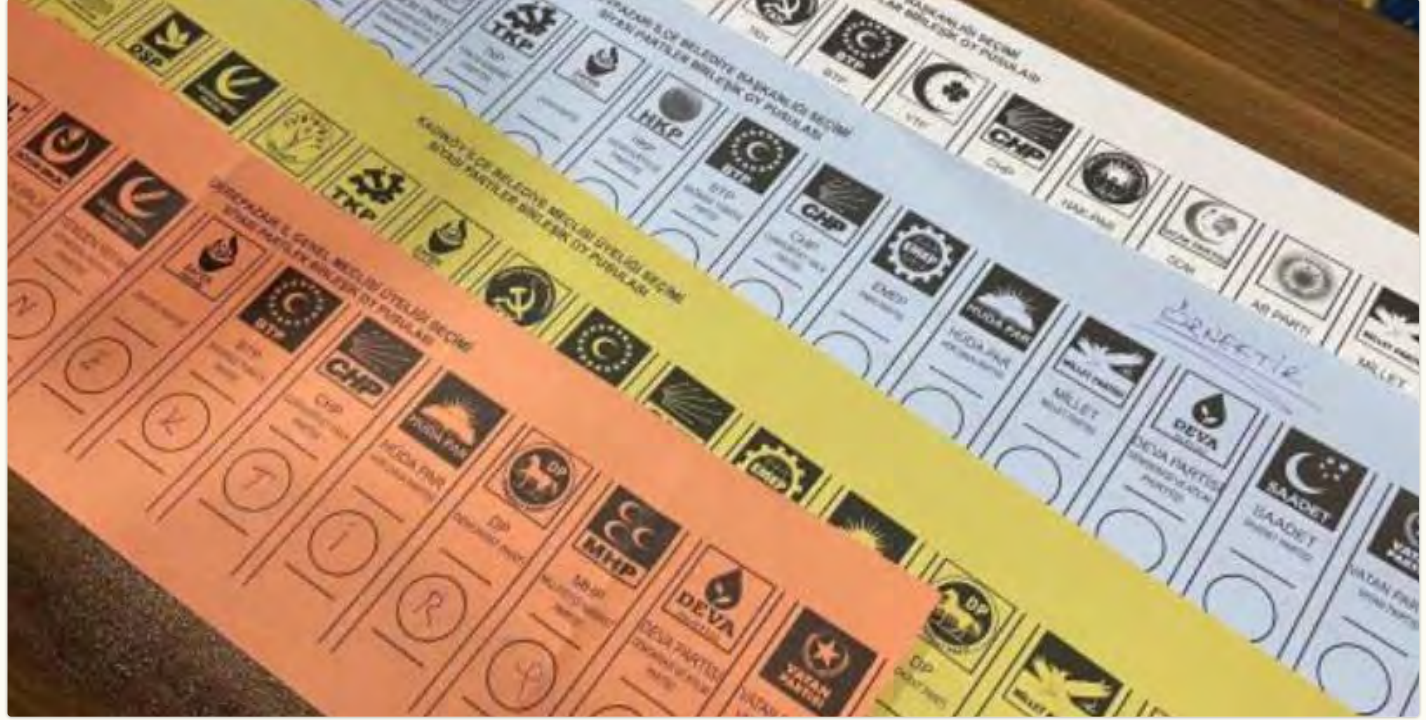
AKP, on yıllardan beri hükmettiği il ve ilçe belediyelerinin çoğunluğunu CHP'ye kaptırdı. Öte yandan CHP ise İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere büyük şehirlerin ve ilçelerinin çoğunu, diğer kentlerin bir kısmını ve çok sayıda ilçeyi kazanarak birinci parti oldu. Bu tablo 22 yıllık Tayyip Erdoğan-AKP saltanatını bir daha doğrulamamak üzere sarsmış bulunuyor.

Kürdistan'da birinci parti konumunu koruyan DEM Parti, kayyum atanan tüm belediyeleri saray rejiminden geri aldı. Van'da denenen 'kayyum darbesi' ise Kürt halkının direnişi ve ilerici-devrimci güçlerin dayanışmasıyla püskürtüldü. Buna karşın genel oy oranında yaşanan düşüşten dolayı üçüncü parti konumunu dinci-gerici Yeniden Refah Partisi'ne (YRP) kaptırdı.

İrkçi hezeyanda saray rejimiyle yarışa girişen Meral Akşener'in İYİ Partisi utanç verici bir hezime uğradı. Ciddiye alınacak bir varlık göstermeyen bu ırkçı parti bir tabela partisine dönüşerek miadını doldurmuş görünüyor.

Hummalı bir seçim çalışması ile 31 Mart yerel seçimlerine hazırlanan, hemen tüm kanatlarıyla reformist solun 'belediye sosyalizmi' iddiası da çökmüş görünüyor. Uçuk açıklamaların, temelsiz iddiaların sonucu hüsrana oldu. Reformistler iki ilçe kazanabildi; Samandağ'ı TİP adayı, Hozat'ı SOL Parti adayı kazandı.

CHP'nin zaferiyle sonuçlanan seçim sonuçlarının bu düzeyde olacağına kimse ihtimal vermiyordu; bunlara CHP yöneticileri de dahil. Dolayısıyla sonuçlar, düzen siyasetinin bir kesimi tarafından büyük bir süperiz olarak değerlendiriliyor. Düzen solunun kimi isimleri ise bunu Erdoğan rejimine karşı, yıllardır toplumda biriken öfke ve tepkinin patlaması

Düzenin farklı güçleri arasındaki çelişkilere bel bağlamak, bunlardan medet ummak elbette devrimcilerin işi olamaz. Tersine, sermaye sınıfı ile onu temsil eden saray rejiminin saldırılarına karşı örgütlü mücadelenin önemini özel bir şekilde öne çıkartmak gerekiyor.

olarak değerlendirip, "cumhuriyetçilerin zaferi" diye sunuyorlar. Saray rejimine karşı büyük bir öfkenin biriktiği kesin olmakla birlikte, cumhuriyetçilerin zafer kazandıklarına dair bir veri görünmüyor. Düzen solunu temsil eden CHP adına bir başarı var; ancak bunun nedeni bu partinin 'cumhuriyetçi' olması değil, halkın boğazını sıkın kokuşmuş saraya rejimine karşı biriken tepkinin sandıklara yansmasıdır.

Türk sermaye devletinin sabıkalı, hile/hurda ile lekeli seçim süreçlerine rağmen dinci-faşist koalisyonun 31 Mart'ta hezime uğraması, baskılardan bıkan işçi ve emekçilerin rahat bir soluk almasını sağladı. Kitlelere dayatılan "Erdoğan karşısında hiçbir şey yapılamaz" safsatası kırılmıştır.

Türkiye de toplumsal muhalefet 31 Mart yerel seçim sonuçlarıyla birlikte üstün bir moral kazanarak yeni bir döneme girme şansı yakalamış bulunuyor. Saray rejiminin Van'da seçimi açık bir farkla kazanan DEM Parti adayına karşı 'kayyum darbesi' yapma girişiminin halkın direnişiyle püskürtülmesi bunun ilk işareti sayılabilir.

Sömürgeci sermaye iktidarı 22 yıldan beri işleri dinci-faşist biçim altında yürütüyordu. Bu rejim 7 Haziran 2015 seçimlerinde ilk hezimetini yaşamış, ancak kan dökerek yoluna devam etmişti.

Bu defaki yenilginin ağırlığı ise AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın kimyasını alt üst etmiştir. Saray rejimi ve tepesinde oturan Erdoğan'ın elinde kaba şiddet araçları dışında oyun çevirebilecek araçları kalmamıştır.

Hezimetini hafifletmek için her yola başvurabilir. Ancak ne yaparsa yapsın, bu rejim toplumun geniş kesimleri nezdinde meşruiyetini yitirmiş, miadını doldurmuş bulunuyor. 'Kemer sıkma' politikalarını 'boğaz sıkma' boyutuna taşımak için 31 Mart'ın geçmesini bekliyordu.

Sosyal saldırıyı derinleştiren icraatlara zaman kaybetmeden başlamak zorunda. Bu ise kitlelerdeki öfkenin daha da artmasına neden olacaktır.

Kimi kent ve ilçelerde itirazlar olsa da genel hatlarıyla seçimler geride kaldı. Sermaye sınıfı 'topal ördek' durumuna

düşmüş olsa da saray rejimiyle sosyal yıkım saldırılarına devam edecek. Düzen muhalefetinin bu saldırılara nasıl tepki vereceğini ise önümüzdeki günlerde göreceğiz. Ancak düzenini temsilcileri arasında belli anlaşmazlıklar olsa da sermayeye hizmet konusunda aynı safta duracaklarından kuşku duymak için bir neden bulunmuyor. Hal böyleyken düzenin farklı güçleri arasındaki çelişkilere bel bağlamak, bunlardan medet ummak elbette devrimcilerin işi olamaz. Tersine, sermaye sınıfı ile onu temsil eden saray rejiminin saldırılarına karşı örgütlü mücadelenin önemini özel bir şekilde öne çıkartmak gerekiyor. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesinin seyrini belirleyecek olan temel sorun, devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması ve buradan çıkacak enerjiyi devrimci hedef ve amaçlar için en etkili şekilde seferber etmek olacaktır.

Saray İsrail'le suç ortaklığını itiraf etti!

E. Bahri

AKP'nin İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan adayı Murat Kurum, seçimleri kazanacağını iddia ettiği bir nutukta şöyle demişti: "31 Mart'ta Gazze'deki mazlumlar sevinecek, Gazze'de elini bize uzatan kardeşlerimiz sevinecek..."

Murat Kurum'a göre AKP'nin kazanması Gazze'deki mazlumları sevindiriyor. Bu sözler elbette her yönüyle tiksinti verici bir riyakarlık gösterisiydi. Saray'ın Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın yaptığı açıklama ise, AKP-MHP rejiminin Gazze'de soykırım yapan İsrail'le suç ortaklığı yaptığının itirafı niteliğindedir. İsrail'le yapılan ticaretin devam ettiği, hatta geçen yılın aralık ayında arttığı, saray rejiminin resmi kurumlarının raporlarına dayanılarak ortaya konulmuştu. Son olarak gazeteci Metin Cihan siyonist rejimle suç ortaklığını ayrıntılı bir şekilde ifşa etti. İsrail savaş aygıtının kullandığı malzemelerin taşınmaya devam ettiğini ve geçen Ocak ve Şubat aylarında ise İsrail'le ticaretin arttığını belgeleriyle ortaya koydu.

AKP'nin seçimlerde hezimete uğraması, Erdoğan başta olmak üzere rejimin şeflerinin kimyasını bozdu. Seçmenlerin bir kısmının Yeniden Refah Partisi'ne oy verdiği, bir kesimin ise oy kullanmadığı görüldü. Bu tepkide İsrail'le yapılan ticaretin etkili olduğu konuşulmaya başladı.

Hezimetin ardından Tayyip Erdoğan'ın saraydaki yardımcılarından Cevdet Yılmaz AKP şeflerini toplantıya çağırdı. Sarayda yapılan toplantının ardından sahneye çıkan Hakan Fidan, İsrail'le ticaretin, Gazze'de ateşkes yapılana kadar kısıtlandığını ilan etti. Soykırım yedinci ayına girdikten sonra böyle bir kararın ilan edilmesi kaba bir riyakarlık olduğu gibi, rejimin kirli hesaplar içinde olduğunu da yansıtır. Zira İsrail'le ticaret devam edecek, sadece belli mallara kısıtlama getiriliyor. Bunların da ateşkes sağlanana kadar kısıtlanacağı. Kısıtlamaya uyulup uyulmayacağı ise başka bir mesele.

Yıllardan beri Filistin halkının acılarını istismar eden AKP ve onun şefi Erdoğan, bu defa suçüstü yakalandı. Son günlerde "İsrail'le ticareti kesin" tepkisi gösterenlerin sayısı artmış, ancak her olayda bu söylem saldırıyla karşılanmıştır. Bu gözü

Ticari kısıtlama hamlesi, hiçbir şekilde İsrail'le ticaretin devamına engel teşkil etmiyor. Zira iktidar 54 ürüne kısıtlama getirdi. Oysa İsrail savaş makinesine gerekli olan yüzlerce başka ürün vardır.

dönmüşlük boşuna değil. Çünkü onlar ne yaptıklarını gayet iyi biliyorlar. Örneğin Metin Cihan AKP Milletvekili Mustafa Varank'ın sahibi olduğu bir şirketin İsrail ordusuna silah aksamaları gönderdiğini ortaya çıkardı. Yani din istismarcısı AKP, işi siyonistlerle suç ortaklığı boyutuna vardırmıştır.

Bir dönem "one munite" diye "kabadayılık" yapan Erdoğan'ın uzun süreden beri süt dökmüş kedi misali Gazze konusunda sessizlik içine gömülmesi tesadüf değil. Zira emperyalizme yaranmak için de İsrail'le karlı ticaretin devamı için de soykırım suçuna ortak olmayı tercih etmiştir.

Saray rejiminin İsrail'le ticaretini kısıtladığını ilan ettiği 54 ürün arasında doğrudan soykırım yapan siyonist ordunun kullandığı çok sayıda malzeme bulunuyor. Örneğin uçak benzini, jet yakıtı, yassı çelik ürünleri, fiberoptik kablolar, elektrik iletkenleri, metallerin işlenmesinde kullanılan kimyasallar, metal işleme makineleri, kepçeler vb. liste uzayıp gidiyor.

Hal böyleyken sermayenin bu din bezirganı temsilcileri yakın zamana kadar İsrail'le yaptıkları ticareti gizlemeye çalıştı. Kafalarını kuma gömseler de hilkat garibesi bedenleri ortada kaldı. AKP şefleri bile utanmadan çıkıp yalanlar söylediler. Saraydan beslenen tetikçi medya ve troller ise gerçekleri dile getiren gazetecileri hedef aldılar. Oysa saray rejiminin, "ticaretine kısıtlama getirdik" diye açıkladığı ürünlerin listesi, altı aydan beri Gazze'de soykırım suçu işleyen İsrail ordusuna malzeme taşıdıklarının ilandır. Altı aydır utanmadan Türkiye toplumuna yalan söylerken, soykırımcı siyonistlerle suç ortaklığı yapmışlar. Yapmaya da devam ediyor.

Ticari kısıtlama hamlesi, hiçbir şekilde İsrail'le ticaretin devamına engel teşkil etmiyor. Zira iktidar 54 ürüne kısıtlama getirdi. Oysa İsrail savaş makinesine gerekli olan yüzlerce başka ürün vardır. Onları taşıma noktasında bir kısıtlama

yok. Yakında ABD'yi ziyaret etmeye hazırlanan AKP şefleri, Washington'daki efendilere "Sokurum yapan İsrail rahat-sız etmek istemedik. Ancak sıkıştığımız için bu göstermelik adımı atmak zorunda kaldık. Her halukarda İsrail'le ticaretimiz devam edecek" maruzatını sunacaklardır. Aslında bu konuda kendilerini ispatladılar. Gazze'de soykırım devam ederken İsveç'in NATO üyeliğini onayladıkları gibi, İsrail'i rahatsız edecek tek bir ciddi adım atmadılar.

Öncesi bir yana altı aydan beri İsrail ordusuna malzeme taşıyan bu din istismarcısı riyakar takımı, Filistin halkının soykırıma maruz kalmasını zerre kadar umursamıyor. Daha da beteri, hiç utanmadan bunu bir ticari kazanç imkanına çevirmiş olmalarıdır. Bu ise, siyasi boyut bir yana hem ahlaki hem insani açıdan tam bir çöküş, gerçek bir iflaştır.

“IMF’siz IMF programı” uygulanacak!

Fikri Tomurcuk

Merkez Bankası Mart ayı toplantısında politika faizini 5 puan artırarak yüzde 50’ye çıkardı. Merkez Bankası’nın bu kararı, saray rejiminin yerel seçimlerin ardından neye hazırlandığının habercisi. Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan’ın tam da seçim öncesi böyle bir faiz artışına izin vermesi, hem içeride hem de yurtdışında sermaye çevrelerini ve sözcülerini pek sevindirdi. Sevinmeleri boşuna da değil. Çünkü seçim öncesinde faizlerin 5 puan birden artırılması, uygulamaya başladıkları “IMF’siz IMF programı”nı seçim sonrasında şiddetini artırarak azgınca uygulamaya başlayacaklarını gösteriyor.

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, bu faiz artışının günler öncesinde yerel seçimlerden sonra önlerinde seçimsiz 4 yıl olduğunun altını çizen açıklamalar yapmıştı. Bu sözler, “IMF’siz IMF programı”nı pervasızca uygulama planlarının aylar değil yıllarca süreceğinin ilanıydı. Cumhurbaşkanı Erdoğan da faiz artışı sonrası Çorum’da yaptığı seçim mitinginde, ekonomi programlarının çok iyi hazırlanmış olduğunu söyleyerek ekonomi kurmaylarına desteğini yineledi.

Erdoğan bu sözleriyle aynı zamanda iç ve dış sermaye çevrelerine, başlattıkları saldırı programını sapmadan uygulayacaklarını bir kez daha taahhüt etti. Sıcak para fonlarına selam göndererek, talep ettikleri programı sürdüreceklerini tekrarladı.

Merkez Bankası’nın faizini 5 puan birden artırması, bir yanıyla küresel sıcak para fonlarına tam teslimiyetin ifadesi. Sıcak para fonları, Erdoğan yönetiminin yana yakıla aradığı döviz kaynağını Türkiye’ye getirmek için taviz üstüne taviz, güvence üstüne güvence istiyordu. Birinci talebi ve şartı başlatılan “IMF’siz IMF programı”nın sapmadan uygulanmasıydı. İkincisi, elde ettikleri karı transfer ederken herhangi bir zorlukla karşılaşmama garantisiydi. Üçüncüsü ise en yüksek karı elde edebilmeleri için faizlerin yükseltilmesi, kurların ise onların gelişmeden önce yükseltilmesi, sonraki dönemde ise kur artışının faiz getirisinden ve enflasyondan daha düşük tutulmasıydı. Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek de, Cumhurbaşkanı yardımcısı Cevdet Yılmaz da defalarca bunun sözünü verdiler. En son Yılmaz Londra’ya giderek, bizzat Erdoğan adına küresel sıcak

Sermaye sınıfı damgalı bu planlara karşı işçi sınıfının da tek bir planı olmak zorunda: Her alanda ve her düzeyde birleşmek, örgütlenmek, dayanışmak ve mücadeleyi büyütmek.

para fonlarına taahhütlerde bulundu. Bu ziyaretin ardından uluslararası kredi notu kurumlarından Fitch Türkiye’nin notunu artırdı. Ve yayınladıkları raporda “bu yoldan ayrılmazsanız notunuzu daha da artırırız” dedi.

Şimdi de Erdoğan, sıcak para fonlarının taleplerini yerine getireceklerini öncekilerden daha güçlü bir tonla seçim meydanlarında tekrarladı. Küresel fonlara ve sermaye sınıfına verilen bu söz, emekçilere yönelik topyekün bir saldırı hareketinin da işaret fişeği. Krizin yüklerini emekçilerin sırtına yıkmayı hedefleyen bu hareket, bu kez öncekilerden daha kapsamlı olacak ve işçi sınıfının sınırlı kazanımlarını da ortadan kaldırmayı hedefine koyacak.

Çalışma yasalarında değişiklik bunun ilk adımı olacak. Yıldızlı laflarla sanki işçilerin yararına şeyler yapılacakmış gibi pazarlanan yeni düzenlemeler, işçilerin çalışma şartlarını daha da güvencesiz hale getirmeyi amaçlıyor. Getirilmek istenen geçici süreli iş sözleşmesi, hem işten çıkarmaları kolaylaştıracak, hem de kıdem tazminatını fiilen ortadan kaldır-

cak.

Esnek çalışma, uzaktan çalışma gibi düzenlemeler de güvencesizliğin yanı sıra çalışmaya ilişkin birçok maliyeti patronlardan alıp emekçilerin sırtına yıkacak. Bu uygulamalar aynı zamanda birlik ve dayanışma imkanlarını sınırlayarak, işçileri daha örgütsüz, yalnız ve güvencesiz hale getirmeyi amaçlıyor.

İkinci emeklilik diye pazarlanan düzenlemeler ise hem işçilerin maaşlarından sigorta şirketlerine zorunlu kesintiler yapılmasını getirecek, hem de sonraki yıllarda maaşlarının daha düşük tutulmasının bir aracı haline gelecek. En önemlisi, bu planın asıl amacı kıdem tazminatı hakkını gasp etmek. Birikmiş kıdem haklarını patronlara ve sigorta şirketlerine peşkeş çekmenin yanı sıra, patronlar için işten çıkarma son derece kolaylaşacak.

Şimşek’in sık sık dillendirdiği ücret politikası ile emekçilerin ekonomik büyümeden pay alması bir yana, ücret artışları enflasyonun altında tutularak emekçiye ucuzlatılacak, sömürü ve yoksulluk katlanarak artacak.

Bunların yanı sıra bildiğimiz zamlar, KDV ve ÖTV artışları gibi krizin yükünü emekçilerin sırtına yıkmının klasik yöntemleri de daha yaygın ve şiddetli olarak uygulanacak.

Kamuda tasarruf adı altında işten çıkarmaların yanısıra eğitimden sağlığa kamu hizmetleri giderek daha fazla paralı ve ticari hale gelecek. Sosyal yardımlar kuşa çevrilecek ve sağlık için kesilen katkı payları hızla artacak.

Yükselen faizler, hayatını borçla veya kredi kartıyla çeviren düşük ve orta gelirli aileleri hacizlerle karşı karşıya bırakacak. Borçlanma yolunun tıkanması bu kesimin yaşam koşullarını hızla kötüleştirecek.

Saray rejiminin sermaye sınıfının ve küresel fonların karlarını garanti altına almak ve krizin yükünü işçi sınıfının üstüne yıkmak için planları böyle. Sermaye sınıfı damgalı bu planlara karşı işçi sınıfının da tek bir planı olmak zorunda: Her alanda ve her düzeyde birleşmek, örgütlenmek, dayanışmak ve mücadeleyi büyütmek.

MB: “Sömürü ve sosyal yıkımı derinleştirin!”

Fikri Tomurcuk

Merkez Bankası, enflasyon hedefinin neden tutturulamadığı konusunda Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'e hitaben açık bir mektup yayınladı. Bu teamül 2001 ekonomik krizi sonrasında uygulanan IMF programı ile hayatımıza girmişti. Merkez Bankası'nın son mektubu, Saray rejiminin emekçi halka savaş ilanının yeni bir belgesi niteliğindedir.

Yerel seçimlerin ardından zaten uygulanmakta olan IMF'siz IMF programının daha azgın bir şekilde sürdürüleceğinin işaretleri, epeydir en yetkili ağızlar tarafından veriliyordu. Bu koroya son olarak Merkez Bankası da katıldı. Merkez Bankası hükümetten asgari ücretin yılda bir kez güncellenmesini, yani enflasyon ne olursa olsun yıl içinde asgari ücretin artırılmamasını istiyor. Merkez Bankası bunu ek olarak Orta Vadeli Plan'da (OVP) belirlenen politikalarla sapılmamasını ve sıkı Maliye politikası izlenmesini talep ediyor.

Merkez Bankası, enflasyonu düşürmek için bunların yapılması gerektiğini iddia ediyor. Oysa Merkez Bankası uzmanlarının yaptığı araştırmalar, asgari ücret artışlarının enflasyon üzerinde kayda değer bir etki yaratmadığını ortaya koymuştu. Araştırmaya göre asgari ücrette yüzde 10'luk bir artış, işlenmemiş gıda, alkol ve sigara hariç enflasyonda yılda ancak 0.8 oranında puan artış yaratıyor. Bundan da tüketici fiyatlarının tamamını kapsayan asıl enflasyona olan etkinin 0.8'den daha düşük olacağı sonucu çıkar.

Yine Merkez Bankası'nın kendi uzmanlarının yaptığı başka araştırmalar, hükümetin yaptığı vergi artışlarının, kamu zamlarının ve kur artışlarının enflasyona etkisinin asgari ücret artışından kat kat yüksek olduğunu ortaya koymaktadır.

Yüksek enflasyonun birinci kaynağı sermayenin sınır tanımayan kâr hırsıdır. Enflasyonun hızla arttığı dönemlerde şirket kârlarının da patlaması bunu kanıtlar. Aynı dönemde milli gelirden emeğin aldığı payın hızla azalması da bir diğer kanıttır. Yüksek enflasyonun nedeni işçinin yüksek ücret alması değil, tam tersine sermayenin yüksek kâr hırsı, dizginsiz sömürü arzudur.

Yani enflasyonun nedeninin ücret artışları oluğu, asgari ücret artışının enf-

Merkez Bankası'nın hükümete gönderdiği enflasyon raporunun emekçiler için tek bir anlamı var: Saray rejimi, sermayenin çıkarları ve küresel sıcak para fonlarının istekleri doğrultusunda emekçi sınıfları hedef alan bir saldırı dalgası başlatmaya hazırlanıyor.

lasyona yol açtığı, asgari ücretin yılda birden fazla artırılmasının enflasyonun düşürülmesini engelleyeceği lafları bir yalandan ibaret. Hal böyleyken Merkez Bankası da Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek de Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan da aynı yalanı tekrarlıyorlar. Sermaye sınıfının çok sevdiği bu yalan, krizin bütün faturasını emekçilerin sırtına yıkmaya, sömürüyü iyice katlama hedeflerine ulaşmanın araçlarından biri. Sermaye sınıfının sözcüleri de asgari ücretin yıl içinde tekrar artırılmasına karşı olduklarını sık sık dile getiriyorlar.

Merkez Bankası'nın hükümete gönderdiği enflasyon raporunun emekçiler için tek bir anlamı var: Saray rejimi, sermayenin çıkarları ve küresel sıcak para fonlarının istekleri doğrultusunda emekçi sınıfları hedef alan bir saldırı dalgası başlatmaya hazırlanıyor. Tayyip Erdoğan-Mehmet Şimşek ikilisi, Merkez Bankası'nın kararları ve Meclis'ten çıkar-

tacakları yeni yasalarla işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp etmeyi, hayat pahalılığını artırmayı, yoksulluğu, sömürüyü iyice derinleştirmeyi planlıyorlar.

Ocak ayında yapılan asgari ücret zammı, vergi artışları ve kamu zamları ile zamlı maaşlar emekçilerin eline geçmeden buhar olup uçmuştu. Sonrasında ardı arkası kesilmeyen zamlarla dolu-dizgin artan hayat pahalılığı, asgari ücretliyi temel gıda maddelerine bile güç yetiremez hale getirdi. Merkez Bankası'nın asgari ücrete yılda tek zam yapılması talebi, emekçilerin boğazını sıkan bu koşulları daha da sertleştirmeyi hedefliyor.

Merkez Bankası'nın OVP politikalarının hayata geçirilmesi ve sıkı maliye politikası önerileri de aynı şeyleri hedefliyor. OVP'de ortaya konan politikalar, "ikinci emeklilik" palavrasıyla emekçilerin kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmayı, esnek çalışma düzeni aldatmacasıyla işçileri tamamen güvencesiz, örgütsüz bırakmayı amaçlıyor.

Sıkı maliye politikası ise kamuda işten çıkarmalar, yeni atamaların kısıtlanması, kamunun yönettiği veya yönlendirdiği fiyatlara yeni zamlar yapılması, vergilerin artırılması, kamu hizmetlerinin kısılması, paralı hale getirilmesi ve ticarileşmesi, sosyal desteklerin iyice azaltılması, sağlıkta katılım paylarının artması anlamına geliyor.

Tayyip Erdoğan da Mehmet Şimşek de Merkez Bankası da aynı şeyi söylüyor: Seçimlerin ardından ilk iş sermaye sınıfının çıkarları ve küresel fonların istekleri doğrultusunda yeni yasalar çıkarmak, krizin yükünü işçi sınıfının üstüne yıkmak, sömürüyü iyice artırmak için dört koldan saldırıya geçmek...

Tüm bunlara karşı işçi sınıfının gündeminin de ilk maddesi, bu saldırıyı geri püskürtmek için birleşik, fiili-meşru mücadeleyi zaman geçirmeden yükseltmek olmalıdır.

BİRTEK-SEN'e ceza: Saldırı işçi sınıfına!

E. Eren Yılmaz

Özak Tekstil'in Urfa'da bulunan fabrikasında sendika değiştiren işçiler ilk adımda kapitalistin işten atma saldırısıyla karşılaşmıştı. Sarı sendikadan istifa ederek BİRTEK-SEN'e üye olan Özak işçileri, sendika seçme haklarının tanınması için haftaları bulan kararlı bir direniş yükseltmiş hem arkadaşlarına hem sendikalarına sahip çıkan adımlar atmışlardı. Talepleri karşılanmasa da işçiler örnek bir direniş sergilemiştir.

İstanbul ve Malatya'da da fabrikaları bulunan Özak kapitalisti, Urfa'da gelişen direnişten korkmuş olmalı ki, devletin ve sarı sendika Öz İplik-İş'in desteğini alarak işçilere üç koldan saldırı organize etti. İşçilerin çoğunluğu BİRTEK-SEN'e üye olmalarına rağmen yetki verilmeyerek işçilerin iradesi kaba bir şekilde çiğnenmişti. Özak işçileri ile BİRTEK-SEN, seksen gün direndikten sonra eylemi bitirdiklerini duyurmuştu.

Buraya kadar, hak arama mücadelesi veren işçilerin sık karşılaştığı bir durudur. Ancak başında AKP'li Vedat Işıkhani'nin bulunduğu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın devreye girmesiyle olay farklı bir boyut kazanmıştır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Adana Rehberlik ve Teftiş Kurulu Başkanlığı'nın hazırladığı uyduruk bir raporla BİRTEK-SEN'e 1.5 milyona yakın para cezası kesildi. Gerekçe en az kesilen ceza kadar küstahçadır: "işçilere sendika değiştirme baskısı yapmak."

Bakanlığın saldırısı üzerine açıklama yapan BİRTEK-SEN şu bilgileri verdi: "Özak Tekstil'de 622, Özak Tekstil'e bağlı Kübra Teks'de 76, toplamda 698 üyesi bulunan Öz İplik-İş'ten 432 işçi istifa etmiş, 2023 Kasım ve aralık aylarında sendikamıza 545 üyelik kaydı yapılmıştır. Özak işçilerinin kapıda mücadelesi sürerken içeride üye olup çalışan işçiler de vardı. 80 günlük mücadele sürecinin temel talebi sendika değiştirme iradesine saygı duyulması, gerekiyorsa sandık konularak referandum yapılması idi. Hazırlanan rapor ve verilen cezaların hiçbir haklı gerekçeye dayanmadığı ortadadır."

Talepler bakımından hedefine ulaşmamış bir direnişin ardından sendikaya astronomik bir para cezasının kesilmesi tesadüf değil. Konu sadece Özak serma-

yesinin gözü dönmüş işçi düşmanlığı ve direniş sürecinde biriktirdiği düşmanlık ve hırstan ibaret değildir. Süreç boyunca büyük bir pervasızlıkla gündeme getirilen hukuksuzluklar ortada iken uyduruk bir raporla saldırıyı devam ettirmek, hak arayan işçilerden duyulan korkunun da yansımasıdır. Çünkü AKP-MHP rejimi için "sadaka dilenen işçi" makbul iken "hak arayan işçi" ise nefret nesnesidir.

Pervasız saldırının bölgesel hedefinde Urfa-Antep hattındaki tekstil fabrikalarında çalışan işçilerin yükselen mücadelesine göz dağı vermek de var. Vahşi kapitalizm kurallarının geçerli olduğu bu bölgede son dönemde görülen iş durdurular, çeşitli biçimlerde hak arama eylemleri, sendikal örgütlenme çabaları gibi gelişmeler sermayeyi tedirgin eden boyutlara ulaştı. Denebilir ki son birkaç yıldır bölge, işçi sınıfının en hareketli olduğu alanlardan biri haline geldi. Bu gelişmelerin yaşandığı bölgede etkin olan BİRTEK-SEN'in AKP-MHP rejimi tarafından hedef alınması şaşırtıcı değil.

Bir diğer önemli ekten ise, sendikalara hakim olan yozlaşmış bürokratik kastın bizzat saray rejimi tarafından korun-

masıdır. Zira bu kast, işçi sınıfını denetim altında tutmada sermaye iktidarına büyük hizmetlerde bulunmaktadır. Yozlaşmış ağa takımına karşı her sektörde tepki olsa da bu, henüz onları tehdit eden bir boyutta değil. BİRTEK-SEN ise işçileri örgütleyerek sendika ağalarının kuşatmasını yarmaya çalıştı. Bu "cüret" hem kapitalistleri hem saray rejimini rahatsız etmiştir. Çünkü burada açılacak bir gedik dengeleri değiştirip işçi sınıfı mücadelesine ivme katabilir. Sermaye düzeninin BİRTEK-SEN şahsında gündeme getirdiği saldırı, mücadeleciler işçilere göz dağı verme ve mücadeleciler bir sendikal anlayışı kötürümleştirme girişimi olarak da yorumlanmalıdır.

Daha genel plandaki sebeplerden biri ise, devam eden ekonomik ve sosyal kriz sürecinin geniş işçi ve emekçi kitlelerde biriktirdiği öfkenin güçlü bir mücadele kanalı açma potansiyeli taşımasıdır. Ülkenin dört bir yanında eylemler, hak arama mücadeleleri, sendikalaşma çabaları gibi gelişmeler hem emekçi düşmanı rejime hem sendika ağalarına karşı direnme eğiliminin güçlendiğine işaret ediyor. Saray rejimi, sermayenin vurucu gücü olarak

işçi sınıfının gelişen mücadele dinamiklerine yönelik pervasız saldırılarını artıracaktır. Önümüzdeki dönemde ekonomik ve sosyal yıkımın derinleşeceği dikkate alındığında, rejimin sınıflar mücadelesine hazırlık yaptığını vurgulamak lazım.

İşçi sınıfı ekonomik ve sosyal saldırı dalgasını ancak birleşik, kitleysel mücadele ile püskürtebilir. Krizin faturasını ödemeyi reddederek haklarına, geleceğine ve onuruna sahip çıkabilir. Bu mücadele ise ancak saray rejimi ve sendika ağalarının ördüğü duvarları yıkarak gelişebilir. Bu uğursuz duvarları yıkmaya çabası ile ekonomik/sosyal haklar uğruna mücadelenin gelişimi birbirine bağlıdır. İşçi sınıfı ileriye doğru attığı her adımın arkasında durmalı, sınıf dayanışmasını güçlendirmeli, mevzilerine, örgütlülüklerine yönelik her türlü saldırıyı kendisine yapmış saymalıdır. Bu zorlu sürecin üstesinden gelebilmek için işçi sınıfının "sınıfa karşı sınıf" bakışını özümsemesi ve mücadelenin temel şiarı haline getirmesi acil bir ihtiyaçtır.

Küçükçekmece 1 Mayıs Hazırlık Komitesi:

İş cinayetlerine, sömürüye, baskıya karşı 1 Mayıs'a!

2024 1 Mayıs'ını ekonomik krizin derinleştiği, yoksulluğun ve sefaletin arttığı, işçi ve emekçilerin güvencesiz, taşeron, insani olmayan koşullarda çalıştırıldığı, sermayenin kâr hırsı uğruna iş cinayetlerine her gün yenilerinin eklendiği bir süreçte karşıyoruz. Her türlü hak arama mücadelesi, basın açıklamaları, işçi direnişleri AKP-MHP iktidarının kolluk kuvvetleri tarafından engellenmeye çalışılıyor. İktidar gözaltı ve tutuklamalarla başta işçi sınıfı, öğrenciler, kadınlar, ilerici ve devrimciler olmak üzere mücadele eden tüm toplumsal kesimlerini sindirmeye çalışıyor.

Saray rejiminin partisi AKP 31 Mart yerel seçimlerinde büyük bir hezimete uğradı. Bu durum tek adam rejiminin sömürü ve baskı politikalarına karşı toplumda biriken tepkinin boyutunu yansıtmaktadır. Sermayenin vurucu gücü, işçi düşmanı AKP'nin sandıkta cezalandırılması önemli olmakla birlikte, esas olan fiili meşru mücadelenin geliştirilmesidir. İşçi sınıfıyla emekçilerin fabrikalarda, işyerlerinde, meydanlarda örgütlü bir güç olarak tepkilerini ortaya koymaları gerekmektedir. Nitekim saray rejiminin Van'da giriştiği "kayyum darbesi", başta Van olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında gerçekleşen eylemli tepkilerle püskürtülmüş, halkın seçtiği Abdullah Zeydan bu sayede mazbatasını alabilmiştir.

Seçimlerin ardından sermayenin demir yumruğu AKP-MHP iktidarı ekonomik krizin faturasını emekçilerin sırtına yıkmak için "kemer sıkma" politikalarını "boğaz sıkma" boyutuna taşıyacağını sinyallerini verdi. "Gerek ekonomik gerek sosyal bakımdan enflasyonla mücadele temel önceliğimizdir. Geçen sene ilan ettiğimiz programımızı kararlı bir şekilde uygulayarak bunu başaracağız" diye açıklama yapan AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın yardımcısı Cevdet Yılmaz, işçi ve emekçiler için sosyal yıkım saldırısına son sürat devam edeceklerini ilan etti.

Onlar sınıf bilinciyle hareket edip örgütlü bir şekilde saldırılarını pervasızca sürdürüyorlar. Bu saldırılardan işçi ve emekçilerin etkilendiği kadar kardeş halklar da etkileniyor. TUSİAD, MÜSİAD, İSO, İTO, TOBB gibi sermaye örgütleri iktidarla el ele verip hem işçi ve emekçileri sömürüyor hem de kardeş halklara yö-

nelik katliamların ortağı oluyorlar. Filistin halkının yanında olduğunu söyleyen din istismarcısı riyakarlar, İsrail'le ticareti arttırıp soykırım için gerekli olan malzemeleri siyonist savaş aygıtına gönderiyorlar. Bu topyekûn saldırılara karşı topyekûn mücadele etmekten başka seçeneğimiz yok.

Tek adam rejimini durduracak ve kapitalist sömürü düzeni ile birlikte tarihin çöplüğüne gönderecek olan işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesidir. Bu sebeple işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta en güçlü şekilde alanlarda olabilmeli, sermaye düzenine gücümüzü gösterebilmeliyiz.

İş cinayetlerinin hesabını soracağız! Bizler en güçlü şekilde 1 Mayıs'a hazırlanmak için komitemizi kurarak çalışmalarımıza başladık. 1 Mayıs'a hazırlığı, devrimci sınıf çalışmamızın bir parçası olarak işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara devrim ve sosyalizm çağrımızı taşıyacağımız bir süreç olarak değerlendireceğiz. "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!" çağrımızı Küçükçekmece ve

çevresinde bulunan sanayi havzalarına, emekçi mahallelerine tüm gücümüzü ferber ederek taşıyacağız.

Bu sene DİSK Taksim'de olacağını ilan etti. Bizler sendika bürokratlarının gerçek anlamıyla Taksim 1 Mayıs'ını örgütleyemeyeceği bilinciyle hareket edeceğiz. Onlardan medet ummayacağız. Taksim yaşayacağını delmek, Taksim'i kazanmak için mücadeleciler, samimi tüm güçlerle omuz omuza yürüyeceğiz.

Bu sene hazırlık komitemizi başta Gayrettepe ve İliç olmak üzere iş cinayetlerine kurban giden arkadaşlarımıza atfediyoruz. Sermayenin kâr hırsı bizlerin canını hiçe sayıyor. İş cinayetleri katliam boyutlarına varmış durumda. Erzincan'ın İliç ilçesinde siyanürle altın çıkarılan madende gerçekleşen toprak kayması sonucunda 9 işçi arkadaşımız hayatını kaybetti ve aylardır toprak altındalar. İstanbul'da Gayrettepe'de bulunan lüks eğlence mekânında çıkan yangın sonucu 29 işçi arkadaşımız yanarak vahşice öldü. Bizler Soma'yı, Bartın'ı, Ermenek'i ve başka yerlerde yaşanan iş cinayetlerini

unutmadık, unutturmayacağız. Bu katliamlar ilk değildi, biz bu gidişata "dur" demedikçe de son olmayacak.

İş cinayetlerinin sorumluları daha fazla kâr edebilmek için gerekli önlemleri almayan kapitalistler, caydırıcı yaptırımlar uygulamayıp denetimleri yapmayan AKP-MHP iktidarı ve devlettir. Yani sermaye düzeninin ta kendisidir. Bizler bu sene Gayrettepe'de, İliç'te, Soma'da, Ermenek'te, Bartın'da ve adını sayamadığımız pek çok yerde iş cinayetlerine kurban giden arkadaşlarımız için alanlarda olacağız. Onların sesi olup vahşi/kuralsız sömürü düzenine karşı öfkemizi haykıracağız.

Tüm işçi ve emekçileri, gençleri, kadınları hazırlık komitemize katılmaya davet ediyoruz. İş cinayetlerinin hesabını sormak, baskıya, sömürüye, kirli savaşlara "dur" demek için 1 Mayıs'ta alanlarda olalım, mücadeleyi yükseltelim!

KÜÇÜKÇEKMECE İŞ CİNAYETLERİNE KARŞI MÜCADELE İÇİN 1 MAYIS HAZIRLIK KOMİTESİ

“Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak...” Emegın Kurtuluşu için;

Gebze 1 Mayıs Hazırlık Komitesi'ne güç ver!

Sürerse bu devran böyle, dönerse çarklar sermaye sınıfı için bizler için ölüm ve sömürüdür bu dünya. Ama başkası da var, dahası da... Özgür ve eşit olanı...

Biz işçilere, emekçilere, kadınlara, gençlere insanca yaşanacak bir toplum bir dünya lazım. İsteklerimiz, sandıklara sığmayan talepler ve bir hayattır. Ne yerel ne de genel seçimlerin sonuçları ile varılamayacak bir toplum. Bizim alınterimizin /emek-gücümüzün sömürsü üzerine kurulu bu düzen ne kadar törpülenirse törpülensin içinden eşitlik çıkamaz. Bu düzenin üzerine yığılmış pislikler ne kadar silinirse silinsin özgürlüğe varılmaz.

İnsanca bir yaşam kurmak, emeği sermayenin boyunduruğundan kurtarmakla mümkün olabilir. Kapitalist düzeni kökten değiştirerek... Emegın kurtuluşu ancak ve ancak sınıfa karşı sınıf perspektifiyle düzene karşı devrim mücadelesini büyüterek gerçekleştirilebilir.

Devrim mücadelesinde, 1 Mayıs'ın tarihinde eşit işe eşit ücret talebinden çalışma saatlerinin düşürülmesine kadar hakların kazanılmasında nice can bedelleri var. Çalışmanın 'normali/fitratı' sayılan iş cinayetlerinde her gün makinelerin arasında, madenlerin göçüklerinde, inşaatlarda, fabrikalarda, rafinerilerde, işyerlerinde son nefeslerini veren işçi kardeşlerimiz var.

Soma, Ermenek, Hendek, İliç, Beşiktaş... Bunlar, 1100 odalı sarayda yaşayan

zatin dediği gibi “fitrat” mıydı? Peki ya MESEM'lerde can vermek?

İş hazaları, hatta cinayetleri işçilerin günlük rutini olmuş ve kanıksatılmış durumda. Çalışıyorsan vücudunun bir yerinin yanması veya kesilmesi 'olağan' bir şeymiş gibi karşılanıyor. MESEM'lerde yasal çıarıklık ile işgücü ucuzken, ölüm ise 'sıradan' bir şeymiş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Bizlere insanca çalışma koşulları unutturulmak, vahşi sömürünün her biçimi “normal” diye kanıksatılmak isteniyor.

Saray rejiminin ve kapitalistlerin dayatmaları halen suskunlukla karşılanıyor ama alttan alta biriken tepkiler de var. Büyütülen korku duvarları var ama direnmekten, grev hakkını kullanmaktan, sokaklarda mücadele etmekten geri durmayanlar da var bu havalarda. Elbet bu böyle gitmeyecek. Sömürünün olmadığı günler bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş gibi doğacak!

1 MAYIS'I KIZIL YAPANLARIN TARİHİNİ SAHİPLENELİM!

“8 saatlik iş günü” talebiyle yük-

seltelen direnişin ve bu talep için idam edilerek bedel ödeyen işçi önderlerinin sınıfsız/sömürsüz bir dünya uğruna yükseltelen mücadeleye armağanıdır 1 Mayıs.

1886 yılının 1 Mayıs'ında ABD'de 10'dan fazla kentte, iş günün 8 saate düşürülmesi için 350 bin işçinin katıldığı eylemler gerçekleştirildi. Bu sırada Chicago'da bulunan Mc Cormick fabrikasında aylardır grev sürüyordu. 1 Mayıs'ın ardından grevi kırmak için grevcilerin üzerine ateş açılarak 6 işçi öldürüldü. Katliamı protesto eden işçilere de ateş açıldı ve 10 kişi daha katledildi. 8 işçi önderi, sendikacı tutuklandı. Tutukluluk aylarca sürdü. Sonrasında 4 işçi önderi 11 Kasım 1887'de idam edildi.

1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonal Kongresi, 8 saatlik işgünü talebini yükseltmek için 1 Mayıs'ta kitlesel eylemler yapılmasına karar verdi. 1 Mayıs 1890'da dünyanın dört bir yanında eylemler gerçekleştirildi. II. Enternasyonal'in 1891 yılında yapılan Brüksel Kongresi'nde eylemlerin her yıl tekrarlanmasına ve 1 Mayıs'ın uluslararası işçi günü

olarak ilan edilmesine karar verildi. O günlerden bugüne dünyanın sokaklarına çıkan işçiler 1 Mayıslarda eylemler yapıyor.

SINIF HAREKETİNİN DEVRİMCİ MİRASINI SAVUNUYORUZ!

Türkiye ve dünyada sınıf mücadelesi grevleri, direnişleri, ayaklanmaları, yükselişi/geri düşüşleriyle deneyimler, birikimler, kazanımlar yaratmıştır. Osmanlı'nın son dönemlerinden günümüze uzanan sınıf mücadelesi, Türkiye'de de dünyadakine benzer bir seyir izlemiştir. Son 20 yılda ise Türkiye işçi sınıfının kazanımlarının önemli bir kısmı sermaye sınıfı ve onun vurucu gücü olan AKP iktidarı tarafından gasp edildi. Bu gidişatı durdurmak ve gasp edilen hakları yeniden kazanmak için grevlerle, işgallerle, direnişlerle mücadeleyi büyütmeliyiz. Kavellerden, Sungurlardan, Tarişlerden, Paşabahçelerden, Alpagutlardan, Greiflerden, Metal Fırtnalarından öğrenerek, onların yolundan yürüyerek bunu başabiliriz. Sınıf mücadelesinin en önemli günlerinden bir olan 1 Mayıs'a bu bilinçle hazırlanmalı işçi sınıfının örgütlü ve üretimden gelen gücünü ortaya çıkarmalıyız. Sınıf hareketinin devrimci geleceği için “Düzene karşı devrim!”

EMEGİN KURTULUŞU İÇİN GEBZE 1 MAYIS HAZIRLIK KOMİTESİ

2024 1 Mayıs'ı yaklaşırken, bugün tüm dünyada emperyalist kapitalizm, işçi ve emekçilere, ezilenlere, halklara savaş politikalarıyla ölmeyi ve daha fazla sömürülmeyi dayatıyor. Sermayedarlar her geçen gün servetlerine servet katarken, diğer kutupta sefalet birikiyor. Bu uçuruma karşı tüm dünyada ezilenler, büyük oranda örgütsüz bir biçimde de olsa direnişi sürdürüyor. Bu direnişler, umudunu ve rotasını arıyor.

İşte 1 Mayıs, bu iki dünyanın, bu iki sınıfın çarpıştığı, iradelerinin karşı karşıya geldiği gündür.

Ülkemizde de geçtiğimiz 1 Mayıs'tan bu yana öğrenci gençliğin kendisine dayatılan geleceksizliğe karşı öfkeyle sokakları kuşattığı, kadınların yaşamlarına sahip çıkma mücadelesinden vazgeçme-

1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!

diği, Kürt halkının her türlü çöktürme, inkâr ve imha saldırılarına karşı baş eğmediği, yaşadığımız toprakların hemen her havzasında irili ufaklı işçi direnişlerinin yaşandığı bir yıl yaşanmıştır.

2024 1 Mayıs'ını tüm bu mücadelelerden güç alarak karşılıyoruz. Arkamıza aldığımız bu gücün devrimci dayanışmayla daha da pekişmesi ve 1 Mayıs'ın toplumsal mücadelenin önünü açacak bir iradenin ortaya konduğu bir güne dönüşmesi ellerimizdedir.

2024 1 Mayıs'ı, İstanbul'un her havzasının, her mahallesinin, her meydanının, her okulunun, işçi sınıfının birlik,

dayanışma ve mücadele gününün gündemleriyle donatıldığı; yoksulluk dayatmalarına, güvencesizliğe, geleceksizliğe karşı milyonlarca insanın kendi geleceklerine sahip çıkmasının gününe dönüşürülmelidir.

Biz, 2024 1 Mayıs Taksim Platformu'nu oluşturan örgütler olarak bu 1 Mayıs gününü ve ona giden süreci beraber örgütleyerek, 1 Mayıs'ın birleşik, kitlesel, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlanması ve sömürü, baskı, savaş politikalarına karşı direnişin günü olması için bir araya geliyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçilerden, kadınlar-

dan, halklardan, gençlerden, yok sayılanlardan ve ezilenlerden yana mücadele yürüten tüm güçleri de, 2024 Taksim 1 Mayıs'ı için gücümüze güç katmaya çağırıyoruz!

Sömürüye, baskıya, savaş politikalarına son;

1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!

'Bizlerin ellerindedir, gelen ışıklı günler'

2024 1 MAYIS TAKSİM PLATFORMU

(Alınteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Birleşik İşçi Hareketi, Devrimci Çözüm, Devrimci Parti, Dostluk ve Kültür Derneği, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, İşçi Birlikleri Sendikası, Kaldıraç Hareketi, Komün, Mücadele Birliği Platformu, Proleter Devrimci Duruş, SOLDER, Söz ve Eylem, Yeni Dünya için Çağrı)

Şerif Aygün 1 Mayıs Hazırlık Komitesi çağrısı:

Haklarımız ve geleceğimiz için 1 Mayıs'a

Sermaye iktidarı işçi sınıfı ve emekçilere açlıktan, yoksulluktan, ağır ve güvencesiz çalışma koşullarından başka bir şey sunmuyor. Gençler geleceksizliğe itilirken, kadınlar çifte sömürüye maruz kalıyor. Savaş ve saldırganlık politikaları hız kesmiyor ve halklar katlediliyor.

31 Mart seçim sonuçları ile sarsılan AKP-MHP iktidarı kaybettikleri moral üstünlüğü yeni saldırı yasalarıyla kazanmaya çalışacağını gösterdi. Yeni ekonomi programını uygulamak için kolları sıvayan sermaye iktidarı, yaşanan ekonomik ve siyasal krizin faturasını bir kez daha işçi emekçilere kesmeye hazırlanıyor. 2024 yılı 1 Mayıs'ı ön günlerinde bu gidişatı durdurabilecek tek gücün işçi sınıfının ve onun örgütlü mücadelesi olacağını bilincindeyiz.

2024 1 Mayıs'ını tam da bu bilinçle sermaye iktidarının kalelerini yıkmak için örgütleyecek, tarihten aldığımız güçle geleceği kucaklayacağız.

Türkiye işçi sınıfı, bu geleneğe sahip! Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte bu

topraklarda da işçi sınıfı kendini var etmeye başladı. Osmanlı dönemine denk gelen gelişim aşaması, cumhuriyet döneminde hem nicel hem de nitelik olarak farklılaşmaya başladı. 1960'lı yıllarda işçi sınıfı hem ekonomik hem de siyasal anlamda daha ileri adımlar attı. Sendikal örgütlenme özgürlüğü, 8 saatlik çalışma, insanca yaşanabilir ücret talebiyle bir dizi eylem yapıldı. Saraçhane mitingi ile başlayan eylem dizisi Kavel Kablo, Bereç, Zonguldak, Paşabahçe ile devam etti. 70'li yıllara geldiğinde ise işçi eylemleri siyasallaşmaya başladı. Sendikal bürokrasiyi aşan işçiler, DGM'lerin kapatılması için eylemler yaptı. 80'li yıllarda darbemin hemen ardından mücadeleyi göğüsleyen yine işçi sınıfı oldu. Her ne kadar mücadele darbeler, işkence ve katliamlarla bastırılrsa da bizlere sayısız mücadele deneyimi bıraktı.

Bu deneyimlerden biri de 1969'da Gamak Motor fabrikası işçilerinin mücadelesidir. Gamak işçileri dönemin Maden İş Sendikası'na üye oldukları için yarım yevmiyeli çalışma ve mecburi izin dayatması ile karşılaşırlar. Alacakları yarım yevmiyeleri istemeye gittiklerinde ise

patron işçileri oyalar. En son ücretlerini almaya gittiklerinde ise polis barikatı ile karşılaşırlar. Polis işçilerin üzerine kurşun yağdırır. Saldırıda 4 işçi yaralanırken Şerif Aygün ölümsüzleşir.

Şerif'in ölümünün ardından (Gamak MESS üyesi olmamasına rağmen) MESS tüm fabrikalara tavsiye mektubu gönderir. Grev, boykot, iş bırakma gibi eylemler konusunda işçileri uyarmaları, işten atmaları yönünde tavsiyelerde bulunur.

MESS ve dönemin sermayedarları yaklaşmakta olan işçi sınıfı hareketini görüyor ve öncesinden önlemler almak istiyorlardı. Çok geçmedi, işçi sınıfı büyük 15-16 Haziran işçi direnişini, DGM boykotlarını ve 1 Mayıs kutlamalarını örgütlediler.

Bugün gelinen yerde işçi sınıfı ve emekçiler en basit sendikal hak ve özgürlüklerden yoksun, örgütsüz bir durumda. Sınıf ve emekçi kitleler sınıf mücadelesinden uzak ve kazanımları tek tek ellerinde alınmış. Siyasal gericiğin etkisi, mücadelenin parçalı ve kesintili ilerleyişi, sendikaların mücadeleden ziyade uzlaşmacı yaklaşımları sınıf hareketini gerilettiler. Buna son 20 yılı aşkın bir süreçte

AKP'nin icraatlarını da eklemek gerekiyor. Sermayenin tüm çıkarlarını eksiksiz yerine getiren iktidar, 22 yılda 20'den fazla grevi, eylemi ve direnişi yasakladı. Sendikalar uzlaşmacı, işbirlikçi tutumları ile sınıfın mücadele azmini törpüledi. En ufak bir hak arama mücadelesi bastırıldı. İş yükü arttı, alım gücü geriledi. Asgari ücret ortalama ücret haline geldi. İş cinayetleri olağanlaştı.

Bu yıl sınıfı, sendikal hakları ve geleceği için direnen Gamak işçisi Şerif Aygün ve sınıf mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına 1 Mayıs'ı örgütleyeceğiz. Sınıfa yönelik tüm saldırılara karşı sınıfın örgütlülüğünü büyütme ve sermayenin karşısında güç olarak çıkabilmesi için çalışmalar yürüteceğiz.

Tüm işçi sınıfını, emekçileri, gençleri ve kadınları 1 Mayıs'ı dönük yürüteceğimiz çalışmayı büyütme davet ediyoruz. Tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 1 Mayıs için Taksim alanında olmaya çağırıyoruz.

ŞERİF AYGÜN 1 MAYIS HAZIRLIK KOMİTESİ / SARIGAZI-ÜMRANIYE

Birleşik, kitlesele ve devrimci 1 Mayıs için çağrımızdır!

2024 1 Mayıs'ı yaklaşıyor.

Bu 1 Mayıs'ı da saldırılar ve baskıların tırmandığı koşullar altında kutlayacağız.

Bölgemizde emperyalist saldırganlığın yol açtığı katliamlar sürerken, kapitalist-emperyalist sistemin derinleşen krizinin etkisiyle, egemen sınıflar tarafından milyonlarca işçi ve emekçiye kölelik ve sefalet koşullarının daha pervasızca dayatıldığı; işsizliğin kitlesele boyutlara ulaştığı; güvencesiz çalışmanın, esnekleştirilmenin, işten çıkarmaların yaygınlaştığı; emek-sermaye çelişkisinin derinleştiği ve tüm bunlara devletin baskı, yasak, tutuklama, tecrit terörünün eşlik ederek faşist baskı ve terörün her alanda tırmandırıldığı bir dönemde 1 Mayıs'ı karşıyoruz.

Böylesi bir dönemde tüm bu saldırılara karşı tarihsel ve güncel anlamına uygun birleşik, kitlesele ve devrimci bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi hayati bir önem

taşımaktadır.

1 Mayıs 2024, toplumsal direnişin tüm bileşenlerine; işçilere, emekçilere, kadınlara, öğrencilere, halklara yöneltilen topyekün saldırıya karşı topyekün direnişin günü olmalıdır.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıslar'da dünyada ve Türkiye'de milyonlarca insan alanlara çıkmakta taleplerini haykırmaktadır.

Tüm saldırılara karşı inşaattan metale, gıdadan tekstil ve madenlere işçiler direnmekte, kadınlar 8 Mart'larda sokakları zapt etmekte, öğrenciler geleceklerinin çalınmasına karşı bir anda sokağa inebilmektedir, inkar, imha ve asimilasyon karşısında halklar boyun eğmemektedir. Bunlardan alınacak güçle yola çıkarak birleşik, kitlesele, devrimci, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 2024 1 Mayıs'ı beraber örgütlenmelidir. Bu sorumluluk hepimizindir. Sendikalar, meslek odaları, DKÖ'ler, siyasi partiler,

devrimci güçler kısacası tüm emek güçleri, 2023 1 Mayıs'ından dersler çıkarıp bu sorumluluğun altına girerek, birleşik ve kitlesele bir 1 Mayıs için bir an önce harekete geçmelidir. Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, okullarda, kısaca yaşamın her alanında güçlü bir hazırlık çalışması yürütülmelidir.

Geride kalan seçim sürecinde ortaya çıkan tablo yanıltıcı olmamalıdır. Sermayeye hizmette sınır tanımayan iktidar saldırılarına devam edecektir. Seçimin hemen ardından AKP şefi Erdoğan, Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, Merkez Bankası ve TÜSİAD'ın yaptığı açıklamalar bunun göstergesidir. Ekonomik programın devam edeceği yönlü açıklamalar işçi-emekçilerin kısıntı düzeyinde kalan kazanılmış haklarına saldırıların tüm hızıyla devam edeceğinin bir işaretidir. Van belediyesine atanan kayyum saldırıların süreceğinin bir göstergesidir. Halkın iradesi yok sayılarak atanan kayyum

başta Van halkı olmak üzere tüm Türkiye'de ortaya konan eylemli tepki sonucu geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Bizlere düşen sermaye ile işçi sınıfının karşı karşıya geldiği gün olan 1 Mayıs'larda bu saldırılara en güçlü yanıt verebilmektir. Ankara 1 Mayıs'ını birleşik, kitlesele ve devrimci özüne uygun bir içerikte örgütlemek hepimizin görevidir. Bu açıdan 1 Mayıs'ların örgütlenme aşamasında ilerici, devrimci örgütleri yok sayan yaklaşım ve tutumlar bir an önce terk edilmeli, 1 Mayıs'ı örgütleme hazırlıklarına zaman kaybetmeden başlanmalıdır.

Biz aşağıda imzası bulunan kurumlar olarak 2024 1 Mayıs'ının baskı ve saldırılara yanıt olması için, birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs'ı birlikte örgütlemek için tüm devrimci yapıları, sendika ve kitle örgütlerini güçlerini birleştirmeye ve ortak davranmaya çağırıyoruz.

ANKARA 1 MAYIS PLATFORMU

(78'liler Girişimi Ankara Şube, Alınteri, Ankara Düşüncüye Özgürlük Girişimi, Anka İşçi Meclisi, BDSP, Devrimci Parti, ESP, KÖZ, Partizan, SMF)

Devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek için;

1 Mayıs'ta Taksim'e!

Sermaye sınıfının demir yumruğu AKP iktidarı on milyonları sefalet ve köleliğe mahkum eden saldırıları sürdürüyor. Seçimlerde hezimete uğratılan faşist AKP-MHP bloğu, seçim sonrasında ekonomik ve sosyal saldırıları daha pervasız bir şekilde devam edeceğini ilk gün ilan etti. İşçi sınıfına, emekçilere gençliğe, kadınlara geleceksizlikten başka bir şey sunmayan bu kokuşmuş rejim devlet terörünün dozunu da her geçen gün artırıyor.

Sömürünün derinleştirildiği, baskının şiddetlendirildiği, kirli savaş ve sosyal yıkım saldırılarının artırıldığı bir dönemde 1 Mayıs'a gidiyoruz. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. 1 Mayıs'ın ortaya çıkışı, toplumsal mücadeleler tarihinde işçi sınıfının kapitalizme karşı verdiği amansız kavgaların sonucudur. Bu kavga zengin-yoksul kavgasıdır, bu kavga evine ekmeğe götürebilmek için günbegün 10-12 saat çalışanlarla, milyonların ürettiği zenginliği gasp ederek şatafat içinde yaşayanların kavgasıdır. Baskı, sömürü üzerine kurulu düzene karşı, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele ederken yaşamını yitirmiş, katledilmiş binlerce insanın kavgasıdır.

1 Mayıs emeğin her türlü baskı, sömürü ve esaretten kurtuluşu uğruna verilen mücadelenin simgesidir. Dünya tarihinde şanlı bir yeri vardır. Zira dili, dini, rengi fark etmeksizin işçi ve emekçilerin ortak düşmana karşı ortak kavgasının adıdır.

Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de 1 Mayıs'ın kendi niteliği, geleneği, köklü tarihi vardır. İlk 1 Mayıs kutlamaları 1909 yılında İzmir, 1911'de -o dönem Osmanlı kenti olan- Selanik, 1912 yılında ise İstanbul'da gerçekleştiriliyor. 1925'te Takkir-i Sükun Yasası ile yasaklanana kadar defalarca kutlanmıştır.

1950'li yıllardan itibaren Türkiye'de yaşanan hızlı kapitalistleşme süreci işçi sınıfını nicel ve nitel olarak güçlendirdi. 1960'lı yılların başında ise işçi sınıfı hareketi toplumsal yaşamda etkin olmaya başladı. Cumhuriyetin ilk yıllarında getirilen yasak 70'li yılların ikinci yarısında delindi. Kitleleşen işçi hareketi ve yükselen devrimci dalganın yarattığı özgür-

Esenyurt Mehmet Akif Dalcı 1 Mayıs Hazırlık Komitesi, Dalcı'nın katledilişinin 35 yılında "kavgamızda yaşıyor" dedi ve "Devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek için 1 Mayıs'ta Taksim'e" çağırdı.

lük ortamında 1 Mayıs kitlesel biçimde meydanlarda kutlanmaya başladı. Fabrikalardan, mahallelerden meydanlara akan yüzbinlerin sınıf kını ve öfkesinden korkan sermaye devleti, 1977 1 Mayıs'ında cellatlarını sokaklara saldı. Yüz binlerin toplandığı Taksim Meydanı'nda emekçilere saldıran devletin kolluk kuvvetleri vahşi bir katliam gerçekleştirdi. İşçi sınıfı hareketi ile devrimci dalganın yükselişinin önünü kesmek için histerik bir şekilde saldıran sermaye devleti provokasyonlar, katliamlar, askeri darbeler yaparak hedefine ulaşmaya çalıştı. 77 1 Mayıs'ıyla birlikte işçi ve emekçilerin kanyla sulanan Taksim meydanı ise milyonların belleğine 1 Mayıs meydanı olarak kazındı.

Sermaye devleti 89 ve 96 yıllarında da 1 Mayıs'a azgınca saldırarak işçileri ve devrimcileri hedef aldı. Bu yıl devletin kanlı saldırı gerçekleştirdiği 1989 1 Mayıs'ının ve Mehmet Akif Dalcı'nın katledilişinin 35. yıldönümündeyiz. Devrimci bir işçi olarak 1 Mayıs meydanına çıkmak

için Taksim barikatlarında çarpışan Mehmet Akif Dalcı 1 Mayıs'ın devrimci birikimi, ruhu ve bilincinin temsilcilerinden biri olarak oradaydı.

Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana burjuvazi ve onu temsil eden iktidarlar 1 Mayıs'ın içini boşaltmak amacıyla her türlü saldırıya başvurdular. 1 Mayıs'ı yasakladılar olmadı, bahar bayramı ilan ettiler olmadı, katliam yaptılar yine olmadı. Tüm çırpınmalarına rağmen bu topraklarda 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu, sınıfsal niteliğini yok edemediler. İşçi sınıfı var olduğu sürece de bunu başaramayacaklar.

1 Mayıs sınıf kavgamızın günüdür, devrimci ruhu ve bilinci buradan gelir.

1 Mayıs bu topraklarda 77, 89, 96 yılında kavgayı en önde göğüsleyenlerimizin kanından rengini almıştır, kızılığı buradan gelmektedir.

1 Mayıs Taksim'dir, Taksim Meydanı 1

Mayıs'tır.

Sınıf kavgamızda ölümsüzleşenlerin anısını ve kavgasını büyütme için onların bilinci, cüreti, cesaretiyle 2024 1 Mayısına hazırlanıyoruz. Esenyurt'lu komünistler olarak; 1989 yılında Taksim barikatlarında düzene karşı devrim bayrağını yükseltirken ölümsüzleşen Mehmet Akif Dalcı'nın katledilişinin 35. yılında devrimci 1 Mayıs hazırlığımızı onun anısına atfediyoruz.

1 Mayıs hazırlık komitemizin adını "Esenyurt Mehmet Akif Dalcı 1 Mayıs Hazırlık komitesi" olarak ilan ediyoruz.

Tüm işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları, devrim ve sosyalizm mücadelesinden yana olan herkesi Mehmet Akif Dalcı 1 Mayıs Hazırlık komitesine katılmaya davet ediyor, devrimci, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir 1 Mayıs için Taksim Meydanı'na çağırıyoruz.

ESENYURT MEHMET AKİF DALCI 1 MAYIS HAZIRLIK KOMİTESİ

Zeren Ertaş 1 Mayıs Hazırlık Komitesi ile devrimci 1 Mayıs'ı örgütlemeye!

Yaşasın 1 Mayıs

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. İki sınıfın karşı karşıya geleceği bugünü yerel seçimlerin ardından karşılayacağız. İşçi ve emekçiler üzerindeki "kemer/bogağ sıkma" politikalarında pervasızlığın arttığı, baskı ve şiddetin derinleştirildiği böylesi bir dönemde 1 Mayıs'ı bulduğumuz alanlarda şehir şehir, kampüs kampüs örgütleme sorumluluğu taşıyoruz.

KRİZ, EMPERYALİST SAVAŞ, GELECEKSİZLİK KARŞISINDA MÜCADELEMİZİ YÜKSELTELİM!

Kapitalizmin yarattığı ekonomik kriz derinleşiyor. AKP-MHP rejiminin izlediği politikalar ise emekçilerin yaşamını çekilmez hale getiriyor. Öte yandan küresel çapta krizler derinleştikçe emperyalistler arası hegemonya mücadelesi de kızışıyor. Başta Ortadoğu ve Ukrayna olmak üzere kirli savaşların sürdüğünü görüyoruz. Yanı başımızda Filistin halkına yönelik soykırım gerçekleştiriliyor. Yaşanan "Soykırıma dur!" demek günün en büyük sorumluluklarından biri olarak omuzlarımızda duruyor.

6 Şubat depremlerinin yani büyük yıkımın üzerinden yaklaşık 14 ay geçti. Buna rağmen AKP-MHP rejimi deprem bölgesinde hiçbir yarayı sarmadığı gibi orada yaşam mücadelesi veren emekçiler açıklıkla, yoksullukla ve niteliksiz barınma koşullarıyla sınıyor. AKP şefi Tayyip Erdoğan, Antakya'da halkı tehdit ederek, "Bir yıldır hiçbir hizmet alamadınız. Eğer bize oy vermezseniz, hiçbir hizmet alamayacaksınız" diyecek kadar zıvanadan çıkabildi.

Yerel seçimlerin ardından şehirleri, ilçeleri, beldeleri hangi parti kazanmış olursa olsun değişmeyen bir şey var ki o da hayat pahalılığı. Barınmadan beslenmeye, sağlıktan eğitime kadar en temel ihtiyaçlar bile milyonlarca işçi-emekçi ve genç için "lüks" haline getirilmiş durumda. Bunlara ek olarak baskı, şiddet ve tutuklama saldırıları ise tam gaz devam ediyor. Başta Kürt halkı olmak üzere, en ufak ilerici/muhafız bir sese dahi tahammülü olmayan sermaye devleti dizginsiz saldırılar gerçekleştiriyor. Seçimlerde hezimete uğrayan saray rejimi histeriye

girmiş, ilk gün Van Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na fiili kayyum atamak için hamle yapmıştır.

Tüm bu saldırılardan gençlik de payını fazlasıyla alıyor. Özgürlüğünden, geleceğinden ve haklarından mahrum bırakılmak saray rejiminin gençliğe kestiği faturalardır. Barınma, beslenme, ulaşım gibi eğitime erişebilmenin ve insani ihtiyaçların tümü "lüks" haline gelmiştir. KYK'ların yetersiz kontenjanlarından yararlanamayan, özel yurtlara parası yetmeyen, konut krizinden kaynaklı eve çıkamayan milyonlarca arkadaşımız ya eğitim hayatına son vermekte ya da ceaatlerin-tarikatların karanlık pençesine itilmektedir.

Kriz ve çözümsüzlük arttığında kendisini çaresiz hissettiği için pek çok arkadaşımız yaşamına son verdi. Ekonomik krizin ve paralı eğitim uygulamalarının bir sonucu olarak çalışmak durumunda kaldı ve okuyamadı. Tüm bu tabloya rağmen çaresiz değiliz. Deprem sürecinde örülen dayanışma koşulları ne olursa olsun birlikte hareket etmenin bizleri kurtaracağını gösterdi. Enes Kara ve Zeren Ertaş eylemlerinde "Bir kişi daha eksilmek iste-

miyoruz" haykırışımızı herkes duydu. Yan yana geldiğimizde neler yapabileceğimizi dosta düşmana gösterdik. Bu süreçler gençliğin düzene karşı büyüyen öfkesinin ne denli büyük olduğunun göstergesidir ve bu öfke her geçen gün artmaktadır.

Zeren Ertaş'ın KYK'da ihmaller sonrasında ölmesinin ardından dört bir yana yayılan eylemler bu 1 Mayıs'a taşımak istediğimiz öfkenin göstergesidir. Enes'in ve Zeren'in ardından "Bir kişi daha eksilmek istemiyoruz" diyen herkesi Zeren Ertaş 1 Mayıs Hazırlık Komitesi ile birlikte 1 Mayıs'ı örgütlemeye, 1 Mayıs gününde alanlarda olmaya çağırıyoruz!

Krizin faturasını ödememek için, Emperyalist savaşlara ve sömürüye dur demek için,

Yaşamlarımızı, haklarımızı, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi çalanlardan hesap sormak için,

Parasız, nitelikli, ulaşılabilir barınma, beslenme, ulaşım ve eğitim hakkı için 1 Mayıs'ta alanlara!

Yolumuz işçi sınıfının yoludur!

Yaşasın 1 Mayıs!

Biji 1 Gulan!

ZEREN ERTAŞ 1 MAYIS HAZIRLIK KOMİTESİ

Devrimci Gençlik Birliği, İstanbul'da sömestr buluşmaları gerçekleştirdi.

"KAPİTALİZMİN KRİZİ VE GREİF İŞGALİNİN 10. YILI"

Devrimci Gençlik Birliği'nin "Sömestr buluşmaları"nın ilk oturumu olan "Kapitalizmin krizi ve Greif işgalinin 10. yılı" Fuat Ercan ve BDSP temsilcisinin katılımıyla gerçekleştirildi.

11 Şubat Pazar günü yapılan buluşmada açılış konuşmasının ardından "AKP'li yıllarda kapitalizmin krizi" başlıklı sunumunu yapması üzerine söz Prof. Dr. Fuat Ercan'a bırakıldı.

Fuat Ercan'ın sunumunun ardından BDSP temsilcisi "Sınıf hareketinin devrimci geleceği: Greif işgalinin 10. yılı" başlıklı sunumunu gerçekleştirdi.

"EMPERYALİZM VE ANTI EMPERYALİST MÜCADELE"

Sömestr seminerlerinin ikinci oturumunda Fehim Taştekin'in katılımı ile

DGB sömester seminerleri gerçekleştirdi

"Emperyalizm ve anti emperyalist mücadele" başlığı altında sunumlar ve tartışmalar gerçekleştirildi.

25 Şubat Pazar günü gerçekleştirilen seminer programı Fehim Taştekin'in sunumu ile başladı. Seminerin ikinci kısmında DGB temsilcisi "Emperyalizm ve anti emperyalist mücadele" başlığı altında sunum gerçekleştirdi.

"BURJUVA CUMHURİYETİN 100. YILI VE SOSYALİZM"

DGB'nin İstanbul'da gerçekleştirdiği sömestr seminerlerinin üçüncü oturumunda "Burjuva Cumhuriyetin 100. yılı ve sosyalizm" başlığı altında sunum ve tartışmalar yapıldı.

Devrimci Gençlik Birliği'nin İstanbul'da gerçekleştirdiği sömestr seminerleri sürüyor. Sömestr seminerlerinin üçüncü oturumunda "Burjuva Cumhuriyetin 100. yılı ve sosyalizm" başlığı altın-

da sunum ve tartışmalar gerçekleştirildi.

10 Mart Pazar günü gerçekleştirilen seminer programında ilk olarak Cumhuriyet kavramı üzerine kısa bir anlatım gerçekleştirildi. Cumhuriyetin bir biçim olduğu, mahiyetini ise devletin belirlediği vurgulandı. Toplumsal anlamda hafızalara kazınmış ilk haliyle "halkın kendi kendini yönetmesi" olarak bilinen bugün ki cumhuriyet biçiminde, demokrasi ve özgürlük kavramlarının nerede durduğu tartışıldı.

"DEVİRİMCİ HAREKETİN 50. YILI! DEVİRİMCİ BİRİKİMİMİZİ SAVUNUYORUZ!"

Sömestr buluşmalarının son oturumu 24 Mart'ta "Devrimci hareketin 50. yılı! Devrimci birikimimizi savunuyoruz!" konu başlığı altında anlatım ve tartışma yapıldı.

Sunum programına başlamadan

önce başta 30 Mart Kızıldere Katliamı/ Direnişi'nde ölümsüzleşenler başta olmak üzere devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzlüğe uğurlananlar adına saygı duruşu yapıldı.

Devrimci hareketin geçmişi ve bugünü, '71 devrimci çıkışının devrimci mücadelede tuttuğu yere dair kısa bir anlatım ile sunum başladı. Devrimciliğin ve devrimci mücadelenin sınıf temeli üzerine kısa bir aktarım yapıldıktan sonra, kurulu düzenin egemenlik aygıtı yani devlet karşısında alınan tutumun, devrimci konum ve mücadele bağlamında önemine işaret edildi.

Sunumun devamında "Devrim mücadelesi sayısız insanın emekleri, ödenen bedeller, yengi ve yenilgiler üzerinde ilerleyen tarihsel bir eylemdir. Geçmişin devrimci birikimi bütünlüğü içerisinde tüm bu süreçleri kapsar" denilerek "Devrimci birikiminizi savunuyoruz!" vurgusunun ne anlama geldiği aktarıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Yerel seçimler

1- Bugünün Türkiye'sinde yerel seçimlerin temel işlevi, gerçekleştiği dönemin düzen içi siyasal güç dengelerine daha çok da seçmen desteği yönünden belirli bir açıklık kazandırmasıdır. 31 Mart yerel seçimlerinde gerçekleşen de bu olmuştur. Seçim sonuçları, dinci-faşist iktidarın seçmen desteğinde belirgin bir azalma, tersinden ise düzen muhalefetine desteğinde dikkate değer bir artış olduğunu ortaya koymuştur. Burada muhalefetin etkin bir başarısı değil, fakat iktidarın belirgin bir güç kaybı söz konusudur. Temel iç ve dış sorunlarda açık alternatif bir politikadan yoksun düzen muhalefetine seçmen kitlelerinin daha geniş kesimlerine güven vermesinden çok, dinci-faşist iktidarın belirli bir seçmen kesiminin güvenini, dolayısıyla oy desteğini yitirmesi durumuyla karşı karşıyayız.

2- Bataktaki ekonomiyi bir parça rahatlatmak ve uluslararası finans çevrelerine güven vermek üzere yeni bir düzeyde uygulanan sosyal yıkım politikalarının iyiden iyiye çekilmez hale getirdiği ağır yaşam koşulları, ortaya çıkan yeni tablonun en önemli nedenidir. Bunun da bir uzantısı olarak bu kez seçim rüşvetlerinin dağıtılamaması, Filistin sorununda izlenen apaçık riyakar politikanın her seçimde etkili bir biçimde kullanılan din istismarını bu kez darbelemesi, İsrail ile ilişkiler de dahil ABD-NATO emperyalist blokuna gizlenemeyen teslimiyetin "yerli ve milli"lik söylemini etkisizleştirilmesi, dini ölçü ve referansları kamusal ve toplumsal yaşama yeni bir düzeyde dayatmaya yönelik adımların yarattığı toplumsal huzursuzluğun genişlemesi, Kürt halkının kazanımlarını yok etmedeki gözükaralığın özellikle büyük kentlerde Kürt seçmen davranışına etkisi, toplumsal-kültürel ve moral plandaki genel çürüme ve kokuşma vb., tümü bir arada ortaya çıkan sonuçta etkili olmuştur. Geline yerde CHP'de odaklaşan düzen muhalefetine ise bunun sonuçlarından adeta kendiliğinden yararlanmak kalmıştır.

3- Söz konusu olan basitçe edilgen bir seçmen desteği kayması olsa da yerel seçimlerle birlikte ortaya çıkan yeni tablonun siyasal sonuçları yine de önemlidir. Son on yıldan beridir AKP artık yalnızca hükümet değil fakat gerçek bir devlet partisi, elbette faşist ortağı ile birlikte

**Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!**

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı Sayı: 333, Nisan 2024

Yerel seçimler ve sonrası

-I-

1- Bugünün Türkiye'sinde yerel seçimlerin temel işlevi, gerçekleştiği dönemin düzen içi siyasal güç dengelerine daha çok da seçmen desteği yönünden belirli bir açıklık kazandırmasıdır. 31 Mart yerel seçimlerinde gerçekleşen de bu olmuştur. Seçim sonuçları, dinci-faşist iktidarın seçmen desteğinde belirgin bir azalma, tersinden ise düzen muhalefetine desteğinde dikkate değer bir artış olduğunu ortaya koymuştur. Burada muhalefetin etkin bir başarısı değil, fakat iktidarın belirgin bir güç kaybı söz konusudur. Temel iç ve dış sorunlarda açık alternatif bir politikadan yoksun düzen muhalefetine genişlemesi, Kürt halkının kazanımlarını yok etmedeki gözükaralığın özellikle büyük kentlerde Kürt seçmen davranışına etkisi, toplumsal-kültürel ve moral plandaki genel çürüme ve kokuşma vb., tümü bir arada ortaya çıkan sonuçta etkili olmuştur. Geline yerde CHP'de odaklaşan düzen muhalefetine ise bunun sonuçlarından adeta kendiliğinden yararlanmak kalmıştır.

3- Söz konusu olan basitçe edilgen bir seçmen desteği kayması olsa da yerel seçimlerle birlikte ortaya çıkan yeni tablonun siyasal sonuçları yine de önemlidir. Son on yıldan beridir AKP artık yalnızca hükümet değil fakat gerçek bir devlet partisi,

devleti ele geçirmiş bir partidir. Ama yine de bugüne kadar, kendini tüm topluma dayatmada ve tüm önemli saldırıları belli bir kolaylıkla uygulayabilmede, sahip olduğu seçmen desteğini etkili bir meşruiyet kaynağı olarak kullanageldi. 31 Mart yerel seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni tablo onu bu destekten, dolayısıyla etkili bir meşruiyet imkân ve aracından hiç değilse şimdilik yoksun bırakmıştır. Bu bundan böyle onun için önemli bir handikaptır ve tam da seçim sonrası için hazırlanmakta olduğu yeni saldırılarda işini belirgin biçimde zora sokacaktır.

-II-

4- Halen IMF ile örtülü bir anlaşma çerçevesinde kısmen uygulanan ama seçimlerin ardından tüm kapsamıyla gündeme getirilecek olan ağır sosyal yıkım programı, dinci-faşist iktidarın hazırladığı saldırıların ilki ve en önemlisidir. Seçimlerin hemen ardından tekeli sermaye örgütlerinin ağız birliği halinde "artık ekonomiye odaklanmalı" söyleminin anlamı da budur.

Ekonomik ve sosyal yıkım saldırısının kaçınılmaz olarak doğuracağı hoşnutsuzluk ve mücadeleleri dizginlemek üzere, baskı ve terör rejiminin yeni bir düzey-

de pekiştirilmesi ise aynı saldırı sürecine eşlik edecek olan politik boyutu oluşturmaktadır. İşçi sınıfı hareketi, genel toplumsal muhalefet ve ilerici-devrimci hareket sosyal yıkımla bağlantılı bu saldırı alanının ana hedefleri durumundadır.

Bir üçüncü temel saldırı alanı, Kürt halkının bölgesel düzeydeki kazanımlarını yok etmeye yönelik sonu gelmeyen adımlardır. Aylardır bu doğrultuda hummalı diplomatik, politik ve askeri hazırlıkları biliyoruz. Seçim sonrası balkon konuşmasında Tayyip Erdoğan'ın buna özellikle vurgulu bir biçimde işaret ettiğini de...

Dinci-faşist iktidarın seçimler sonrası için hazırlandığı dördüncü bir önemli saldırı adımı, bugüne kadarki siyasal kazanımlarına anayasal düzeyde hukuksal bir biçim vermek üzere düşünülen "yeni anayasa"dır. Bu hazırlık doğal olarak dinci-gerici esasların kamusal ve toplumsal yaşama yeni bir düzeyde dayatılmasına yönelik bir dizi adımın önünü açmak niyeti ve hesabını da içermektedir.

Yaşadığı seçim yenilgisi dinci faşist iktidarı bu saldırıların hiçbirinden alıkoymayacaktır. Ama genel seçimlerdeki başarıyı bir yerel seçim başarısıyla pekiştirme ve tüm bu saldırılara buradan alınan politik-moral güçle girişme hesabı halen

boşa çıkmış durumdadır. Bu da iktidarın tüm saldırı alanlarında işinin her bakımdan daha zor olacağı anlamına gelmektedir.

5- İktidarın ilk iki saldırı maddesinde herhangi bir yeni tercih yapmak şansı yoktur. Çöküntü halindeki ekonomiyi bir parça rahatlatmak için resmi ya da örtülü IMF reçetesi uygulanacaktır. Doğuracağı tepkiler her yolla dizginlenmeye ve eyleme dönüştüğü her durumda ezilmeye çalışılacaktır. Tersinden ise, işçi sınıfı ve emekçilerin bu pervasızlığa karşı direnebilmesinin politik ve moral olanakları düne göre daha güçlüdür. 2023 Mayıs seçimlerinin yarattığı derin hayal kırıklığı ve moral yıkım, iktidarın beklenmedik bir seçim yenilgisi karşısında bu kez tersinden abartılı bir iyimserliğe ve özgüvene yol açmıştır. Bu, etkin saldırılar karşısında kitlelerin direncini muhakkak ki arttıracaktır. Seçimi izleyen Van saldırısı karşısında gösterilen yaygın ve etkili direniş bunun ilk örneği olmuş, bundan sonrası için de önemli bir emsal oluşturmuştur. Kuşkusuz dinci-faşist iktidar da bunu gözetken ve önünü almaya yönelen hamlelerle ortaya çıkacaktır. Dolayısıyla yeni durumlarda işler Van saldırısını püs-kürtmedeki denli kolay olmayabilecektir. Kitlelerdeki güven havası korunmalı,

er ve sonrası

ama bu hiçbir biçimde kolay başarı beklentilerine yol açmamalıdır.

6- Seçimi izleyen balkon konuşmasında iki saldırı alanı açıklıkla dile getirilmiştir. İlki izlenen ekonomi politikalarının sürdürülmesi, ikincisi ise Kürt sorununda inkara, imhaya ve savaşa dayalı politikada ısrardır. Seçimi önceleyen ayların yoğun girişimleri ve hazırlıkları dinci-faşist iktidarın bu alandaki kararlılığının bir göstergesidir. Yerel seçimlerin ortaya çıkardığı yeni tablo onu niyet ve hesaplarından alıkoymayacak, dahası bir bakıma bu politikada ısrara mecbur bırakacaktır. ABD emperyalizmi ve saldırgan NATO bloku ile hızla düzelen ve pekişen ilişkiler, artı uluslararası finans çevrelerine güven vermeye dayalı mevcut ekonomi politikası, iktidarın her seçim kampanyasında etkili bir biçimde kullandığı milliyetçi söyleme, açık soykırıma rağmen İsrail ile ilişkilerin olduğu gibi sürdürülmesi ise din istismarına dayalı politikaya önemli birer darbe olmuştur.

7- İktidarın yeni dönemde nasıl bir Kürt politikası izleyeceğine bu gerçeklerin de ışığında bakmak gerekir. Çözüm süreci çöktüğünden beri Kürt sorunu toplumu yönetmenin, muhalefeti dizayn etmenin ve elbette ki seçimleri kazanabilmenin önemli bir olanağı olageldi dinci-faşist iktidarın elinde. 31 Mart yerel seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni tablo karşısında iktidar bundan böyle bu kirli silahı kullanmaya daha çok muhtaç, adeta mecbur durumdadır. Halen şovenist histeriyi yeni bir düzeyde depreştirmek, böylece düzen muhalefeti bir kez daha açmaz alarak yedeklemek ve toplumsal desteğini de olanaklıysa bu yolla yeniden güçlendirmek dışında bir seçeneği yoktur. Bu politikanın yeni dönemdeki ağırlıklı uygulama alanı Irak Kürdistanı olacaktır. ABD karşısında artık daha zayıf durumda olan Tayyip Erdoğan iktidarı, Rojava'daki duruma katlanma karşılığında, Güney Kürdistan üzerinden gündeme getirilecek bir savaş için onun desteğini almak peşindedir. İran'ın Irak'taki etkisini sınırlama gibi daha kapsamlı bir hedef çevresinde, bu ABD'nin de özellikle destekleyebileceği bir girişimdir. Tayyip Erdoğan'ın Mayıs ayındaki Beyaz Saray görüşmesinin temel gündemlerinden biri budur ve sonucun ne olacağı bura-

daki kirli pazarlıkların ardından açıklık kazanacaktır.

8- Ve nihayet dördüncü bir saldırı başlığı olarak "yeni anayasa" sorunu. Yerel seçimlerin ortaya çıkardığı yeni tablo, iktidarı en çok bu konuda zorlayacaktır. Zira seçmen desteğini belirgin biçimde yitirmiş, dahası yirmi yıl sonra ilk kez olarak ikinci parti durumuna düşmüş bir iktidar bu türden bir girişimin uygun politik-moral dayanaklarından yoksun kalmıştır. Elbette bu, iktidarı bunu zorlamaktan alıkoymayacaktır. Mevcut parlamentonun dinci-faşist bileşimi iktidar için bu doğrultuda önemli bir olanaktır. Ama bu bileşimin ürünü bir yeni anayasa, parlamenter bir darbe olmaktan öte bir anlam taşımayacak, çok daha büyük sorunları birlikte getirecek, rejim krizine içinden çıkılmaz boyutlar kazandıracaktır.

-III-

9- Batılı emperyalistlerle uyum içinde büyük burjuvazinin tüm kesimleri AKP'nin önünü bizzat açmışlar ve uzun yıllar boyunca onu blok halinde desteklemişlerdi. Ardından AKP kendi özel hedeflerine yönelip sorunlar yarattıkça, büyük burjuvazinin bir kesimi, daha çok

da TÜSİAD burjuvazisi, yine batılı emperyalistlerle uyum içinde onu sınırlayacak başarısız arayışlara girmişti. 2018 seçimleriyle birlikte bu arayışlar bir yana bırakıldı. Büyük burjuvazinin tüm kesimleri yeniden dinci-faşist iktidar etrafında bütünleşti.

Aralık 2018'de toplanan TKİP VI. Kongresi bu yeni durumu açıklıkla kaydetti:

"... Şimdi yeni bir durum var. Artık tüm kesimleriyle büyük burjuvazi yeniden blok halinde dinci-faşist iktidarı desteklemektedir. Ekonomik ve sosyal krizin alabildiğine ağırlaştığı günümüz koşullarında bu onlar payına bir tür zorunluluktur. Zira krizin etki ve sonuçlarına karşı işçi sınıfını ve emekçileri dizginlemekte bugün için daha uygun, işlevli ve olanaklı bir alternatiften yoksundurlar. Mevcut iktidar emekçi kitlelerin bir kesimini dinci-şoven ideolojiyle denetim altında tutmakta, mücadeleye açık öteki kesimlerini ise baskı, yasaklar ve kaba zorla dizginlemektedir. Bu, kriz koşullarında sermaye sınıfının bütünü için vazgeçilemez bir imkandır. Nitekim Tayyip Erdoğan da iktidarının bu yönünü gitgide daha çok öne çıkarmakta, büyük burjuvazinin ve emperyalist odakların desteğini buradan hareketle korumaya

ve güçlendirmeye çalışmaktadır." (Sınır Karşı Sınıf / TKİP VI. Kongresi Belgeleri, Eksen Yayıncılık, s.68)

10- 31 Mart yerel seçimlerinin ortaya çıkardığı tablo, bu tutumda ve tercihte bir değişiklik yaratmış değildir ve görünür bir gelecek için de yaratmayacaktır. Ama yine de seçimlerle birlikte çok önemli bir yeni durum söz konusudur. Çoktandır bir devlet partisi olmanın sağladığı muazzam imkanların yanı sıra bin bir hileyle korumayı başardığı seçmen desteği, AKP'ye içerde tüm kesimleriyle büyük burjuvazi ve dışarda emperyalizm için vazgeçilemez bir konum kazandırıyordu. Ama artık bu konum içerde olduğu kadar dışarıda da tartışmalı hale gelmiştir. Şimdi dışarda emperyalistler ve içerde tekeli burjuvazi, birbiriyle uyumlu biçimde, ikili bir avantaj elde etmişlerdir: İktidarın son seçimlerle tescillenen zayıflığını mümkün mertebe istismar ederek icrat ve dolayısıyla hizmetlerinden en iyi biçimde yararlanmak, fakat öte yandan İmamoğlu CHP'si şahsında ortaya çıkan yeni alternatifi gelecek için adım adım hazırlamak.

11- 31 Mart seçimlerine emperyalist dünyadan ve tekeli sermaye örgütlerinden gelen ilk tepkiler bunu açıkça göstermektedir. Özellikle batılı emperyalist

çevreler, AKP iktidarının aldığı darbenin altını çizmekte, fakat yeni bir seçime kadarki meşruiyetini hiçbir biçimde tartışma konusu etmemektedirler. Belli ki özellikle son bir yılda belirgin bir uyum çizgisine oturmuş Tayyip Erdoğan ile Türkiye’de ama özellikle de Türkiye’yi çevreleyen kriz bölgelerinde daha yapacakları önemli işler var. Batılı emperyalistlerle uyumu her zaman koruyan işbirlikçi tekelci sermaye çevreleri ise, ortaya çıkan yeni güç dengesini kesin bir imkan olarak gördükleri halde seçim sonuçları değerlendirmesine girmeden iktidarın artık ekonomiye odaklanması gerektiğinin altını çizmektedirler. Bu arada, önümüzde seçimsiz geçecek dört yıllık önemli bir zaman dilimi var diyerek iktidarın meşruiyetini özenle vurgulamaktadırlar. Kendini şimdiden bir sonraki seçimin favorisi olarak gören CHP yönetimi de herhangi bir erken seçim talebi olmadığını altını çizerek bu konuda onlarla uyumlu hareket etmektedir. Böylece bir yandan halka ağır bir fatura ödeterek bataktaki ekonomiyi düze çıkarma misyonu üstlenmiş iktidarın daha da yıpranmasını beklemekte, öte yandan büyük burjuvaziye ve emperyalizme sorumlu muhalefet mesajı vermektedir.

12- Tekelci sermaye örgütleri seçim sonuçlarını yorumlamaktan özenle kaçınarak, en fazla seçimi Türk demokrasisinin yeni bir olgunluk sınavı sayıp geçerek ağız birliği halinde “artık ekonomiye odaklanmalı” mesajı verdiklerini ifade etmiştik. Ama içlerinden birinin, AKP’ye geçmişte alternatif aramaya niyetlenmiş ama başarısız kalınca uzun yıllar boyunca geri çekilerek onu desteklemiş TÜSİAD’ın son derece kısa mesajında yer alan şu ifadeler yine de dikkat çekicidir: “... Yerel seçimlerin ardından ekonomimizi, demokrasimizi ve hukuk sistemimizi güçlendirecek yapısal reformlara hızla odaklanarak daha gelişmiş, saygın, adil ve çevreci Türkiye hedefine ulaşmak üzere elbirliğiyle çalışmalıyız.” “Demokrasi ve hukuk sistemi” ya da “saygın, adil ve çevreci Türkiye” bahsinde AKP’nin tam yirmi yıldır ne yapmakta olduğu çok iyi bilindiğine göre, bu vurguları aynı zamanda bir alternatif ihtiyacı olarak değerlendirmek gerekmektedir.

Öte yandan, 31 Mart seçimlerinden yalnızca bir gün önce, Tayyip Erdoğan’ın silah tüccarı damadını en güçlü “veliaht” ilan eden bir makale yayınlayan Wall Street Journal, seçimlerin hemen ardından yaptığı değerlendirmede, “Seçimler, İmamoğlu’nun muhalefeti birleştirebilecek bir yıldız gücüyle Erdoğan’ın en zorlu rakibi olma yolundaki konumunu pekiştirdi”ğinin altını çizdi. Bu tespiti şu değerlendirme izledi: “... Cumhurbaşkanı kitleleri ateşlemek için milliyetçilik ve

İslamcı popülizmi bir arada kullandı. Ancak bu artık başarısız yönetimin üstesinden gelmek için yeterli olmayabilir. Türkiye’nin daha iyi bir yönetime, Batı’nın da Ankara’da daha iyi bir NATO müttefikine ihtiyacı var. 31 Mart’taki sonuçlar Türk demokrasisinin henüz ölmediğini gösteriyor.”

Amerikan finans çevrelerinin ve dolayısıyla emperyalist dünyanın bu son derece önemli ve etkili organının vurgulu harflerle verdiğimiz cümlesi, batı emperyalizmi ve onlarla tam uyum halindeki TÜSİAD sermayesi hesabına tanımlanmış son derece açık bir ihtiyaç ve hedefe işaret etmektedir. Bu mesajı herkesten daha iyi anlayıp alabilecek konumda olan CHP ve onun yükselen yıldızı Ekrem İmamoğlu, AKP’siz AKP düzenini devralmak üzere, “sorumlu muhalefet” çizgisinde sabırla sıralarını ve zamanlarını bekleyeceklerdir.

-IV-

13- 2019’da olduğu gibi 31 Mart 2024 yerel seçimlerinin de Kürdistan illeri açısından önemi, kayyumlarla gasp edilen belediyelerden gelmekteydi. Tıpkı 2019’da olduğu gibi hile ve gaspla elde tutulabilen birkaçı hariç, Kürt siyasal hareketi tüm ötekilerini bir kez daha geri almayı başarmıştır. 2015’ten beri kesintisiz alma saldırılarına rağmen bunu başara-bilmiş olmak, Kürt halkı ve hareketinin ortaya koyduğu güçlü ve onurlu direnişin bir göstergesidir. Dinci-faşist gericiliğin toplumun üstüne adeta bunaltıcı bir karabasan olarak bindiği bugünün Türkiye’sinde bunun büyük bir önemi vardır. Van saldırısının püskürtülmesinde ortaya konulan direncin iktidar karşıtı toplumsal

katmanlar üzerinde yarattığı olumlu moral etki bile bu konuda bir fikir vermektedir.

14- Kapitalist düzen altında yerel yönetimler merkezi iktidarın yerel uzantısı, dolayısıyla burjuva iktidar aygıtının organik bir parçasıdır. Yerel yönetimlere ilişkin tüm siyasal, idari, hukuki ve elbette iktisadi-mali ilişki ve düzenlemeler buna göre oluşturulur. Burjuva sınıf egemenliğinin bütünsel işleyişi bakımından zorunlu görülen uyum bu yolla güvence altına alınmış olur. Bu uyumu aşmaya yönelecek her girişim ise ya çok yönlü bir kuşatmayla etkisizleştirilir ya da kaba önlemlerle dosdoğru bertaraf edilir. Kürdistan illerinde izlenen kayyum politikası bu ikinci durumun iyi bir örneğidir. Dahası ne tarihin bu evresine ve ne de Türkiye’ye özgüdür. Bunu bilmemek dünya işçi sınıfı hareketinin temel önemde bir deneyim alanından habersiz olmak, bilip de bilmezlikten gelmek ise ideolojik ve moral bir çürüme yaşamak anlamına gelmektedir.

15- Yerel seçimler konusunda kötü ünlü İngiliz fabianizminden II. Enternasyonal’e miras “belediye sosyalizmi” konusunda partimiz, 2004 yerel seçimlerinden beri, yani tam yirmi yıldır ilkeli bir mücadele yürütmektedir. Bir önceki (31 Mart 2019) yerel seçimlere ilişkin değerlendirmemizin sonuç bölümünü oluşturan aşağıdaki pasaj, son seçimlerin ardından sola ilişkin söylenebileceklerin esasını zaten içermektedir:

“Seçimlerden devrimci politik amaçlarla yararlanmak ile kapitalist düzenin temel gerçeklerini unutarak reformist boş hayaller yaymak temelden farklı şeylerdir. Devrimciler yerel seçimlere, kurulu düzen tabanı üzerinde tümüyle farklı

bir yerel yönetim deneyimi ile sorunları çözebileceklerini iddia etmek için değil, fakat tam da bunun bu düzenin temelleri korundukça neden yapılamayacağını anlatmak üzere katılırlar. Merkezi siyasal iktidar (ve başlıca kamu gelirleri) burjuvazinin elinde ve birikmiş zenginlikler sermayenin tekelinde kaldığı sürece, yapılabileceklerin ancak çok sınırlı, çok iğreti ve tümüyle geçici olabileceğini yüreklilikle söylerler. Son derece küçük bir yerleşim alanının sınırlı bazı başarılarını alıp ‘komünist belediyeçilik modeli’ olarak sunmak, kitleleri boş hayallerle aldatmak ve reformizmin değirmenine su taşımaktır.

“Bunlar yüzyıllık tartışmalardır. Dünya komünist ve işçi hareketinin bu konuda yüzyılı aşan bir deneyimi vardır. Genel sonuç şudur: Parlamentarizme, onun özel bir uzantısı olarak millendalizme (bakanlıkçılık) ve nihayet belediye sosyalizmine eğilim, devrimci olmak iddiasındaki akımlar için zamanla ve kaçınılmaz bir biçimde bozulmanın ve çürümenin en kestirme yoludur. Salt klasik bir örnek oluşturan İkinci Enternasyonal değil, fakat Komünist Enternasyonal ürünü devrimci sınıf partilerinin İkinci Dünya Savaşı sonrası deneyimleri de bu gerçeğin en tam, en kesin, en tartışmasız bir doğrulanması olmuştur.” (31 Mart yerel seçimleri üzerine, Ekim, Sayı: 316, 2 Nisan 2019)

16- 31 Mart yerel seçimleri parlamentar reformizmin, onun yerel seçimlere uyarlanmış biçimi olan “belediye sosyalizmi” heveslerinin açık bir iflası olmuştur. Onca söze, emeğe, çabaya rağmen elde edilen sözde “başarı”, 1970’lerin devrimci yükselişi döneminde solun kaleleri durumundaki bazı yerellerdeki sınırlı bir oy desteğinden ibaret kalmıştır. Dersim, Defne, Samandağ, hatta artık tümüyle bir burjuva semti olan Kadıköy, bunun örnekleridir. Seçim çalışmalarıyla burada sola yeni güçler kazanılmamış, zaten sola ait olan hazır bir birikim üzerine reformist sol grupların, özellikle de SİP hiziplerinin, onun liberal ile devletçi kanatlarının kısır çekişmesi yaşanmıştır. Bu arada gülünç bile denemeyecek bir ciddiyetsizlikle “komünist belediyeçiliğin” kalesi sayılan Dersim’de, CHP ve AKP adayları 8 ilçeden 6’sını kazanarak, son on yıldır boş gevezeliklere konu edilen bir tartışmayı da böylece noktalamışlardır.

Güney Kürdistan kuşatması ve olası trajedi

A. Serhat

Ortadoğu'nun en kadim sorunlarından biri olan Kürt sorunu gerici bölge devletlerinin olduğu kadar başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin de dahil olduğu karmaşık bir denklem olma özelliğini koruyor. Bölgedeki dört büyük ülkenin "yumuşak karnı" olan bu sorunun son çeyrek yüzyılda Irak ve Suriye'nin destabilize edilmesinde kolaylık sağlamış olması, bölgesel güç olan Türkiye ile İran'ı tedirgin etmiştir. 2003 yılında başlayan ikinci körfez savaşının Irak'ta Kürtler lehine yarattığı kimi imkanlar, Suriye'de başlatılan iç savaş sonrası Kürt hareketinin Rojava'yı kontrol altına alması, özgünlüğü farklı olsa da ikisi de Kürt sorunu barındıran Türkiye ile İran'ın tedirginliğini arttırmıştır. İçerde Kürt halkına nefes aldirmayan bu iki gerici İslamcı faşist aktör Güney Kürdistan ve Rojava'da ki özerk idari yönetimleri yok etmek için fırsat kolluyorlar.

Uluslararası boyut kazanan Kürt sorunu bölgedeki statükoya yeni bileşenlerin dahil olmasına ve farklı çıkarların çatışmasına yol açacak bir potansiyel barındırıyor. Bölgenin dengelerini derinden etkileyen ve yepyeni bir düzlem oluşturma olanaklarını barındıran bir sorun karşısında İran ve Türkiye gibi ülkelerin seyirci kalması beklenemez. Hele de Irak'la Suriye'deki parçalanma ve merkezi otoritenin zayıflamasından dolayı operasyonlara açık hale gelmiş olmaları orta yerde dururken. Bu saiklerle hareket eden İran ve Türkiye, Bağdat ve Şam üzerinde basınç oluşturarak Güney Kürdistan ve Rojava'yı kuşatıp boğma hesaplarıyla meşguller.

Güney Kürdistan'a yönelik saldırıları KDP'nin de desteğiyle Süleymaniye'ye kadar vardırıan sömürgeci Türk devleti, güneyin merkezi noktalarına askeri saldırıları kolaylıkla yapabilecek bir lojistik ağ oluşturdu. Kuzeyin en stratejik bölgeleri olan Zaxo, Duhok ve Hewler KDP'nin işbirliğiyle bu lojistik ağın ana üsleri haline getirildiler. Alan hakimiyeti genişledikçe saldırganlığı artıran sömürgeci Türk devleti, onunla barışık davranmayan Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB/YNK) ile diğer Kürt örgütlerini hedef haline getirmiştir. Son dönemlerde YNK'ye dönük tehditler, Süleymaniye sokaklarında

Bugünün dünyasında Kürt sorununa kalıcı bir çözüm bulunabileceğini iddia edenler ancak budala olabilirler. Döne döne kendini tekerrür eden bir sorun ve bölge halklarıyla içiçe geçmiş bir ulusal meselede eğreti çözümlere fit olunmayacaksa eğer, bölgesel çapta bir çözüm tek şanstır.

MIT'in gerçekleştirdiği infazlarla eyleme dönüştü. Bafel Talabani'nin bizzat İslamcı-faşist rejimin şefi Erdoğan tarafından ismi zikredilerek tehdit edilmesi Ankara'daki histerinin şiddeti hakkında fikir veriyor.

Güney Kürdistan da KDP dışında farklı bir aktör görmek istemeyen Türk devleti kapsamlı bir operasyon ve işgal planını dördüncü yılını geride bırakan Pençe-Kilit operasyonlarıyla devreye koymuş olsa da hedeflerine ulaşamadı. Irak merkezi hükümetiyle de ilişkileri gergin ve sürdürülemez bir hale gelince yeni suç ortakları arayışına girmek durumunda kalmış ve bu konuda kısmi bir başarı kazanmış görünüyor. Dışişleri, İstihbarat ve Genelkurmay üçlüsünün Barzani sarayını tavaf etmeleri, Bağdat'ta yeşil vadi ziyaretleri ve ardından yapılan açıklamalar, servis edilen fotoğraflar yeni bir dönemi "muştuluyor" izlenimi veriyor.

Irak merkezi hükümetinin oluru alınmadan önce Türk diplomasisi Erbil-Bağdat dışında asıl adres olan Washington'da fazladan mesai yaptı. En nihayet Türk Genelkurmay Başkanı, Dışişleri Bakanı ve MIT'in başındaki şahısların son aylarda Bağdat ve Erbil'e yaptıkları ziyaretlerin sonuçları hafta içi yapılan heyetler arası görüşmelerde bir sonuca bağlanmış görünüyor. Bağdat'ın terör örgütleri listesinde bulunmayan PKK'yi "yasaklı örgüt" ilan etmesi ve Irak sınırları içinde örgüte dönük ortak operasyonların yapılacağına deklere edilmesinin sahaya nasıl yansıtacağı bilinmez ama bunun Türk devleti için bir kazanım olduğu kesin.

Bağdat-Ankara "Strateji Ortaklığı" metninde ön plana çıkan bir başka başlık ise Irak petrolü ve doğalgazının Türkiye üzerinden Avrupa'ya taşınması için yeni bir enerji koridoru ve ticaret hattının hayata geçirilecek olmasıdır. Hakeza Tür-

kiye'nin elinde bir silaha dönüşen Fırat ve Dicle sularının kullanımı da bir başka önemli başlık olarak metinde yer aldı.

Basra'dan başlayıp Kerkük'ü içine alarak kuzeye ilerleyeceği söylenen enerji ve ticaret hattı, Kürt coğrafyasına bilinenin de ötesinde stratejik bir önem kazandırıyor. Varılan anlaşmada pek sözü edilmese de "Irak'ın toprak bütünlüğü", "Teröre karşı işbirliği ve ortak operasyon" gibi vurguların yer alması, Şengal bölgesinin Haşdi Şabi güçlerinin (demek oluyor ki İran'ın hassasiyetleri de gözettiği) kontrolüne devredileceği izlenimi veriyor. Özellikle PKK'nin bu alandan uzaklaştırılmasına Türk devleti özel bir önem atfediyor. Dengelerin pamuk ipliğine bağlı olduğu bölgede bir deklarasyonla kalıcı sonuçlar elde edilmesi kolay değil. Ancak bu olasılık gerçekleşir ve PKK Şengal'da tutunamazsa Kürt hareketinin Rojava'ya müdahale şansı ve kabiliyeti

büyük bir darbe alacaktır.

Öte yandan Türk devletinin KDP'yi "ortak operasyonlar" konusunda ikna etmesi ise, PKK'yi daha güneye çekilmek zorunda bırakacağı, alan tutma ve siyasal süreçleri etkileme konusunda sınırlayacağı yönünde değerlendirmeler var. Güney Kürdistan halkı nezdinde eski itibarı olmayan KDP şefleri, iktidarlarını korumak için PKK'nin daha iç bölgelere çekilmesini ve YNK'nin işgalci Türk ordusunun hedefi haline gelmesini arzu ettiğine dair veriler var.

KDP'nin, Kürt halkına ve kazanımlarına karşı bir yıkım olarak da tanımlanabilecek bu "Mini Bağdat Paktı"nın parçası haline gelmesinin gerisinde Barzani ailesinin kirli çıkarları da var. Ortada bir hesap hatası yoksa -ki burası Ortadoğu ve çıkma ihtimali çok yüksektir- Nisan ayında Irak'ı ziyaret edecek olan İslamcı faşist rejimin başı Erdoğan'dan işgal saldırısının "müjdesini" duyma ihtimali yüksektir.

Türk sermaye devletinin dümeninde oturan İslamcı-faşist iktidarın öncelikli hedefi güneydeki işgali kalıcı kılmak, Rojava'da ise 30 km derinlikte bir tampon bölge oluşturmak için bir oldu bitti yaratmaktır. Hazır Ukrayna, Filistin, Güney Kafkasya ön plandayken, başkanlık seçimleri öncesi Biden yönetiminden icazet alınabilirse "Kürdistan'a sefer" başlatmak için istedikleri koşullar oluşmuş olacak. "Tarikat kardeşleri" Barzanigillerin ise çürütüp kokuttukları güney Kürdistan'daki rejimi ayakta tutmak için vermeyecekleri taviz yokken bu fırsatı kaçırmak olmaz!

Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek elde ettiği kazanımlar haraç mezat bir ihanetin kurbanı olmaya aday görünüyor. Yıllardır Kürt petrolünü ve doğal gazını İsrail ve Türkiye'ye pazarlayıp dolar milyoneri olan bir kastın yönettiği özerk bölge devasa sorunlar biriktirmenin ötesinde Kürt yoksul kitleleri ve emekçiler için bir cehennem dönmüştür. Yıllardır içinde debelendikleri ekonomik ve siyasal sorunları kurdukları baskı rejimiyle kontrol altında tutmaya çalışan bu basiretsiz ağalar topluluğu, bölgeyi patlamaya hazır bir barut fıçısına dönüştürdüler.

Nüfusu 6 milyonu bulan Özerk Kürt Bölgesi'nin an itibarıyla ödenmesi mümkün olmayan 36 Milyar dolar borcu var. Memur maaşlarının iki yıldan beri düzenli ödenmemesi, artan işsizlik, derin yoksullaşma gibi temel sorunlar da var. 500 bin civarında paralı askeri (Peşmerge) ile dünyanın en basiretsiz ordularından birine sahipler ancak hiçbir caydırıcılık güçleri bulunmuyor. 2014 Yılında IŞİD'in Şengal'i işgali karşısında 12 bin Peşmer-

ge tek bir kurşun atmadan bölgeyi terk etmiş ve Yezidi Kürtleri İslamcı terör şebekesinin, olmayan insafına bırakmıştı. Bugün de Bağdat'ta kurulan masada figüranlık yapmaktan başka fonksiyonu olmayan bu yapının komuta kademesi Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmaya yeminli Türk, Pers ve Arap sömürgeciliğinin sofrasında başrolü kapabileceğini sanıyor.

En son 2017 yılındaki bağımsızlık referandumu öncesi Batılı emperyalist güçlerle kurdukları masaya güvenmişlerdi. Ancak sonunda o masanın gadrine uğrayıp orta yerde bırakıldılar. Görünen o ki bu masadan da geriye yıkımdan başka bir şey kalmayacak. Güney Kürdistan'da Kürt halkının başına musallat olmuş bu ortaçağ kalıntısı zihniyet için Kürt halkının hakları ve özgürlüğü, iktidarda kalma hesaplarının argümanı olmaktan öte bir anlam ifade etmiyor.

Hezimete dönüşen referandum sonrası sergiledikleri iradesizlik yönetim aygıtı şeflerinin sınıfsal kimliğine denk düşen bir tutumdur. Irak Merkezi Ordu ve İran destekli Haşdi Şabi güçlerinin ortak operasyonları sonucu Kerkük ve Sincar (Şengal) başta olmak üzere en az mevcut Güney Kürdistan'ın büyüklüğü kadar toprak kaybına yol açmış bir yönetimin unsurlarını ancak bir Divan-ı Harp paklar.

Mazlum bir ulusu çaresizliğin girdabına itip onun kaderiyle acımasız bir şekilde oynayan sömürgeci güçlerin oyuncağına dönüşmüş önderlikler, sorunun bizzat kendisi halini gelmişlerdir. Bölge halkları içerisinde bütün olanaksızlıklara rağmen Kürt emekçi ve yoksul kitleleri gelişmelere açık sosyolojisi ve politik duruşuyla sözkonusu önderliklerin çok ilerisinde bir yer tutmaktadır. Lakin Kürt sorunu sadece Kürt hareketleri ve gerici sömürgeci güçler arasındaki "savaş ve barış" ikilemine hapsedilerek çözülebilecek bir sorun olmaktan çıkmıştır. Kürt tarihi isyanları, yenilgileri ve kazanımlarıyla bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Bugünün dünyasında Kürt sorununa kalıcı bir çözüm bulunabileceğini iddia edenler ancak budala olabilirler. Döne döne kendini tekerrür eden bir sorun ve bölge halklarıyla içiçe geçmiş bir ulusal meselede eğreti çözümlere fit olunmayacaksa eğer, bölgesel çapta bir çözüm tek şanstır. Böylesi bir çözüm ise ancak bölgenin bütün ilerici-devrimci dinamiklerini kucaklayan, halkları kardeşleştiren devrimci sosyalist bir programla mümkündür.

Kapitalistlere yeni kıyak

AKP-MHP rejimi tercih ettiği politikalarla milyonlarca işçi ve emekçiyi açlık sınırının altında bir yaşama mahkum etti. Bu durumun seçimlerin ardından daha da kötüleşeceğinden ise kimse kuşku duymuyor. Rejimin politikalarının bir diğer boyutu ise, kapitalist sınıfların çıkarlarının her zaman gözetilmesidir. İktidarı boyunca burjuvaziye hizmette kusur etmeyen dinci-faşist rejim, özellikle eğitim alanındaki düzenlemelerle sermayenin ihtiyaçlarını özel bir şekilde gözetiyor. Bu alandaki her düzenleme, sermayenin ihtiyaç duyduğu ucuz iş gücü ve itaatkâr bir nesil yetiştirme hedefini gözetiyor. Dinci-faşist rejim en acımasız şekilde mesleki eğitim alanına yükleniyor. Zira mesleki eğitim, sermayenin emek-gücü ihtiyacının doğrudan karşılandığı alandır. Nitekim bu alanda sözü geçen eğitim emekçileri, sendikalar ya da meslek örgütleri değil, kapitalistlerdir. Mesleki eğitimin müfredatı, ders saatleri, öğrenci sayıları, okul çeşitliliği gibi birçok konuda kapitalistler doğrudan söz sahibidir. İktidar ise onların bir dediğini iki etmiyor. Son olarak Hazine ve Maliye Bakanlığı ile MEB'in Resmî Gazete'de yayımlanan tebliğine göre, Organize Sanayi Bölgesi (OSB) içinde veya dışında açılan özel mesleki ve teknik anadolu liselerinde verilen eğitim-öğretim desteğinde değişiklik yapıldı. Buna göre her öğrenci için kapitalistlere sağlanan 'destek ödemeleri' artırılacak. 2023-2024 eğitim öğretim yılı itibarıyla OSB'lerin içindeki özel meslek liselerinde öğrenci başına 21 bin 450 lira ile 35 bin 938 lira arasında, OSB dışındaki liselerde ise 16 bin 890 lira ile 22 bin 636 lira arasında değişen miktarlarda "devlet desteği" yapılacak. Söz konusu miktarlar, geçen yıllara kıyaslandığında yüzde 100'e yakın artış yapıldığı görülüyor.

Patronlara verilen destek ödemelerinde yüzde 100 artış yapılırken, işçi ve emekçiler TÜİK'in sahte verilerine göre bile bu yıl yüzde 85 oranında yoksullaştı. Yapılan araştırmalara göre her beş çocuktan biri okula aç gidiyor. Son 5 yılda en az 2 milyon üniversite öğrencisi geçinemediği için okulu bıraktı. Binlerce çocuk çeşitli nedenlerle eğitimden uzaklaşmak zorunda kaldı.

Milyonlarca çocuk ve genci geçi-

nemez duruma düşürüp eğitim hakkını gasp eden saray rejiminin kamu kaynaklarını özel okullara aktarması sınıfsal bir tercihtir. 'Millet' laflarını geveleyip duranlar, sömürücü asalak kapitalistlerin çıkarlarına hizmet etmek dışında bir özelliklerinin olmadığını bir kez daha gösterdiler. Bu, AKP-MHP iktidarının sınıfsal tercihlerinin gündelik yansımalarından sadece biridir. Özel meslek liselerine aktarılan kaynaklarla çok sayıda öğrencinin "bir öğün nitelikli yemek ve temiz su" ihtiyacı rahatlıkla karşılanabilir, üniversite öğrencilerinin barınabilmesi için yurtlar yapılabilir ya da depremin vurduğu illerde okullar inşa edilebilir. Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkün. Zira eğitim alanındaki sorunlar çığ gibi büyümektedir. Özel mesleki liselere yönelik bu son düzenleme bile milyonların sefaletinin derinleşmesinin, iktidarın bilinçli tercihlerinin sonucu olduğunu gözler önüne sermeye yetiyor. Öte yandan devlet okullarının ihtiyaçları ve eksikleri artarken özel okullara verilen teşvik ve destekler, paralı eğitimi özendirip yaygınlaştırmaya da yarıyor. Özel meslek liseleri ile "nitelikli ucuz iş gücü" olmak bile parası olana sağlanan bir "olanak" haline getirildi. Eğitim-Sen'in hazırladığı rapora göre 2011-2012 eğitim öğretim yılında Türkiye'de sadece 45 özel meslek lisesi varken, bu sayı 7,5 kat artmış ve 2022/23 eğitim öğretim yılı itibarıyla 337'ye çıkmıştır. Aynı dönemde özel meslek liselerine giden öğrenci sayısı ise 35 kat artış göstererek 4 bin 348'den 151 bin 655'e yükselmiştir. Raporunda, 2021 yılında yapılan değişiklikle çocuk işçiliğinin 'yasal kılıfı' olan MESEM'lerin yaygınlaştırıldığına da dikkat çekiliyor. AKP-MHP rejimi sistematik olarak hayata geçirdiği bu saldırılarla eğitimi kapitalistlerin ihtiyaçlarına göre düzenlerken, milyonlarca çocuk işçinin ise sömürü çarkları arasında öğütülmesinin, bazılarının iş cinayetlerine kurban edilmesinin önünü açmıştır. Bu pervasızlığı, eğitim kurumlarında çocukları hedef alan dinci-gerici propaganda yaparak tamamlayan rejim, "kederine tahammül eden nesil" yaratmayı dert edinerek sermayeye yaptığı hizmeti daha da pekiştirmeye çalışıyor.

K. DÜŞGÖR

Türkiye-Irak zirvesi ve Kürt düşmanlığı

A. Engin Yılmaz

Türk sermaye devleti, “terörle mücadele” adı altında Kürtlerin bölgesel düzeydeki kazanımlarını tasfiye etmeyi ve Kürt hareketini ezmeyi öncelikli görev edinmiş durumda. Bu hedefin bir parçası olarak Irak ve Suriye’de geniş bir alanı işgal ettiği gibi cihatçı çeteleri korumayı da sürdürüyor. Türkiye Kürdistanı’nda ise seçilmiş milletvekilleri, Belediye Başkanları ve Kürtlerin yasal demokratik partisinden binlerce kişi “terör” suçlamasıyla hapse atılmış uyduruk gerekçelerle yargılıyor. İçerde Kürt halkına ve hareketine karşı histerik bir düşmanlık ve saldırganlık sergileyen sermaye iktidarı, bölgedeki dış politikasının hedefine ise adeta Kürtlerin kazanımlarını koymuş durumda. Suriye ve Irak’ta sınır boyunca 30-40 km derinliğinde “güvenli” ya da “tampon” bölge oluşturma çabası da bununla bağlantılıdır.

Bu hedefe varmak için KDP’yi, Irak’ı ve Kürdistan Yurtseverler Birliği’ni (KYB) kendi suçuna ortak etmek için çırpınıyor. Bugüne kadar Türk devletinin suçlarına ortak olmamaya özel dikkat gösteren Süleymaniye’yi tehdit ediyor. Nitekim zirveden beş gün kadar sonra CNN Türk’e açıklama yapan Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, “Süleymaniye’deki KYB liderliğinin PKK ile olan samimiyeti, bizim için bir problem olmanın ötesinde artık bir ulusal güvenlik tehdidi olmuştur” ifadeleriyle KYB yönetimini küstahça tehdit etti.

“Terörle mücadelede Irak’ta hem arazideki hem siyasetteki çalışmalarımız önem arz ediyor” diyen Fidan şu sözlerle cepheyi genişletme çabalarını ifade etti:

“PKK, Irak’taki karışıklıktan faydalanarak mevcudiyetini kalıcı hale getirmiş ve pozisyonunu genişletmiş. Arazide yoğun bir mücadele içerisindeyiz. Bunun bir de stratejik yönünü çizerek Irak’ı bunun içerisine çekmek istiyoruz.”

Irak’ı kirli stratejik hedeflerine ortak etmiş oldukları inancını ise “PKK’yi ‘yasaklı örgüt’ ilan ettiler” sözleriyle dile getiriyor. “Biz sadece güvenlik eksenli değil ekonominin de enerjinin de içinde olduğu büyük bir ilişkiden söz ediyoruz” diyen Fidan, “Ekonomik kalkınmayı esas alan bir ilişkiye girdiğinizde güvenlik sorunlarının ortadan kalkması gerekiyor” ifadeleriyle Irak’a da sopa salladı.

Sermaye devleti hedeflerine ulaşmak

için 2019’da “Pençe”, 2020’de “Pençe-Kaplan”, 2021’de “Pençe-Şimşek” ve Nisan 2022’ de “Pençe-Kilit” operasyonları başlattı. Sonuncusu halen devam ediyor. Kürt halkına karşı saldırganlığı özellikle de son yıllarda Irak ve Suriye’ye taşıyan, bölge dış politikasında Kürtleri özel hedefe yerleştiren Erdoğan yönetimi, şimdi yeniden büyük bir operasyona girişmek istiyor.

“Irak ile Türkiye arasındaki işbirliği ile bölgesel ve uluslararası gelişmeleri görüşmek” adına Türkiye ile Irak arasında son dönemde yoğunlaşan ziyaret trafiği, Kuzey Irak’a yönelik bir askeri operasyonun başlatılacağına işaretleri kabul ediliyor. Erdoğan’ın 4 Mart’taki kabine toplantısının ardından yaptığı açıklamada “İnşallah bu yaz, Irak sınırlarımızla ilgili meseleyi kalıcı olarak çözüme kavuşturacağız. Irak-Suriye sınırları boyunca 30-40 kilometre derinliğinde güvenlik koridoru oluşturacağız” sözlerini sarf etmesi de buna işaret ediyor. Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Öncü Keçeli ise, olası bir operasyonun ABD ile yapılan görüşmelerin de gündeminde olduğunu ifade etmişti. Zira ABD’den rıza almadan böyle bir girişimde bulunmaları mümkün görünmüyor.

Sermaye iktidarı, Kürt halkına ve hareketine karşı defalarca denenmiş ve umduğu sonucu almayı başaramamış saldırganlık ve savaş politikasında ısrar ediyor. “Terörle mücadelede ortak anlayışın geliştirilmesi ve atılabilecek adımlar...” söylemiyle Irak hükümeti ve Güney

Kürdistan yönetimine PKK’ye karşı ortak hareket etmeyi dayatıyor. “Ulusal Güvenlik” ve “terörle mücadele” yalanıyla kirli ve kanlı icraatlarına başkalarını da ortak etmek istiyor.

PKK’ye karşı Güney Kürdistan ve Irak yönetimiyle istihbari, güvenlik ve terör eksenli ilişkiler kurduklarını duyurup önemini vurgulayan Fidan, “Suriye ve Irak arasındaki terör geçişini önlemek için merkezi hükümetle çalıştıklarını ve amaçlarının Irak ve Suriye arasındaki sınır emniyetini sağlamak” olduğunu iddia ediyor. PKK’yi kastederek “Örgütün aradaki boşluğu kullanmaması gerekiyor” diyen Fidan, “Çünkü örgüt iki yerdeki gücünü bir araya getirerek sinerji yaratmak istiyor” iddiasını ortaya atıyor ve bunu engelleme çabasını ise, “terörle mücadelede ortaklarımızla birlikte hareket etmek” diye tanımlıyor. “Biz PKK’yi yok ederken dost ülkelerle düşman olmak istemeyiz. Bizim önemseydiğimiz şey örgüte sahip çıkmamaları ve destek vermemeleri...” sözleriyle ayar çekmeye çalışıyor.

Süleymaniye ise tehditlerin merkezinde duruyor. Kürdistan Yurtseverler Birliği’ni hedef alan eski MİT şefi Fidan, “KYB, örgütün Süleymaniye civarında varlığına destek vermekle kalmıyor, diğer taraftan Suriye’deki YPG’nin lojistik açıdan desteklenmesi konusunda da Süleymaniye’yi bir dayanak olarak sunuyorlar” şeklinde suçlayarak, “Ben PKK ile mücadele ederken onu da dost olarak

görmek istiyorum” diyerek kürtleri birbirine kırdırma hevesini yansıtıyor.

Kürt halkına ve hareketine karşı kanlı operasyonlarında Suriye ve Irak’ta sınır boyunca 30-40 km derinliğinde tampon bölge oluşturma hedefini gerçekleştirmek için sözü edilen muhataplardan “teröre karşı somut işbirliği” talep ediyorlar. Ayrıca ABD’den icazet almak için de her türlü çaba içine giriyorlar. Dışişleri Bakanı Hakan Fidan ile MİT Başkanı İbrahim Kalın ABD’nin huzuruna aynı zamanda bunun için de çıktılar.

KÜRT HAREKETİNE KARŞI YENİ BİR SALDIRI HAZIRLIĞI

Dinci-faşist AKP-MHP iktidarı Kürt halkına ve hareketine karşı saldırıları somutlamak, Irak ve Suriye’deki işgalci konumunu korumak ve genişletmek için yeni adımlar atmaya hazırlanıyor. 14 Mart’ta Bağdat’ta yapılan “Türkiye-Irak Güvenlik Zirvesi” de bu çabaların ifadesidir. Benzeri bir zirve Aralık 2023’te Türkiye’de yapılmıştı. Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, Milli Savunma Bakanı Yaşar Güler ve Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) Başkanı İbrahim Kalın ile İçişler Bakanı Yardımcısı Münir Karaloğlu’nun katıldığı son zirve’den önce Milli Savunma Bakanlığı kaynakları açıklama yapmıştı.

Zirve kastedilerek açıklamada şu ifadeler de kullanılmıştı: “Bu görüşmelerde güvenlik ve askeri işbirliği konuları öncelikli olmak üzere terörle mücadelede or-

tak bir anlayış geliştirilmesi ele alınacaktır. Ankara'daki toplantıda terör örgütü PKK'nın her iki ülke için de 'ortak tehdit' olduğu vurgulanmıştı. Bu zirvede terörle mücadelede ve hudut güvenliğinde görüş alışverişinde bulunulacak ve ayrıca enerji gibi farklı konular da konuşulacaktır."

Aynı kaynaklar şu bilgileri de vermişti; "Türk Silahlı Kuvvetleri 2. Ordu Komutanı Korgeneral Metin Tokel ile beraberindeki heyet Kuzey Iraklı komutanlarla sınır ötesinde, Peñçe-Kilit Harekat bölgesinin sınırları içerisinde gerçekleştirdiği toplantıda Irak-Türkiye sınır hattının güvenliği ele alınmıştır."

Türkiye-İrak Güvenlik zirvesi'nde, PKK'ya karşı atılabilecek ortak adımlar, bir süredir kapalı olan Türkiye-İrak petrol boru hattından sevkiyatın başlaması, Dicle ve Fırat nehirleri üzerindeki su barajları, "Büyük bir ihtiyacı karşılayacak" olan Türkiye ve Irak üzerinden yapılacak "Kalkınma Yolu" gibi konular tartışıldı. Toplantıda, Tayyip Erdoğan'ın önümüzdeki ay 12 yıl aradan sonra yapacağı Bağdat ziyareti de ele alınan konular arasındaydı.

Kürt petrolünün Türkiye'ye ihracatının yeniden başlaması ve PKK, sermaye devleti için en önemli gündemlerdi. Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nden Türkiye'ye petrol sevkiyatı, Irak merkezi hükümetinin Uluslararası tahkim mahkemesi'nde açtığı davanın sonuçlanması üzerine Mart 2023'te durmuştu. Uluslararası Tahkim Mahkemesi, Türkiye'nin 2014-2018 yıllarını kapsayan süre için Irak'a 1.4 milyar dolar tazminat ödemesine karar vermişti. Dolayısıyla petrol sevkiyatı, AKP iktidarı için özel önem taşıyor. Görüşmenin diğer önemli gündemi ise PKK'ya karşı atılabilecek ortak adımlardı.

Zirve sonrası yayınlanan 7 maddelik bildirmede PKK'ya karşı atılabilecek ortak adımda Türkiye için başarı kabul edilen ve heyecana konu olan PKK hakkındaki kararda şunlar belirtiliyor: "Görüşmelerde, ... Taraflar ayrıca, PKK'nın Türkiye ve Irak için güvenlik tehdidi teşkil ettiğinin altını çizmişler ve sözkonusu örgütün Irak topraklarında mevcudiyet göstermesinin Irak Anayasası'nı ihlal ettiği anlamına geldiğini kayda geçirmişlerdir. Türkiye, Irak Ulusal Güvenlik Konseyi tarafından PKK'nın Irak'ta yasaklı bir örgüt olduğu yönünde alınan kararı memnuniyetle karşılamıştır. Taraflar, Irak topraklarını kullanarak Türkiye'yi hedef alan örgüt ve uzantılarına yönelik alınması gereken önlemler konusunda istişare etmişlerdir."

Türk sermaye devleti bu gelişmeye dayanarak KDP, KYB ve Irak'ı kendi suçuna ortak edebileceği kanaatine varmış görünüyor. PKK'nın Suriye ve Güney Kürdistan'da artan varlığını "kabus" ka-

bul eden Türk devleti, ötekileri de kendi kabusuna ortak etmek istiyor. Ancak Güney Kürdistan yönetimi, KYB ve Irak'ın öteki konuların yanı sıra tampon bölge planında da sömürgeci Türk devletiyle suç ortaklığı yapması yönündeki beklenti gerçekçi görünmüyor. Öte yandan sözkonusu olan Ortadoğu coğrafyası ve muhatapların zayıflık ve açmazları olunca, gelişmelerin neye evrileceğini önden kestirmek kolay değil.

Türk sermaye devletinin attığı adımlarda ABD'nin tuttuğu yer belirsizliğini koruyor. Bu adımlar konusunda ABD'nin nasıl bir tutum alacağı ise fazlasıyla önemli. ABD'nin Bağdat'taki ve bir bütün olarak Ortadoğu'daki çıkarlarının, Güney Kürdistan'ı ve Rojova'yı Türk sermaye iktidarının insafına bırakıp bırakmayacağı ayrı bir tartışma konusu. Ancak Irak ve Suriye'den çekilmediği sürece ABD'nin, çıkarları gereği Kürtlerin çok hırpalanmasına sesiz kalması beklenmiyor.

Ağustos 2023'te ABD Genel Kurmay Başkanı Mark Milley, Al-Mamlaka TV'ye verdiği mülakatta, Ortadoğu'nun birçok açıdan ABD için önemli bir bölge olduğunu belirterek şunları söylemişti; "Bu bölgeyle yakın bir dostluğumuz ve ortaklığımız var. Buranın istikrarlı olduğundan emin olmak istiyoruz. Bölge, tüm dünya için petrol ve enerji kaynakları açısından ana kaynak..."

Bölgedeki petrol ve enerji kaynaklarının bir bölümü Kürdistan'da bulunduğu ve 'bölgenin istikrarı' önem taşıdığına göre ABD için Kürtlerle ilişkiler ayrı bir yerde duruyor. Şimdiye kadar ABD'nin Kürt sorununa ilişkin izlediği "çözüm" politikası da bunu gerektiriyor. Fakat emperyalizm sözkonusu olunca esas olan dostluklar değil çıkarlardır. Dolayısıyla ABD'nin çıkarları neyi gerektiriyorsa izleyeceği politika da ona göre olacaktır.

Türk sermaye devleti yıllardır aralıksız olarak sürdürdüğü ve önemli kayıplar verdiği sınır ötesi askeri operasyonların daha kapsamlısına hazırlanıyor. Öte taraftan da Irak ve Suriye topraklarındaki işgali genişletmek istiyor. İzlediği politikalarla Kürt halkına kan kusturan sermaye devleti, aynı zamanda bölgede işgalci ve yayılcı faaliyetleri tırmandırıyor. Sömürgeci Türk devletinin Kürt halkına ve hareketine karşı giriştiği saldırı ile bölgedeki kanlı ve kirli provokasyonlarını durdurmanın yolu, bölgedeki işçi ve emekçi halkların birleşik, örgütlü devrimci direnişinden geçmektedir. Yazık ki hali hazırda eksik olan da budur.

"Soykırımın suç ortaklığına son verin!"

Filistin'de işgale Son Beyazıt Meydanı'nda buluşma gerçekleştirdi. "İşgal devleti İsrail ile ticaret soykırımı besliyor! İsrail ile tüm ilişkiler kesilsin!" yazılı pankart ile Filistin bayraklarının taşındığı eylemde yapılan konuşmalarda iktidarın İsrail'le ticari ilişkilerine vurgu yapıldı. Platform adına okunan ortak açıklamada Siyonist İsrail devletinin işgali altındaki Filistin'de halkın içinde bulunduğu koşullar aktarıldı. Gazze'de son günlerde abluka şartlarının ağırlaştığına dikkat çekilen açıklamada "BM verilerine göre Gazze'de halkın tamamına yakını düzenli gıda erişiminden yoksun. Halkın %71'i şiddetli açlık yaşıyor ve %64'ü açlığını çiğ yiyecek, hayvan yemi, yabancı ot ve son kullanma tarihi geçmiş ürünlerle bastırmaya çalışıyor" denildi.

"FİLİSTİN AÇKEN TÜRKİYE İŞGAL DEVLETİNİ BESLİYOR!"

Türkiye'den hareket eden gemilerin ve kargo uçaklarının işgal ordusunun kullandığı silahların aksamını, mühimmatın çeliğini, askeri kıyafetlerini ve gıda tedarikini sağladığına dikkat çekilen açıklamada şöyle devam edildi:

"Türk şirketleri İsrail'in elektriğini üretiyor, çimentosunu yolluyor. Tüm bu ticaretin başını ise iktidar ve avanesi çekiyor. AKP yöneticisi veya destekçilerine ait, en çok devlet teşviği alan şirketler İsrail'le ticari ilişkilerde ön sıralarda yer alıyorlar. Bu şirketlerin başında Zorlu, AkçanSA, Limak, Eren Holding, MNG Air, Kalyonlar, Kalkavanlar, Oyak, Tosçelik, Kardemir, İsdemir ve Erdemir geliyor. İşgal devleti İsrail'in resmi sayfasında açıkladığı üzere 7 Ekim'den sonra başlayan soykırım saldırısı sürecinde işgal devletinin en fazla meyve-sebze ithal ettiği ülke: Türkiye. Başta çocuklar tüm Filistin halkı kıtlık içindeyken Türkiye'den İsrail'e tonlarca meyve-sebze ihracatı yapıldı. Resmî kurumlar, İşgal devletiyle olan ticaretin kamu kurumlarıyla ilgisi olmadığını söyleyerek bu utancı "şirketlere" ihale etmeye çalışıyor. Ancak belgelerle ortaya konduğu üzere, devlete ait şirketler işgal devletine soykırım sürecinde de petrol taşıyor, stratejik ürünleri satmaya devam ediyor. Mili Savunma Bakanlığı, İşgal

ordusunun kullandığı savunma sanayii ürünlerinin ihracatına onay veriyor."

"FİLİSTİN KAZANACAK, SÖMÜRGEÇİLİK YENİLECEK!"

Açıklamanın devamında Filistin halkının 100 yıllık direnişe dikkat çekilerek dünyanın birçok yerinde halkların soykırımı karşı ayağa kalktığı vurgulandı. İsrail'e silah taşımayı reddeden ve fiili tutum alan ülkelerin sıralandığı açıklamada AKP hükümetinin iki yüzlülüğü teşhir edildi. Açıklamada son olarak şu ifadeler yer verdi: "Tüm dünyada eşitlik ve özgürlük mücadelesinin tarafında olan bizler, koşulsuz Filistin halkının direnişinin yanındayız ve Filistin halkının tarihsel haklarını elde etmesi için yanında olmaya devam edeceğiz. İşgal ve soykırım faili İsrail'e lojistik, ekonomik ve askeri destek anlamına gelen tüm faaliyetlere son verin! Filistin halkının soykırım failerine gıda ürünleri, askeri hammadde ve enerji kaynakları akışını derhal durdurun! Savaş suçu işleyen bir devlete yaptırım ve tecrit uygulamak yerine "özel ticareti engelleyemeyiz" bahanesine sığınmayın. Bu ilişkiyi kesmeme kararı politik bir tercihtir ve tarihe utanç vesikası olarak kaydedilecektir. Başta siyasi kurumlar, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri olmak üzere tüm kamuoyunu bu utanca karşı sesini yükseltmeye çağırıyoruz!"

İSRAİL'LE TÜM TİCARİ İLİŞKİLERİ KESİLSİN!

Soykırım faili İsrail'e askeri ambargo uygulansın!" Basın açıklamasının ardından yapılan konuşmada Filistin halkına tam destek verilmesi için "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" çağrısı yükseltildi.

Eylem boyunca "Filistin'e özgürlük, İsrail'e boykot!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!", "Nehirden denize özgür Filistin!" sloganları atıldı. Eyleme BDSP ve DGB "NATO'dan çıkıl-sın, tüm emperyalist üsler kapatıl-sın!", "Filistin'de işgale son! İsrail ile tüm ilişkiler kesilsin!" "Katil İsrail Filistin'den defol!", "Emperyalistler üsler kapatıl-sın!", "Filistin'de direniş kazanacak!" yazılı dövizlerle katıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Sömürgeci devlet “savaşa” hazırlanıyor

A. Engin Yılmaz

On yıllardan beri Kürt hareketinin önderliği altında mücadele eden Kürt halkı bu süreçte büyük acılar çekmiş, ağır bedeller ödemiş ancak kararlı bir direniş de sergilemiştir. Kırılmayan iradesiyle halen soluklu bir mücadele yürütüyor. Eşitlik ve özgürlük uğruna yürütülen bu mücadele sonucu bölgesel düzeyde kazanımlara ulaştı. Bölgede artan ağırlığı ve mevcut kazanımları, bölgesel boyutları olan Kürt sorununun, çözümünü dayatan uluslararası bir sorun haline gelmesini sağlamıştır. Dolayısıyla toplumun temel sınıfları ile onların politik temsilcileri, bölgesel ve uluslararası güçler Kürt sorununda çıkarlarına göre politika izlemekte ve bu çizgiye uygun “siyasal çözüm” önermektedirler. Kürt sorunu siyasal bir sorun olduğuna göre elbette çözümü de siyasal olacaktır. “Askeri çözüm” söylemi ise yanıltıcıdır. Zira savaş da siyasetin başka araçlarla devamıdır.

Türk sermaye devleti de geçmişte büyük beklenti ve umutlar yaratan sözde “çözüm” adımları atmıştı. Bir ara “Alevi açılımı,” “Roman açılımı,” “Gayrimüslim açılımı” gibi sahte girişimlerde de bulunmuştu. “Açılımlar ülkesi” Türkiye güya demokrasiye yürüyordu. Bunların içinde temel olan ise kuşkusuz ki Kürt sorunudur. Sermaye devleti, TÜSİAD şahsında kapitalistler, Sivil Toplum Örgütleri, yasal ve illegal kanatlarıyla Kürt hareketi ve emperyalist odaklar bu soruna “siyasi çözüm” istiyorlardı. “Kanın dökülmeyeceği, anaların ağlamayacağı demokratik Türkiye” hayali pazarlanıyordu. Oysa sermaye iktidarı açısında söz konusu olanın ezme ve tasfiye etme politikası olduğu kısa sürede görüldü. Nitekim Tayyip Erdoğan’ın 2015’te masayı tekmelemesinden bu yana Kürt halkı ve hareketine karşı adeta bir imha savaşı sürdürülüyor ve daha kapsamlı saldırıların hazırlığı yapılıyor.

Bu gerçeğe rağmen şimdi birtakım spekülasyonlara ve çeşitli çevre, parti ve kurum temsilcilerinin açıklamalarına dayalı olarak yeniden bir “siyasi çözüm” sürecinin başlayacağı varsayılıyor. Özellikle seçim arifelerinde gündeme getirilen bu konu, 31 Mart yerel seçiminden önce de konuşulmaya başladı. Kimileri sürecin seçimden sonra başlatılacağı iddiasını ortaya atıp temelsiz beklentiler yaratmaya çalıştı.

Kürt sorununun diyalog yoluyla çö-

zülmesine dayanan ve barış çağrısı olarak dile getirilen “siyasal çözüm”, savaşta ısrarın çözümsüzlük olduğunu ve ülkenin bu yükten kurtulması gerektiğini savunanların süregelen bir istemidir. “Siyasal çözüm”, Kürt hareketinin de temel politik platformudur. Bu, Kürtlerin siyasal ve kültürel haklarının anayasal güvenceye kavuşturulmasını içermekte ve amaçlamaktadır. Dolayısıyla Kürt hareketi de Kürt sorununa “siyasal çözüm” istemektedir. “Savaşın çözüm olmadığını, barışçıl ve adil bir siyasal çözüm aranması gerektiğini” savunan Kürt hareketi, bugün de sorunu “diyalog yoluyla çözmek” için devleti masaya davet ediyor.

Dolayısıyla farklı parti ve çevrelerce, onların temsilcilerince dile getirilen kimi açıklama ve çağrılar, yeni bir çözüm sürecinin başlayacağını değil ama başlaması gerektiğini anlatmaktadır. Sıklaştan Ortadoğu ve ABD ziyaretleri, (Erdoğan’da Biden’ın davetlisi olarak ABD’ye gidecek) nelerin alınıp nelerin verileceğine ilişkin pazarlıklar ve bunların olası sonuçları bir yana bırakılırsa, bugünkü tabloda sermaye iktidarının gündeminde “çözüm/açılım” değil ama kapsamlı bir saldırı hazırlığı var. PKK cephesinden yapılan açıklamalar da Kürt halkını yeni bir topyekün savaş konusunda uyarma yönündedir. AKP iktidarının tüm açıklama ve hazırlıkları da savaşı tırmandıracağına işaret ediyor. Hal böyleyken “siyasal çözüm” söylemiyle yaratılan temelsiz beklentinin gerisinde ardarda yapılan spekülasyonlar var.

8 yıldır aktif siyasette yer almayan Leyla Zana’nın Gazete Duvar’da Vecdi Erbay’a verdiği röportaj ve Diyarbakır Newroz’unda yaptığı açıklamalar, DEM

etti. Newroz kutlamalarındaki yaygınlık, büyük kitlesellik ve coşku ise dinci-faşist iktidara sert bir şamar indirirken, Kürt halkına ve hareketine ise büyük bir moral kaynağı oldu.

Yıllardır sürdürülen sistemli “çökertme” saldırılarına rağmen, Kürt halkı adeta yeni bir ruhla ayağa kalktı. Böylece sermaye iktidarının histerik çökertme politikasının iflas ettiği bir kez daha görüldü. Fakat buna rağmen Kürt halkının tümüyle meşru olan ve güçlenen ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesi daha büyük bedeller ödemekle yüz yüze kalacak gibi görünüyor. Kürdistan’ın tüm parçalarında elde edilen ulusal demokratik kazanımlar ise halen güvence altına alınabilmiş değil.

“Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akıbeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüz yüze kalacaktır.” (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Ekim 2012)

2012 yılına ait olan bu değerlendirme ve uyarı tüm güncelliğini koruyor ve Kürt halkının mücadelesi ve kazanımları tehdit altında bulunmaya devam ediyor. Zira dinci-faşist AKP-MHP iktidarının Suriye ve Irak’ta sınır boyunca 30-40 km derinliğinde “güvenli” ya da “tampon” bölge oluşturma çabası, bir yanda Kürt halkına ve hareketine karşı yeni bir saldırıyı ve kazanımları tasfiye etmeyi, öte taraftan da Irak ve Suriye’deki işgalci konumunu korumayı ve genişletmeyi amaçlıyor.

Emperyalizmin ve siyonizmin taşeronu olarak izlediği Suriye politikası iflasla sonuçlanmış bulunan AKP-MHP iktidarı, içerde olduğu gibi, Ortadoğu politikasının merkezine de Kürt halkını ve kazanımlarını koymuş bulunuyor. Kürtlerin bölgesel düzeydeki kazanımlarını tasfiye

KÜRT HALKINI VE HAREKETİNİ ZOR BİR DÖNEM BEKLİYOR

Dümeninde AKP-MHP koalisyonunun bulunduğu Türk sermaye devleti, sahte “çözüm süreci” sona erdikten sonra azgın bir şovenizm ve kudurgan bir saldırıganlık eşliğinde Kürt halkına ve hareketine karşı sürdürdüğü kirli ve kanlı imha savaşını akıl almaz boyutlara vardırdı. Fakat gerillanın büyük bir savaş kapasitesi, yeteneği, kararlılığı ve dayanma gücü ile Kürt halkının kırılmayan direnişi karşısında sömürgeci politika iflas

etmek için tüm imkanlarını seferber ediyor. Önceleri Rojava'yı hedef alan bu politika, birkaç yıldan beri Güney Kürdistan ve Irak'a da genişletilmiş durumda. ABD, Güney Kürdistan ve Irak trafiğindeki yoğunluk bununla bağlantılıdır.

Geçtiğimiz günlerde Irak'la varılan ve Bağdat'ın PKK'yi "yasaklı örgüt" ilan ettiği anlaşma, yeni saldırı için zemin düzleme yönünde atılan bir adım oldu. Yine de bu anlaşma ile her şeyin bittiği, Irak'ın Türk devletiyle aynı pozisyonu alacağını kesinleştiği söylenemez. Kapsamlı saldırıyı başlatabilmek için ise ABD'nin onayı da gerekiyor. Suriye ve Irak'ta 30-40 km derinlikte bir tampon bölge oluşturma hedefi, Suriye'ye askerî harekâtı başlatma tehditleri, özellikle ve öncelikle Rojava'daki Kürt hareketinin hedef alınmak istendiğine işaret ediyor. Öte taraftan da ABD emperyalizminden medet uman, kendi aşiretsel çıkarlarını esas alan ve Türk devletine angaje olmuş görünen KDP'nin işbirlikçi çizgisi, sömürgeci Türk devletine ayrıca olanaklar sunmaktadır. "Kürt toplumu" ve "Kürtler", çıkarları birbirine zıt olan uzlaşmaz sınıflardan oluştuğuna göre, KDP'nin tutumunda da şaşırarak birşey görünmüyor.

Kürt sorununda gerçek "siyasal çözüm" açılımını çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı başarabilir. Fakat yazık ki bugünkü durumda işçi sınıfının geriliği ve burjuva bilincin etkisi altında olması, onu Kürt sorunu ve Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesi karşısında kayıtsız ve edilgen, dahası ırkçı-şoven histerinin de etkisiyle "gerici" bir konumda tutmaktadır. Buna son vermek, bu konumu değiştirmek ve devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük davası için de yaşamsal önemdedir. Çünkü Kürt halkının kazanımlarını korumanın ve mücadelesinin gelecekteki seyirinin ne olacağı, Türkiye işçi sınıfının Kürt sorununda alacağı net bir devrimci tutuma da bağlı olacaktır. Eğer Türkiye işçi sınıfı devrimcileşmez, devrimci bir sınıf hareketi güçlenemez ve Kürt halkına gerekli desteği sunamazsa, Kürt halkı ve hareketinin mücadelesi daha büyük açmazlarla yüz yüze kalacaktır.

Dolayısıyla Kürt halkına karşı yerine getirilmesi gereken asıl görev, devrimci bir işçi sınıfı hareketi yaratmak, sınıfı Kürt sorunu konusunda taraf haline getirmektir. Mücadele Türk, Kürt ve farklı ulus ve milliyetlerden işçi sınıfının devrimci önderliği altında sömürgeci Türk sermaye iktidarını, onun içindeki feodal-burjuva dayanaklarını olduğu kadar, her türlü gericiliğin, baskının ve sömürünün temel kaynağı olan emperyalizmi hedeflediği durumda, Kürt sorununun gerçek "siyasal çözüm" yolu da açılmış olacaktır.

Savaşa, sosyal saldırılara ve faşizme karşı barış için...

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçiler, emekçiler, işçi sınıfının sermayeye karşı uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı yine krizlerin, savaşların ve baskıların arttığı bir ortamda karşıyoruz.

Sömürü, eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu kapitalist sistem kriz üstüne kriz üretiyor. İnsanlığın bugün karşı karşıya olduğu emperyalistler arası hegemonya krizi, savaş, ırkçılık, küresel ısınma, kitlesel göçlerin tek kaynağı kapitalist sistemdir.

Günümüzün en yakıcı ve en acil sorunu hiç kuşkusuz savaştır. Emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin ürünü Ukrayna savaşı ikinci yılına girdi. Bu iki yıllık süreçte Ukrayna büyük bir yıkıma uğratıldı. On binlerce insan hayatını kaybetti veya yaralandı. Milyonlarca insan göç etmek zorunda bırakıldı.

Öte yandan altıncı ayını geride bırakan Filistin'deki savaş da tüm acımasızlığıyla devam ediyor. Filistin'in de hemen tamamı siyonist İsrail'in bombalarıyla yakılıp yıkıldı. Bütün dünyanın gözleri önünde, çoğunluğu kadın ve çocukların oluşan on binlerce insan katledildi. Milyonlarca Filistinli yerlerinden edildi. Geride kalanlar ise açlıkla baş başa bırakıldı. Bunları dünyanın başka bölgelerindeki çatışmalar tamamlıyor.

Başını ABD'nin çektiği NATO ve Batılı emperyalistler bu savaflara devasa miktarda silah ve para aktararak tam destek veriyor ve sürekli kışkırtıyorlar. Barış görüşmelerini engelleyerek, savaş ateşine benzin dökmeye devam ediyorlar.

İzlenen militarist politikalar savafları, savaflar ise gerisin geri tüm dünyada

militarizmi ve silahlanma yarışını kızıştırıyor. Başta emperyalistler olmak üzere, tüm dünya savaş düzenine geçmiş bulunuyor. Ekonomiler hızla militarize ediliyor. Tüm dünyada savaşa ve silahlanmaya rekor düzeyde paralar aktarılıyor. Bu militarist tırmanış yeni bir dünya savaşı, dahası nükleer savaş tehlikesini gittikçe yakınlaştırıyor. İnsanlığı ve uygarlığı büyük bir felaket bekliyor.

Alman emperyalizmi de kendi cephesinden bu militarist yarışa koşar adımlarla katıldı. Ukrayna savaşı "Zeitenwende" söylemiyle fırsata çeviren Alman emperyalizmi, savaşa ve silaha gün gittikçe daha fazla para aktarıyor. Almanya, Ukrayna ve İsrail'e en çok silah ve maddi destek veren ülkelerin başında geliyor. Almanya'nın 2024 bütçesinde, tüm sosyal alanlarda büyük bir kısıtlamaya gidilirken, savunma bütçesi birkaç katına çıkarıldı.

Savaşın ve silahlanmanın tüm faturası ise emekçilere çıkarılıyor. Emekçiler artan hayat pahalılığı, sosyal kısıtlamalar ve yeni vergilerle yoksulluğa ve sefaletle itilirken, silah tekelleri kârlarına kâr katıyorlar. Binlerce firma iflas ederken, yeni silah fabrikaları açılıyor.

Bütün bunları temel hak ve özgürlüklere yönelik saldırılar tamamlıyor. «Anti-semitizm» bahanesiyle, en temel hak olan gösteri ve toplanma özgürlüğü fiilen gasp ediliyor. Grev hakkı kısıtlanmak ya da yer yer yasaklanmak isteniyor. Zorunlu askerlik uygulaması için hazırlıklar yapılıyor. Faşist hareketler ve ırkçılık tehlikeli bir şekilde gelişiyor.

Bu arada yozlaşmış sendika bürokratları da "ulusal savunma" veya "ulusal

çıkartılar" adına, tam bir savaş koalisyonuna dönüşen hükümetin politikalarına maalesef tam destek veriyorlar.

İşçi ve emekçi kardeşler, Emekçilerin, kirli ve kanlı emperyalist savaflarda hiçbir çıkarı yoktur. Savaş emekçiler için sadece yıkım, ölüm, yoksulluk, sefalet ve başka uluslara düşmanlık anlamına geliyor.

Emperyalist savafları sadece ve sadece, işçi ve emekçilerin tüm dünyada, "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla yürütecekleri birleşik mücadele engelleyebilir. Bu yüzden bu 1 Mayıs'ta, savaşa, sosyal saldırılara ve faşizme karşı sesimizi yükseltelim. Savaşların faturasını ödemeyi ve savaş suçuna ortak olmayı reddedelim. Emperyalistlerin sebep oldukları kirli savaflara karşı, barış için, sosyal ve politik taleplerimiz için alanları dolduralım. Savaşa hayır, barış hemen şimdi diye haykıralım!

Ukrayna ve Filistin'deki savaş derhal durdurulsun! Barış hemen şimdi!

Ukrayna ve İsrail'e silah ve para yardımı kesilsin!

Militarizme, savaşa, silaha değil; eğitime, sağlığa ve emekçilere bütçe!

Ülke dışına asker göndermeye son, yurtdışındaki tüm birlikler geri çekilsin!

Grev yasaklarına son! Politik genel grev yasağı kaldırılınsın!

Ücretlerden kesintiye gitmeden, 6 saatlik iş günü, 30 saatlik çalışma haftası!

Asgari ücret vergiden muaf tutulsun! Artan oranda servet vergisi getirilsin!

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU
5 NİSAN 2024

Bielefeld ve Dortmund'da "Dünya, Ortadoğu ve Türkiye" paneli

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR), Almanya'nın Bielefeld ve Dortmund kentinde "Dünya, Ortadoğu ve Türkiye" başlıklı bir panel düzenledi. Etkinlik salonlarına BİR-KAR bayrakları ve "Emperyalist saldırganlığa, savaşa ve ırkçılığa karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarlı pankart asıldı. Salonun girişinde broşür ve kitapların yer aldığı stant açıldı.

Panel açılışında 30 Mart Kızıldereli katliamının yıldönümü vesilesiyle Mahir Çayan ve yoldaşları şahsında mücadelede yitirilen devrimciler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

BÖLGEYİ DİZAYN ETME ÇABASI VE ABD HEGEMONYASININ AŞINMASI

Panellere konuşmacı olarak katılan gazeteci-yazar Fehim Taştekin, bölgede yaşanan gelişmeleri "ABD ekseninin Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme çabası" olarak tanımladı. Suriye'de yürütülen vekalet savaşıyla ülkenin yönetilemez hale getirildiğini ve ülkenin "cihatçı yetiştirme alanına" çevrildiğini belirtti. Bu tabloyu "İsrail için çevre düzenlemesi" olarak tarif etti ve konuşmasının devamında Lübnan'daki gelişmelere değindi. Aksa Tufanı operasyonunun, "Filistin davasının tabutuna çivi çakma" amacıyla planlanan Abraham antlaşmalarına karşı geliştirilen bir hamle olduğunu ve Filistin davasını unutturma planını bozduğunu belirtti. Olayın 7 Ekim'de başlamadığını, 75-80 yıllık bir geçmişi olduğunu vurguladı. Gazze nüfusunun %70'inin İsrail'in işgal ettiği topraklardan gelenler olduğunu, devam eden soykırım saldırısıyla bir kez daha sürülmek istendiğini, ancak bu hedefe ulaşamadığını vurgulayan Taştekin, İsrail'in emperyalistlerin desteği ile planlı bir soykırım yürüttüğünü ancak ilk dönemde ilan edilen "Hamas'ı ortadan kaldırma ve rehinleri canlı kurtarma" hedeflerine ulaşamadığına dikkat çekti.

İslamcı hareketin Filistin direnişinde öne çıkmasının pek çok etkene bağlı olduğunu ve dinci akımların öne çıkmasının tek taraflı bir olay olmadığına işaret eden Taştekin, İsrail'de de kökten dincilerin ve aşırı sağcıların iktidarda olduğunu, dinci ya da ırkçı akımların birçok ülkede öne çıktığını, bu gelişmede emperyalistlerin bölgeye dönük müdahalelerinin de önemli bir rol oynadığını belirtti

"7 Ekim'i 75 yıllık soykırım ve işgalden bağımsız ele alamazsınız" diyen Taştekin, sonrasındaki süreçte "direniş eksenini" ABD-İsrail saldırılarına karşılık verdiğini, Gazze'nin yanı sıra Lübnan, Yemen ve Irak'ta direniş güçlerinin etkili olduğunu vurguladı. Yemen'in yeni bir aktör olarak devreye girdiğini, ABD'nin tüm teknik gücüne rağmen "çıplak ayaklı" denilen Husilere geri atmadığını, bunun ise Amerika'nın bölge üzerindeki hegemonyasının zayıflığına işaret ettiğini söyledi. İsrail'in "dilediği zaman dilediğini yapan" konumunun ortadan kalktığına işaret eden Taştekin, Demir kubbe mitinin de Lübnan Hizbullah'ı tarafından yapılan saldırılarla kırıldığını ve taraflar arasında caydırıcı bir dengenin oluştuğunu ifade etti.

Devamında Ukrayna savaşının genel etkisine çabuk bükülen, Türkiye'nin konumunun emperyalistler için bir "emlak değeri" taşıdığını ifade eden Taştekin, Türkiye'nin konumu gereği değerli ve vazgeçilemez olduğunu, bu konumun pazarlandığını ve bu nokta elde edilen başarılarla Erdoğan'ın özel bir başarısının olmadığını vurguladı. "NATO içerisinde Türkiye mi Kürtler mi dendiğinde kendi çıkarları için Türkiye'yi seçmeyecek ülke yok" diyerek emperyalist merkezlerin tercihine dikkat çekti. ABD'nin Irak ve Suriye'den çekilmeyi tartıştığını ve bunun gerçekleşmesi durumunda bölgede yaratacağı olası değişikliklere değinen Taştekin, ABD'ye gereğinden çok umut bağlayan Rojava'daki Kürtlerin "stratejik akıl" noktasında hatalar yaptığını ifade etti. Erdoğan'ın ABD ve Bağdat hükümetiyle anlaşarak Suriye ve Irak sınırı boyunca 30 km derinliğinde bir "güvenlik koridoru" oluşturmak istediğini ancak bu hedefe ulaşmasının kolay olmadığına

işaret etti.

Ukrayna savaşı bağlamında Avrupa devletlerinin aldıkları tutumla Rusya konusunda "miyop" olduklarının görüldüğünü, Rusya'nın iç dinamiklerini okumadan yaptıkları planların isabetsiz kaldığını ifade eden Taştekin, Avrupa'da Rus karşıtlığı örülmesine değinerek faşizmin temellerinin güçlendirildiğine dikkat çekerek konuşmasını noktaladı.

EMPERYALİST SALDIRGANLIK VE SAVAŞA KARŞI MÜCADELENİN ÖNEMİ ARTIYOR

Taştekin'in detaylı sunumundan sonra panellerde söz BİR-KAR temsilcisine bırakıldı. 2008'deki Münih Güvenlik Konferansı'nda Putin'in dünyada tek kutuplu dönemin sona erdiğine dair ifadesini anımsatarak konuşmasına başlayan temsilci, emperyalistler arası hegemonya geriliminde yeni bir dönemin içinden geçildiğini ifade etti. Önceki emperyalist paylaşım savaşlarının tablosunu özetleyen temsilci, önceki savaşların aksine şimdi yükselen değil güçten düşen emperyalist gücün (ABD-NATO) savaşı dayatan taraf olduğuna dikkat çekti. Gürcistan ve Ukrayna savaşlarını başlatan Rusya'nın buna mecbur bırakıldığını söyledi. "Emperyalist sistem var oldukça savaş ve kriz yaratmaya devam edecek" diyen temsilci, savaş sürecinin ABD'nin 1991'de Irak'a saldırmasıyla başladığını vurguladı. Rusya'nın Ukrayna'ya saldırarak savaşı Avrupa'ya taşıdığı yönünde propagandanda yapıldığını, oysa 1999 yılında eski Yugoslavya'yı bombalayan NATO'nun Avrupa'nın göbeğinde savaş çıkarttığını hatırlattı.

Zayıflayan hegemon güç konumundaki ABD emperyalizminin 2001'de Af-

ganistan'ı, 2003'te Irak'ı işgal ederek saldırganlığa devam ettiğine işaret eden temsilci, 2008'de ise Gürcistan savaşının kışkırtıldığını söyledi. "Arap Baharı" diye adlandırılan süreçte ise Libya, Suriye ve Yemen'in emperyalist saldırganlar ve işbirlikçileri tarafından yakılıp yıkıldığı, 2022 yılında ise Ukrayna savaşının kışkırtıldığı ve 7 Ekim'den bu yana Gazze'de bir soykırım savaşı yürütüldüğünü belirtti. Savaşlara rağmen ABD hegemonyasının zayıflama sürecinin durdurulamadığını, emperyalistler tarafından desteklenen Suudi Arabistan ve suç ortakları tarafından 7 yıl boyunca bombalanan Yemen'in bile Kızıldeniz'de emperyalistlere meydan okuyabildiğine dikkat çekti.

"Ukrayna da İsrail de ABD ile diğer emperyalistlerin silah ve mali yardımları olmadan bu savaşları sürdüremez" diyen temsilci, esas çatışmanın Amerika ile Çin arasında yaşanacağını belirtti ve devam eden savaşları "3. Emperyalist paylaşım savaşının üvertürü" olarak tanımladı.

Sürecin nükleer savaş tehlikesini arttırdığını, bunun ise silahlanmaya, militarizme ve savaşa karşı mücadelenin önemini arttırdığını belirten temsilci, kapitalist/emperyalist sistemde barışın mümkün olmadığını, dolayısıyla barış uğruna mücadelenin sistemi hedef alan bir perspektifle örülmesi gerektiğini vurgulayarak sözlerini bitirdi.

Sunumlarından ardından katılımcıların yönelttiği sorulara verilen yanıtlar ile bazı konularda daha ayrıntılı açıklamalar yapıldı. Bielefeld'de 70 civarında, Dortmund'da ise yüze yakın kişinin katıldığı ve ilgiyle izlediği panellerin ardından sohbetler edildi, Fehim Taştekin kitaplarını imzaladı.

Gazze'de açlık soykırımını durdurun

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) Çarşamba günü sosyal medya üzerinden yaptığı paylaşımında Gazze Şeridi'nde yaşayan 2.2 milyon insanın kıtlığın eşiğinde olduğuna yeniden dikkat çekti. WHO açıklamasında şunları söyledi: "Kuzey Gazze'de kıtlık her geçen gün daha da yaklaşıyor. İnsanlar açlıktan ölüyor ve hastalanıyor. Mevcut sınırlı gıda yetişkinleri ve çocukları sağlıklı tutmak için yeterli değil."

BM'nin resmi kıtlık değerlendirme kuruluşu geçen hafta, Gazze Şeridi'nde "ölümlerde ve yetersiz beslenmede önemli bir artışa" yol açarak kıtlığın "yakın" olduğunu söyledi. Rapora göre Gazze Şeridi'nde 1.1 milyon kişi açlık ve felaket boyutlarında kıtlık riski altında bulunuyor. Bu sayı mevcut sınıflandırma sisteminin uygulanmaya başlamasından bu yana bu kategorideki en yüksek rakamdır. BM Genel Sekreteri António Guterres düzenlediği basın toplantısında "Bu sayı, Entegre Gıda Güvenliği Sınıflandırma Sisteminin uygulanmaya başlamasından bu yana herhangi bir yerde ve herhangi bir zamanda felaket boyutunda açlık çeken en yüksek insan sayısı" olduğunu söyledi

İsrail'in Gazze'ye saldırısından önce de Gazze'de, İsrail ablukasından dolayı insanlar açlıkla koyun koyuna yaşıyorlardı. Saldırıdan önce beş yaşın altındaki çocukların yüzde birinden daha azı akut yetersiz beslenmeden mustarıptı. Saldırıdan sonra bu rakam yüzde 12.4 ile 16.5 arasına yükselmiştir. BM destekli rapora göre eğer mevcut durum değiştirilmezse, "Kuzey bölgelerinde Mart ve Mayıs 2024 arasında herhangi bir zamanda kıtlık patlak verebilir." BM Filistinli Mültecilere Yardım Ajansı Genel Komiseri Philippe Lazzarini, "Kuşatma, açlık ve hastalık yakında Gazze Şeridi'ndeki ölümlerin başlıca nedenleri haline gelecek" diyor. Şu ana kadar Gazze Şeridi'nde 23'ü çocuk olmak üzere 27 Filistinli akut yetersiz beslenme nedeniyle hayatını kaybetti. Pazartesi günü, Gazze hükümeti basın ofisinden yapılan açıklamada, on iki Filistinli bir uçaktan atılan ve denize düşen yiyeceğe ulaşmak isterken boğuldular.

26 Ocak tarihli kararında belirtilen geçici tedbirler üzerinde hala oybirliğiyle mutabakata varamayan Lahey'deki Uluslararası Adalet Divanının (UAD) 16 yargıcı Perşembe günü İsrail'e "Soykırım

Siyonist rejimi yalnızlaştırılarak dünyadan tecrit edilmesini sağlayıp Biden'ın siyonist rejime açıktan destek veremez hahle getiren dünya halklarının aktif dayanışma eylemlerinden başka bir gücün Gazze'nin açlıkla kırma uğratılmasını önleyemeyeceğini yakın zamanın deneyleri gösteriyor.

Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi kapsamındaki yükümlülüklerine uygun olarak" Gazze Şeridi'ndeki Filistinli nüfusa temel gıda maddelerinin tedarikini sağlamak ve yayılan kıtlığı durdurmak için gerekli ve etkili tüm tedbirleri derhal alması çağrısında bulunma konusunda anlaştı. Yargıçlar kararlarında ayrıca "Mahkeme Gazze'deki Filistinlilerin artık sadece kıtlık tehdidi altında olmadığını (...) kıtlığın çoktan başladığını tespit etmiştir" ifadelerine yer verdi.

Siyonist rejim kuşatma altında tuttuğu Gazze Şeridi'ne gıda, yakıt ve elektrik tedarikini kasıtlı olarak engelleyerek soykırım savaşını açlık silahıyla sürdürüyor. 30 Mart günü Uluslararası Kızılhaç Komitesi koordinasyonu ile Refah sınır kapısından gelecek olan yardım tırlarını bekleyen Gazze halkına saldıran İsrail ordusunun saldırısında çok sayıda insan öldürüldü ve yaralandı. Yerel sağlık otoritesine göre 7 Ekim'den bu yana Gazze Şeridi'nde en az 32.782 kişi İsrail saldırılarında hayatını kaybetti. Yaklaşık 75,300 Filistinli de yaralandı. Çok sayıda insan kayıp olduğu ve kıyı şeridinde kaos hü-

küm sürdüğü için rakamların çok daha yüksek olabileceği belirtiliyor... Birleşmiş Milletler, Filistin sağlık otoritesinin verdiği rakamları defalarca güvenilir olarak nitelendirmiştir.

Siyonist rejimin dünyadan tecrit olmasından dolayı ABD Başkanı Biden perde önünde Natenyahu hükümetini eleştirse de Siyonist rejime verdiği destekte hiçbir azalma olmamıştır. BM Genel Sekreteri Antonio Guterres'e göre Filistinlilere insani yardım sağlayan en büyük kuruluş ve "Gazze'deki insani müdahalenin bel kemiği" olan UNRWA'ya ayrılan fonun iptal edilmesini öngören bütçe tasarısını imzalayan Biden Filistin halkına karşı siyonist rejimin sürdürdüğü açlık soykırımını da açıkça yer almıştır. Almanya, Fransa İngiltere, Japonya, Kanada gibi büyük emperyalist devletlerde UNRWA'ya ayrılan fonları iptal etmişti.

Filistinlileri "insan hayvanlar" olarak nitelendiren İsrail'in ırkçı Savunma Bakanı Yoav Gallant, İsrail'in Refah'a yönelik saldırısını planlamak üzere hafta sonu Washington'da Savunma Bakanı Lloyd Austin'in de aralarında bulunduğu üst

düzyer ABD hükümet yetkilileriyle bir araya gelmesi de ABD emperyalizminin soykırım suçunun ortağı olduğunu gösteriyor.

ABD ve batı emperyalist blokunun verdiği destekten güç alan siyonist rejim, BM Güvenlik Konseyi'nin bağlayıcı olan derhal ateşkes çağrısı kararından sonra bile, özellikle yerleşim bölgesinin güneyinde hava saldırılarını yoğunlaştırdı. Benjamin Netanyahu, yaklaşık 1,4 milyon kişinin sığındığı Refah'a yönelik askeri saldırı hazırlıklarına şimdiden başladı. BM İnsani İşler Koordinasyon Ofisi de İsraili yetkililerin artan kıtlığa rağmen Gazze Şeridi'nin kuzeyindeki yardım operasyonlarını reddetmeye devam ettiğini duyurdu.

Siyonist rejimi yalnızlaştırılarak dünyadan tecrit edilmesini sağlayıp Biden'ın siyonist rejime açıktan destek veremez hahle getiren dünya halklarının aktif dayanışma eylemlerinden başka bir gücün Gazze'nin açlıkla kırma uğratılmasını önleyemeyeceğini yakın zamanın deneyleri gösteriyor.

Moskova katliamı...

Rusya Ukrayna'yı işaret ediyor

Moskova'da Crocus'a yapılan terörist saldırıda, son açıklamaya göre 139 kişi katledildi. Saldırıyı ABD emperyalizminin kanatları altında semirtilerek büyütülen IŞİD-H (Horasan) örgütü üstlendi. Saldırının hemen ardından Washington'dan yapılan açıklamada IŞİD'in direk sorumlu tutulması dikkat çekiciydi.

Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesinde genelde emperyalistlerin, özel de ABD'nin elinde kullanışlı bir araç olan IŞİD, Irak ve Suriye'de gerçekleştirdiği vahşi katliamlarla öne çıkmıştı. Irak ve Suriye topraklarının bir kısmını ele geçirdiğinde, ABD örgüte karşı savaşın en az on yıl süreceğini ilan etmişti. Belli ki buna uygun bir plan yapılmıştı. Ancak bu hesapları tutmadı. Irak'ta oluşturulan Haşd el Şabi güçleri birkaç yılda IŞİD'i dağıttılar. Buna rağmen ABD "IŞİD'e karşı savaş" bahanesini kullanarak Suriye topraklarının bir kısmını işgal etti. Örgüte karşı kısmi bir savaş verse de ABD halen IŞİD'in varlığını devam ettirmesinin garantisidir.

Zira hem Suriye'yi boğan bir ambargo uygulayarak IŞİD'e ve diğere cihatçı terör örgütlerine karşı savaşı sabote ediyor hem İdlib ve Afrin bölgesindeki IŞİD benzeri zihniyet taşıyan cihatçılar ABD-AKP-MHP bloku tarafından koruma altında tutuluyor. Bu ise ABD ile cihatçılar arasındaki işbirliğinin devam ettiğine işaret ediyor.

Ukrayna'daki savaş ateşinin harlandığı bir zamanda sahneye çıkan IŞİD, hali vakti yerinde olan, savaşa mesafeli duran şehirli küçük burjuvaların buluşma merkezlerinden biri olan Moskova'nın popüler konser salonlarından birinde vahşi bir katliam yaptı. Vladimir Putin'in yaptığı açıklamaya göre, failler Ukrayna'ya kaçmak isterken yakalandı.

Saldırının gerçekleşmesinden kısa süre önce Kremlin Basın Sözcüsü Dmitriy Peskov, Rusya'nın Ukrayna'da NATO ile yaşadığı çatışmayı ilk kez "özel askeri operasyon" yerine "savaş" olarak tanımlamıştı. Peskov şu ifadeleri kullanmıştı:

"Evet, özel bir askeri operasyon olarak başladı. Ancak bu çete gelişir gelişmez ve kolektif batı Ukrayna'nın yanında çatışmaya katılmaya başlar başlamaz, bizim için bu bir savaş haline geldi."

Çoğu Müslüman olan Kuzey Kafkasya başta olmak üzere bölgede son on yıllarda çok sayıda "İslam motifli" saldırı gerçekleştirildi. 1994-2009 yılları arasında, çoğunluğu Müslüman olan Çeçenistan'ın Rusya Federasyonu'ndan kopmasını önlemek için Rusya Kuzey Kafkasya cumhuriyetine ve İslamcı hareketlere karşı acımasız bir savaş vermişti. Çeçen nüfusunun onda birinin bu savaşlarda öldürüldüğü tahmin ediliyor.

Özellikle 1990'larda Çeçen ayrılıkçı güçleri ABD emperyalizminin desteğini alarak, Rusya'nın istikrarsızlaştırılıp parçalanması için savaştılar. Bu savaşta Çeçenlerin bazı ulusal talepleri de gerici amaçlar için kullanılmıştı. Rusya tarafından acımasızca ve ölçsüz bir şiddetle bastırılan Çeçen isyanından arta kalanlar El Kaide, IŞİD gibi ABD destekli İslamcı terör örgütlerine katıldılar. ABD emperyalizmi ile bağlantılı olan bu örgütlerin varlığı Rusya için her zaman bir kaygı kaynağı oldu. Rusya-Ukrayna savaşı başlayınca bunların bir kısmı Zelenski rejiminin güdümünde savaşa katıldılar.

ABD'nin yeşil kuşak projesi kapsamında CIA ve Pentagon tarafından eğitilen istihbarat ajanları ile seçkin kontrgerilla birliklerinin IŞİD-H örgütüne katıldığını, Amerikan sermayesinin ultra sağcı gazetesi Wall Street Journal 2021 yılında

yazmıştı. Bu örgütün Moskova'daki katliamın sorumluluğunu üstlenmesi, doğal olarak birçok soruyu akla getiriyor.

Usame bin Ladin ile geleceğin diğer El Kaide şefleri de ABD'nin yeşil kuşak politikasının mücahit savaşçıları olarak CIA tarafından eğitilip 1980'li yıllarda dönemin Sovyet yönetimine karşı Afganistan'da savaştırılmıştı.

Moskova katliamından sonra Ukrayna'daki vekalet savaşının baş aktörü Volodimir Zelenski ile bazı danışmanlarının telaşla "terör saldırısının bizimle ilgisi yok" diye açıklama yapmaları dikkat çekiciydi. ABD Ulusal Güvenlik Konseyi Stratejik İletişim Koordinatörü John Kirby'nin Ukrayna'nın saldırıyla ilgisi olmadığına inandıklarını söylemesi ise açıklamalar arasında bir paralellik olduğuna işaret ediyor.

Oysa saldırının arkasında Batı emperyalist bloku ile NATO'nun olduğu savını güçlendirmek için "saldırganlar Ukrayna'ya kaçmak isterken yakalandılar" gibi "küçük" kanıtlara ihtiyaç yok. Nitekim Moskova'dan yapılan son açıklamada azmettirenlerin adı resmen ilan edildi. Rus gazeteci Pavel Zarubin'e demeç veren Rusya Federal Güvenlik Servisi (FSB) Direktörü Aleksandr Bortnikov, saldırganlardan elde edilen birincil verilerin saldırıda Ukrayna'nın parmağı olduğunu

doğruladığını, istihbarat servislerinin bilgiler üzerinde çalışmaya devam edeceklerini söyledi.

Rusya Güvenlik Konseyi Genel Sekreteri Nikolay Patruşev ise, gazetecilerin sorularını cevaplarken "Saldırıyı IŞİD mi Ukrayna mı gerçekleştirdi" sorusuna "Elbette Ukrayna" cevabını vererek, azmettiricilerin kimliği konusunda bir tartışmanın bulunmadığı mesajını verdi.

Saldırıyı "Bir zamanlar işgal altındaki topraklarda katliam yapan Naziler gibi, kanlı bir gözdağı eylemi olan gösteri infazı" diye tanımlayan Putin'in, "Rusya'ya, halkımıza yönelik bu saldırıyı hazırlayan, teröristlerin arkasında duran herkesi tespit edip cezalandıracağız. Tekrar ediyorum, Rusya'ya ve halkımıza bu darbeyi, bu zulmü hazırlayan, teröristlerin arkasında duran herkesi tespit edip cezalandıracağız" ifadeleri, katliamın Rusya-Ukrayna savaş cephesini daha da haralayacağını gösteriyor.

Çatışmanın şiddetleneceğine dair ilk belirtiler saldırının hemen ardından geldi. Batı blokunun emperyalist medyası Putin'i şeytanlaştırarak Moskova katliamından sonra savaşın alacağı olası boyutları tartışırken, Ukrayna ordusu pazar günü yaptığı açıklamada, Kırım'daki liman kenti Sivastopol'a gece düzenlenen hava saldırısında iki büyük Rus donanma gemisinin vurulduğunu iddia etti. Rusya Savunma Bakanlığı'nın 24 Mart 2024

tarihli özet raporlarına göre, Ukrayna birliklerinin bir gün önceki toplam kaybı yaklaşık 1.030 kişidir.

Rusya Savunma Bakanlığı'nın 26 Mart tarihli açıklamasında ise şu ifadeler yer verildi:

“Ukrayna Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı karar alma merkezleri, SBU tesisleri, savunma sanayi işletmeleri ve Ukrayna ile yabancı paralı askerlerin bulunduğu noktalara deniz ve kara tabanlı uzun menzilli hassas füze ve İHA yardımıyla grup saldırısı gerçekleştirilmiştir.”

Resmi açıklamalar Ukrayna'nın sorumlu olduğun iddia ederken, Putin'in azmettiricileri cezalandırma konusunda kullandığı sert ifadeler, Rusya-Ukrayna savaşının şiddetleneceğine işaret ediyor. Çatışmalara dair açıklamalar şimdiden bunun işaretlerini veriyor. Kritik olan ABD ile diğer batılı emperyalistlerin savaşa doğrudan katılımı daha da yoğunlaştırıp yoğunlaştırmayacakları noktasında düğümleniyor. Aparat olarak kullandıkları Ukrayna ordusunu korumak için savaşa daha aktif bir şekilde dahil olmaları durumunda savaş farklı boyutlar kazanabilir.

Moskova katliamı, diğer şeylerin yanı sıra Ukrayna'ya NATO kara birliklerinin gönderilmesinin Batı emperyalistlerin asıl gündemi olduğu bir zamanda gerçekleştirildi. Bu ise riski ayrıca artırıyor. ABD, İngiltere, Almanya, Fransa gibi devletlerin Ukrayna'ya “kılıfına uydurarak” asker gönderdikleri bir sır değil. Rusya'da bu durumu gayet iyi biliyor. Peskov'un NATO ile savaş içinde oldukların söylemesi bundandır. Bu aşamada gelişmelerin seyri Berlin, Londra ve Paris'teki savaş kundakçılarının işi daha ileriye taşıma çılgınlığına girişip girişmeyeceklerine bağlı görünüyor.

Ukrayna savaşı batı emperyalist bloğunun kıskırtmasıyla başlamış olsa da halklara zarar veren her bakımdan gerici emperyalist bir savaştır. Öte yandan ABD-NATO cephesinin Rusya'yı istikrar-sızlaştırıp parçalama hedefine ulaşması ise dünya halkları için öngörülemez felaketlerin kapısını açacaktır. Hal böyleyken işçi sınıfı ile emekçi halkların, barıştan yana olan tüm güçlerin silahlanmaya, militarizme ve batı emperyalist bloğunun yürüttüğü vekalet savaşlarına karşı harekete geçmek dışında bir seçenekleri kalmamıştır. NATO'nun, dünya savaşını tetikleme riskini arttıran Rusya ile Çin'i kuşatma politikasına karşı aktif bir direniş geliştirilmediği sürece yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehdidini ortadan kaldırmak mümkün olmayacaktır.

Alman emperyalizmi zorunlu askerliği tartışıyor

Ukrayna savaşının başlamasından sonra militarist politikalara ağırlık veren AB devletleri, “asker avına” çıkmış görünüyor. Askerliği cazip hale getirmek için çareler arayan emperyalist devletler maaşları arttırmak, sosyal hakları genişletmek, emeklilikte avantaj sağlamak, kadınları asker olmaya teşvik etmek gibi icraatlara başladılar.

Bu süreçte militarist histeriyi en çok körükleyen Alman hükümeti, şimdi ordudaki “asker eksikliği” giderme gerekçesiyle zorunlu askerliği geri getirmeği tartışıyor. Ancak bu adımın atılması, en azından şimdilik o kadar kolay görünmüyor. Rusya-Ukrayna savaşının başlamasından sonra Almanya'da “güvenlik uzmanları”, “askeri stratejistler” ve “silah uzmanları” revaçta. Zira Ukrayna'ya para/silah göndermek, militarizmi körüklemek ve savaşa hazırlık gibi temalar sürekli gündemde tutuluyor.

Emperyalist Nazi rejiminin ikinci dünya savaşında oynadığı uğursuz rolden ötürü özünde “pasifist” olan Almanya'da bu durum değişiyor. Artık “stratejik güvenlik politikası” lafı eden herkes savaş çığırtkanlığı yapıyor, militarizme dayalı kolektif bir zihniyet oluşturmaya çabılıyor. Nitekim bu “tabu” toplumun bir kesimi nezdinde yıkılmış durumda.

Almanya, ABD'den aldığı destekle Avrupa Birliği içindeki gücünü daha da artırma çabaları içine girdi. Silah sanayine harcadığı milyarlarca Euro ile yeni bir dönemi başlattığını gözü dönmüş bir

saldırganlıkla ortaya koyuyor. Bu sayede zorunlu askerlik tartışmalarını tekrar halkın gündemine oturtmayı başarmış görünüyor.

Propaganda bombardımanı ile sersemletilen toplumun bir kesiminin zorunlu askerlik hizmetinin yeniden uygulamaya konulmasına destek vermeye başladığı görülüyor. Yapılan anketler gerçeği yansıtıyorsa, militarizm ve savaş politikasına destek verenlerin sayısında belirgin bir artış var. Bundan güç alan hükümet ve medyadaki savaş borazanları daha yüksek sesle ve daha büyük bir pervasızlıkla zorunlu askerliği “ordunun savaşma yeteneğini artırmanın en hızlı ve en etkili yolu” diye propaganda ediyor. Almanya'da zorunlu askerlik hizmeti 1 Temmuz 2011'de askıya alınmıştı.

Militarizmi körükleyenlerin sesleri yüksek çıksa da zorunlu askerlik uygulamasının yeniden etkin hale getirilmesi kolay görünmüyor. Zira bunun önünde lojistik, askeri, hukuki ve mali engeller var. Yeniden yapılanma uzun bir zaman ve yüklü bir maliyet gerektiriyor. Kimilerine göre sadece askeri kıışların restorasyonu için 50 milyar Euro gerekiyor. Mevcut durumda askerlerin önemli bir kısmının acemi askerlerin eğitimine atanması gerekiyor, bu ise NATO'nun belirli bölgelerinde boşluklar yaratacaktır. Bugünkü hegemonya savaşları sürecinde özellikle Almanya'nın bu boşlukları göze alıp almayacağı merak konusu.

Almanya'nın hedefi, halen 181.000 kişiden oluşan orduyu 2031 yılına ka-

dar 203.000 erkek ve kadından oluşan bir güce ulaştırmak. Birçok kampanyayla gençlerin ilgisini arttırmaya yönelik çalışmalar yapan Savunma Bakanlığı istediği sonuca ulaşamıyor. İmdada yetişmeye çalışan Federal Eğitim Bakanı Stark-Watzinger, okullarda “öğrencileri savaş durumuna hazırlamak” gerektiğini savunuyor. Okullarda sivil savunma tatbikatları yapılması, “Bundeswehr/Alman ordusu ile rahat bir ilişki” geliştirilmesi, askerlerin okullara gelip ordu ve güvenlik konulu seminerler vermesi gibi öneriler sunan “Eğitim” Bakanı, eğitimden çok okulların militarize edilmesiyle uğraşıyor.

Rusya -Ukrayna savaşında çıkmaza giren batılı emperyalistler savaşı diplomatik yollarla çözmek yerine yeni saldırı planları yapmayı tercih ediyorlar. Buna karşın hem Ukrayna hem Avrupa toplumlarında savaşın sonlandırılmasını talep eden seslerin yükselmeye başladığı bir döneme girmiş bulunuyoruz.

Ukrayna toplumu iki senenin sonunda hem maddi hem manevi olarak yorgun düşmüş durumda. Cepheye gönderecek insan gücünün kalmadığı, Almanya'nın zorlamasıyla ve verdiği mali/askeri “destekle” devam ettirilen bir savaş var. Ukrayna örneği, ABD-NATO-AB emperyalistlerinin kendi hegemonyalarını korumak için halkları savaş, sefalet ve ölüme nasıl pervasızca atkılarını göstermesi açısından çarpıcıdır.

Paskalya yürüyüşlerine dair bazı dersler

K. Ali

“Kapitalistler dünyayı paylaşıyorlarsa, bunu, kendilerinde bulunan hain duygulardan ötürü değil, ulaştıkları yoğunlaşma düzeyi, kâr sağlamak için kendilerini bu yola başvurma zorunda bıraktığından yapıyorlar. Ve dünyayı, mevcut “sermayeleri”, “güçleri” oranında paylaşıyorlar, çünkü kapitalizmin ve meta üretimi sisteminin var olduğu bir ortamda daha başka bir paylaşma biçimi söz konusu olamaz.” (Lenin, Emperyalizm Sf. 85)

60 yılı aşkın bir süredir Almanya’da yapılan Paskalya yürüyüşleri bu yıl 28 Mart-1 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirilen eylemlerle tamamlandı. Paskalya Yürüyüşü Bilgi Merkezi yaptığı açıklamada, “yürüyüşler, bisiklet gösterileri, mitingler ve barış ayinleri dahil olmak üzere 120’den fazla farklı eylem yapıldığını” belirtti.

Merkezin sözcüsü Willi van Ooyen, mitinglerde yapılan konuşmalarda “Nükleer silahların kaldırılması, silah sevkiyatı yerine diplomasi yoluyla çatışmaların yatıştırılması ve yeniden silahlanma yerine silahsızlanma gibi barış hareketinin klasik konularının ele alındığını” açıkladı. Alman hükümetine yönelik temel taleplerin ise, “Ukrayna’daki savaşın Almanya’nın diplomatik girişimleriyle yatıştırılması, Ukrayna ve İsrail’e silah sevkiyatının durdurulması” olduğunu belirten van Ooyen şunları da söyledi:

“Alman siyaseti dünyanın dört bir yanındaki ölümlerde büyük sorumluluk taşıyor. Bu nedenle savaşa karşı ve barıştan yana direnişimiz devam edecek... Bu yılki Paskalya yürüyüşlerine, bir önceki yıla göre biraz daha fazla insan katıldı. Paskalya yürüyüşleri olan şehirlerden katılımcıların sayısına ilişkin geri bildirimler sürekli olarak olumluydu... Paskalya yürüyüşleri Alman hükümetine barış, diplomasi ve silahsızlanma için açık bir mesaj gönderdi.”

Onlarca yıllık bir geleneğe sahip olan Alman barış hareketi, Paskalya yürüyüşleri de dahil katılım bakımından en görkemli yıllarını 1970’lerin sonu ‘80’lerin başında yaşadı. Silahlanma ve savaş tehlikesine karşı yapılan yürüyüş ve mitingler, yüzbinlerce kişinin katıldığı dev gösterilere dönüşüyordu. Kitlelilik bakımından oldukça güçlü ve görkemli olan

barış hareketi ideolojik ve politik bakımdan ise bir o kadar geri ve güçsüzdü.

Alman emperyalizmine karşı tek tutarlı talep ortaya koyamayan bu hareket, silahsızlanma ve barış söylemlerini SSCB ve “emperyalizm” vurgusu yapmadan ABD ve NATO’ya karşı olma sınırlarında kalmaya özen gösteriyordu. Barış hareketinin başını çekenlerin üzerinde durdukları geri, milliyetçi-reformist zemin, Almanya/Avrupa merkezli emperyalistleri “barış güçleri” olarak lanse ediyordu. Bu çevreler, eylemler üzerinde kurdukları hegemonya vasıtasıyla yerli ve göçmen ilerici-devrimci hareketlerin ideolojik bozulmaya uğrayıp tasfiye olmalarında rol oynadılar.

Yeşilleri döl yatağında büyüterek doğumuna ebelik yapan barış hareketinin üzerinde yükseldiği reformist-milliyetçi bataklık, bazı sol örgütlerin tasfiyesi ve Yeşiller içerisinde eritilmesinin zemini oldu. Yeşiller ise, son yıllarda açıkça görüldüğü gibi emperyalizmin ve emperyalist savaşların bekciliğini en rezil bir şekilde yapıyorlar. Ukrayna savaşı ve ırkçı-siyonist İsrail rejiminin Gazze’de yaptığı soykırım karşısındaki tutumları ibret vericidir.

1980’lerde ABD’ye karşı güçlü bir çıkış yapan ve NATO’nun Pershing II füzelelerinin konuşlandırılmasına karşı çıkan barış hareketini eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutan Erika Wehling-Pangerl şöyle diyor:

“Alman milliyetçiliği, daha önce gerici girişimler için kesinlikle söz konusu olmayan bir şekilde kitleler arasında neredeyse fark edilmeden büyüdü. ‘Barış için’ düzenlenen büyük mitinglerde ABD ve Sovyetler Birliği kınanıyor ve ‘Alman-Alman (Batı Almanya-Doğu Almanya) ilişkileri’ ile Demokratik Alman Cumhuriyeti’ni istikrarsızlaştırmak için rahatsız edilmeden çalışarak kendi ülkelerindeki asıl düşmanın üstü örtülüyordu.” (Neues vom Hauptfeind, 2012, S. 34)

‘80’li yılların barış hareketinden ders çıkartmayan ya da çıkartamayan Barış ağı sözcüsü, Ukrayna savaşında olduğu gibi Gazze soykırımının da baş sorumlularından olan Alman emperyalizmini suçlayarak ona karşı mücadelenin önemini vurgulamak yerine “Alman siyaseti dünyanın dört bir yanındaki ölümlerde büyük sorumluluk taşıyor” demekle yetiniyor. Böylece Alman tekelci kapitalizminin emperyalist suçlarını siyasetçilerin üstüne yıkarak en hafif deyimle emperyalistlerin suçlarını gizlemeye çalışıyor.

“Savaşa karşı ve barıştan yana direnişimiz devam edecek” diyen sözcü, “direnişin” sınırlarını da Paskalya yürüyüşleri vesilesiyle Alman hükümetine “barış, diplomasi ve silahsızlanma için açık bir mesaj göndermek”le sınırlıyor. Ukrayna savaşına ABD emperyalizminden sonra mali ve askeri destek veren ikinci devlet olan Alman emperyalizmine barış için diplomatik bir misyon biçmek eğer akıl

tutulması değilse emperyalizm yandaşıdır.

‘80’lerin barış hareketinin “kendi ülkelerindeki asıl düşmanın üstünü örterek” sokak eylemleri içerisinde ve bazen de militanca “direnenek” büyüyen Yeşillerin geldiği yer bile günümüzün “uslu” barışseverleri için öğretici olmuyor. Önceleri içerisinde yuvalandıkları Yeşilleri terk ederek sol parti içerisinde yuvalanan bu barış güvercinleri için Sol Parti’nin milliyetçi-reformist zeminde yükselen anti-NATO’culuğunun sınırlarının açığa çıkmasına vesile olan, Ukrayna savaşı ve Gazze soykırımıyla birlikte hızla Alman emperyalizmi ve NATO savunuculuğuna (elbette ‘sert’ eleştiriler eşliğinde) evrilmesi de bunlar için öğretici olmadı.

Emperyalist savaşların nedenlerini, modern emperyalist politikaların tekelci kapitalizmle olan bağına doğru açıklamaktan kaçınan veya bu yeteneği gösteremeyen politik güçlerin insanlığa karşı toplu bir cinayet ve kıyım, doğayı harap eden emperyalist savaşlara karşı tutarlı bir politika geliştirmelerini beklemek beyhudedir. Eylemlere kitlesele katılım toplumdaki savaş karşıtlığının bir yanısıdır. Ancak işin başını çekenlerin reformist hayal ve çabaları, “...emperyalizmle tröstler arasında, dolayısıyla emperyalizmle kapitalizmin temelleri arasında bulunan çözülmez bağları görmekten de kaçındığı sürece, “masum bir dilek” olarak kalacaktır.” (Lenin, age. Sf. 134)

